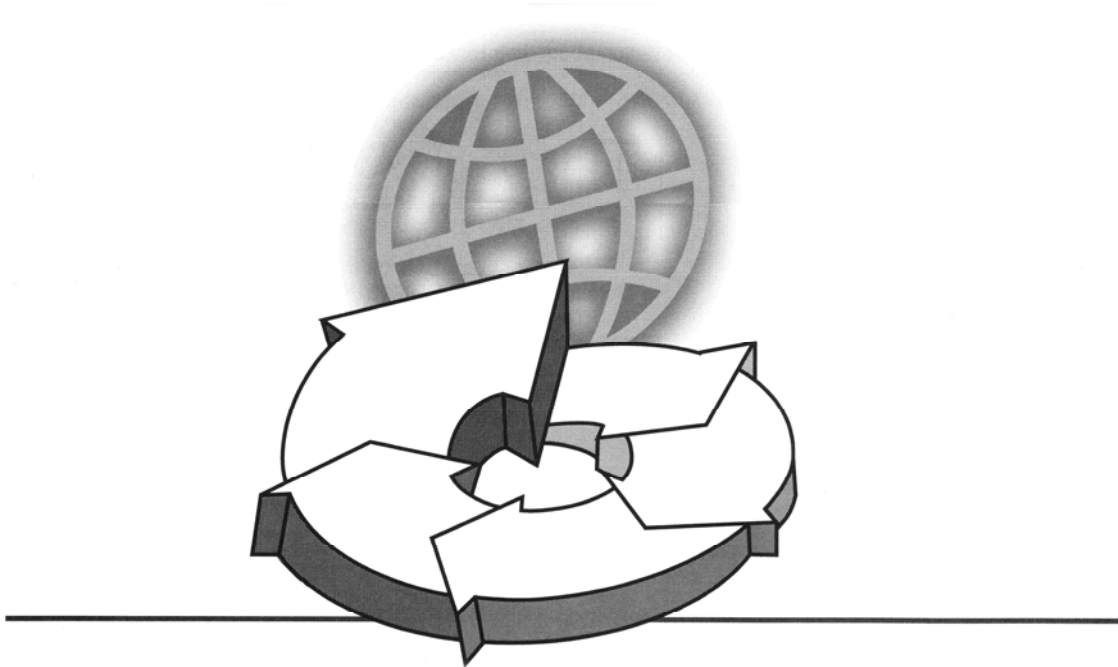

PLANTAREA DE BISERICI PÂNĂ LA SATURAȚIE

Modulul 3

ISBN 973-9212-37-9

© 2001 Misiunea Mondială Unită

Toate drepturile rezervate.

ALIANȚA PENTRU PLANTAREA DE BISERICI PÂNĂ LA SATURAȚIE

str. Iuliu Maniu nr. 12 Cluj Napoca 3400

tel. & fax: 064-198229

e-mail: ro_alliance@mail.dntcj.ro

Toate citatele din Biblie, cu excepția locurilor precizate,
sunt din versiunea Cornilescu 1923-24.

Coperta executată la S.C International Technoprint SRL Cluj
Interiorul tipărit la Imprimeria Ardealul Cluj

CUPRINS

Secțiunea BISERICA

LECȚIILE 9,10 — BISERICA ȘI DARURILE DUHOVNICEȘTI	11
I. DE CE AVEM NEVOIE DE DARURILE DUHOVNICEȘTI?	11
II. LIDERI... DĂRUIȚI DE ISUS... PENTRU ECHIPAREA TRUPULUI.....	11
III. ABILITĂȚI... DATE DE DUHUL SFÂNT... PENTRU ÎNTĂRIREA TRUPULUI	11
IV. OBSERVAȚII PE MARGINEA LISTELOR DARURILOR DUHOVNICEȘTI	13
V. PIEDICI ÎN CALEA IDENTIFICĂRII DARURILOR.....	14
VI. MOBILIZAREA BISERICII POTRIVIT DARURILOR DUHOVNICEȘTI PRIMITE	14
VII. DARURILE DUHOVNICEȘTI ȘI PLANTAREA DE BISERICI	15
PLAN DE ACȚIUNE	16
LECȚIA 11— DINAMICA SOCIALĂ A BISERICII	19
I. INTRODUCERE	19
II. PRINCIPII BIBLICE	19
III. BISERICA NOULUI TESTAMENT ȘI CULTURA	21
IV. DIN VREMEA NOULUI TESTAMENT PÂNĂ ÎN ZILELE NOASTRE	24
V. CULTURA CONTEMPORANĂ ȘI BISERICA	26
VI. REZUMAT	26
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	27
PLAN DE ACȚIUNE	27
BIBLIOGRAFIE	27

Secțiunea GRUPURI-CELULĂ

LECȚIA 7 — DINAMICA DISCUȚIILOR ÎN GRUPURI-CELULĂ	31
I. COORDONAREA DISCUȚIILOR ÎNTR-UN GRUP-CELULĂ	31
II. PREGĂTIREA ÎNTREBĂRILOR BUNE	32
III. PROBLEME APĂRUTE ÎN TIMPUL DISCUȚIILOR	33
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	35
PLAN DE ACȚIUNE	35
ANEXA 7A — GRUPURI-CELULĂ: EXEMPLE DE ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚII	36
LECȚIA 8 — PREOCUPAREA PENTRU MEMBRII UNUI GRUP-CELULĂ	39
I. CONSTRUIREA RELAȚIILOR.....	39
II. IDENTIFICAREA NEVOILOR OAMENILOR	40
III. PREOCUPAREA PENTRU NEVOILE GRUPULUI-CELULĂ CĂRUIA ÎI APARTȚII	41
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE.....	42
PLAN DE ACȚIUNE	42
BIBLIOGRAFIE	42
LECȚIA 9 — PREGĂTIREA DE NOI LIDERI PENTRU GRUPURILE-CELUL	45
I. ALEGE UN LIDER-UCENIC	45
II. PREGĂTEȘTE-ȚI UCENICUL PENTRU CONDUCERE.....	46
III. DĂ-I DRUMUL UCENICULUI TĂU SĂ MEARGĂ ÎN LUCRARE.....	48
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE.....	49
PLAN DE ACȚIUNE	49
BIBLIOGRAFIE	49

Secțiunea UCENICIE

LECȚIA 1 — INTRODUCERE LA FACEREA DE UCENICI	53
INTRODUCERE.....	53
I. BAZA BIBLICĂ.....	53
II. DEFINIȚIA UNUI UCENIC ȘI A FACERII DE UCENICI.....	54
III. CHEMAREA LUI DUMNEZEU LA A FACE UCENICI.....	55
IV. MODUL ÎN CARE FACEREA DE UCENICI CONTRIBUIE LA PLANTAREA DE BISERICI.....	55
V. ÎNCEPE AVÂND FINALUL ÎN MINTE	56
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE.....	57
LECȚIA 2 — CUNOAȘTE-ȚI OBIECTIVUL, CUNOAȘTE-ȚI OAMENII !	59
I. INTRODUCERE.....	59
II. ÎNȚELEGE OBIECTIVUL FACERII DE UCENICI	59
III. ÎNȚELEGE STAREA SPIRITUALĂ ACTUALĂ A UCENICILOR TĂI	60
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE.....	62
PLAN DE ACȚIUNE.....	62
ANEXA 2A — EXERCİȚIU	63
ANEXA 2B — DRAGOSTEA — PROBLEMA CENTRALĂ A UCENICIEI.....	65
LECȚIA 3 — TRATAREA CAUZELOR EȘECULUI SPIRITUAL.....	71
INTRODUCERE.....	71
I. IDENTIFICĂ CELE MAI RĂSPÂNDITE CAUZE ALE EȘECULUI SPIRITUAL ÎN VIEȚILE NOILOR CONVERTIȚI.....	71
II. STABILEȘTE AJUTORUL DE CARE AU NEVOIE CREDINCIOȘII PENTRU A ÎNVINGE PIEDICILE SPIRITUALE.....	71
III. IDENTIFICĂ CE ANUME TREBUIE CĂ CUNOASCĂ ȘI SĂ FACĂ NOII CREDINCIOȘI	72
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE.....	75
PLAN DE ACȚIUNE.....	75
ANEXA 3A — TRATAREA CAUZELOR EȘECULUI SPIRITUAL	76
ANEXA 3B — EVALUAREA PIEDICILOR SPIRITUALE	78
LECȚIA 4 — FORME PE CARE LE POATE ÎMBRĂCA FACEREA DE UCENICI	81
INTRODUCERE.....	81
I. FORMA 1: UCENICIA ÎN GRUPURI MARI	81
II. FORMA 2: UCENICIA ÎN GRUPURI MICI.....	82
III. FORMA 3: LUCRAREA DE LA OM LA OM.....	83
IV. FORMA 4: PREGĂTIREA INDIVIDUALĂ A FIECĂRUI CREȘTIN.....	84
V. ROLUL PLANTATORULUI DE BISERICI ÎN FACEREA DE UCENICI.....	84
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE.....	84
PLAN DE ACȚIUNE.....	84
ANEXA 4A — PLAN PENTRU FACEREA DE UCENICI.....	85

Secțiunea EVANGHELIZARE

LECȚIA 8 — EVANGHELIZAREA PRIN PRIETENII.....	91
I. INTRODUCERE.....	91
II. PRIETENIILE CU NECREDINCIOȘII	91
III. PE URMELE LUI HRISTOS, ÎN PRIETENII	92
IV. SOCOTIREA PREȚULUI.....	92
V. EXPERIENȚE DE VIAȚĂ ÎN EVANGHELIZAREA PRIN PRIETENII	93
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE.....	93
PLAN DE ACȚIUNE	93

Secțiunea FAMILIA

LECȚIA 1 — ROLURI BIBLICE ÎN CĂSĂTORIE ȘI FAMILIE.....	97
I. INTRODUCERE.....	97
III. ROLUL SOȚULUI ÎN CĂSĂTORIE	98
III. ROLUL SOȚIEI ÎN CĂSĂTORIE.....	100
IV. CONCLUZII.....	101
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE.....	101
PLAN DE ACȚIUNE	102
ANEXA 1A — 25 DE MODALITĂȚI DE A FI UN LIDER-SLUJITOR.....	103

Secțiunea CONDUCEREA

LECȚIA 3 — FACTORI AI CONDUCERII	107
INTRODUCERE.....	107
I. CARACTERISTICILE LIDERULUI.....	107
II. CARACTERISTICILE GRUPULUI.....	109
III. NATURA RESPONSABILITĂȚII	110
IV. STUDIU DE CAZ.....	110
CONCLUZII.....	111
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE.....	111
PLAN DE ACȚIUNE	111
BIBLIOGRAFIE	112
LECȚIA 4 — STILURI DE INTERACȚIUNE.....	115
INTRODUCERE.....	115
I. DESCOPERĂ-ȚI STILURILE DE INTERACȚIUNE.....	115
II. INTERPRETAREA REZULTATULUI OBȚINUT	117
IV. ADAPTEAZĂ-ȚI STILUL DE INTERACȚIUNE ȘI COMPORTAMENTUL	118
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE.....	120
PLAN DE ACȚIUNE	120
BIBLIOGRAFIE	120
LECȚIA 5 — INTRODUCERE LA MUNCA ÎN ECHIPĂ.....	123
INTRODUCERE.....	123
I. BAZA BIBLICĂ A MUNCII ÎN ECHIPĂ.....	123
II. CARACTERISTICILE UNEI ECHIPE EFICACE	124
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE.....	127
PLAN DE ACȚIUNE	127
ANEXA 5A — EXERCİȚIU PENTRU MUNCA ÎN ECHIPĂ.....	129

Secțiunea RUGĂCIUNEA

LECȚIA 5 — RUGĂCIUNEA ȘI POSTUL	133
I. INTRODUCERE.....	133
II. NATURA ESENȚIALĂ A RUGĂCIUNII.....	133
III. ROLUL POSTULUI.....	134
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE.....	135
PLAN DE ACȚIUNE.....	135
BIBLIOGRAFIE	136
LECȚIILE 6,7 — RUGĂCIUNEA CONJUGATĂ.....	139
I. INTRODUCERE.....	139
II. MULȚUMIȚI TATĂLUI — COL. 1:3-5.....	139
III. RUGAȚI-VĂ CA EVANGHELIA SĂ FIE VESTITĂ ÎN ÎNTREAGA LUME — COL. 1:6-7.....	139
IV. RUGAȚI-VĂ CA DUMNEZEU SĂ VĂ UMPLE DE CUNOAȘTEREA VOII SALE — COL. 1:9-11.....	140
V. MULȚUMIȚI-I TATĂLUI — COL. 1:12-14.....	140

Secțiunea CARACTERUL DUHOVNICESC

LECȚIILE 9,10 — LEGEA ȘI EVANGHELIA	143
INTRODUCERE.....	143
I. ROLUL LEGII VECHI-TESTAMENTALE.....	143
II. LIMITELE LEGII.....	144
III. VIAȚA TRĂITĂ CONFORM LEGII.....	146
IV. DUHUL NE ELIBEREAZĂ DE LEGE.....	147
V. VIAȚA ÎN DUHUL ȘI CREDINȚA ÎN EVANGHELIE.....	148
CONCLUZII.....	151
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE.....	151
PLAN DE ACȚIUNE.....	151
BIBLIOGRAFIE	152
ANEXA 9A — CUM SĂ TE SCHIMBI ȘI SĂ-I AJUȚI ȘI PE ALȚII SĂ SE SCHIMBE.....	153
ANEXA 9B — LEGEA ȘI LITERA VIZAVI DE EVANGHELIE ȘI DUHUL	156
LECȚIA 11 — POCĂINȚA CA MOD DE VIAȚĂ.....	159
INTRODUCERE.....	159
I. CARACTERISTICILE ADEVĂRATEI POCĂINȚE.....	159
II. ADEVĂRATA POCĂINȚĂ CA MOD DE VIAȚĂ.....	161
III. BINECUVÂNTĂRILE ADEVĂRATEI POCĂINȚE.....	162
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE.....	163
PLAN DE ACȚIUNE.....	163
ANEXA 11A — LOCUL PĂCĂTOSULUI	164

Secțiunea RĂZBOIUL SPIRITUAL

LECȚIA 1 — ÎNȚELEGEREA FILOSOFIEI DE VIAȚĂ.....	169
I. DEFINIȚIA FILOSOFIEI DE VIAȚĂ	169
II. CÂTEVA FILOSOFII DE VIAȚĂ MAI DES ÎNTÂLNITE	169
III. O FILOSOFIE DE VIAȚĂ BIBLICĂ	170
IV. ANALIZAREA FILOSOFIILOR DE VIAȚĂ	172
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE.....	173
PLAN DE ACȚIUNE	173
BIBLIOGRAFIE	173
LECȚIA 2 — ÎNȚELEGEREA RELAȚIILOR ÎN RĂZBOIUL SPIRITUAL.....	175
INTRODUCERE	175
I. DOMENIUL LUI DUMNEZEU	175
II. DOMENIUL OMULUI	176
III. DOMENIUL FIINȚELOR SPIRITUALE	176
CONCLUZII	177
PLAN DE ACȚIUNE	177
BIBLIOGRAFIE	177
LECȚIA 3 — BĂTĂLIILE SPIRITUALE	181
INTRODUCERE	181
I. DOMENIILE ATACULUI SATANIC.....	181
II. CUM PUTEM ȘTI DACĂ O PROBLEMĂ ARE CAUZE NATURALE SAU REPREZINTĂ UN ATAC SATANIC.....	182
III. CUM SĂ NE APĂRĂM DE ATACURI SATANICE.....	182
IV. IDEI CĂLĂUZITOARE ÎN RAPORTAREA LA OAMENII DEMONIZAȚI.....	183
PLAN DE ACȚIUNE	184
BIBLIOGRAFIE	184
ANEXA 3A — STUDIU BIBLIC INDUCTIV	185
ANEXA 3B — STUDIU BIBLIC	187
ANEXA 3C — STUDII DE CAZ DIN DIVERSE LOCURI DIN LUME.....	190

Secțiunea VIZIUNEA PBS

LECȚIILE 8,9 — CARACTERISTICILE UNEI MIȘCĂRI DE PLANTARE DE BISERICI	196
INTRODUCERE.....	196
I. CONTEXTUL ISTORIC ȘI BIBLIC.....	196
II. O PERSPECTIVĂ ASUPRA ORARULUI LUI DUMNEZEU	197
III. ROLUL RUGĂCIUNII.....	198
IV. COOPERAREA CU TRUPUL EXISTENT AL LUI HRISTOS, DUPĂ EXEMPLUL LUI PAVEL.....	198
V. PRINCIPII PENTRU PREGĂTIREA, ALEGEREA ȘI CREȘTEREA NUMĂRULUI LIDERILOR.....	198
VI. PLANTAREA DE BISERICI CA REZULTAT FIRESC A RĂSPÂNDIRII EVANGHELIEI	200
VII. CREDINCIOȘIA FAȚĂ DE ÎNVĂȚĂTURA SCRIPTURII ȘI ÎNVĂȚĂTURA SĂNĂTOASĂ — O PRIORITATE	201
VIII. DISCIPLINELE DĂRNICIEI FINANCIARE — UN ELEMENT ESENȚIAL.....	201
IX. CALITATEA RELAȚIILOR — O CARACTERISTICĂ	202
X. IDEI CĂLĂUZITOARE ÎN REZOLVAREA PROBLEMELOR SOCIALE CARE VOR APĂREA.....	202
XI. NECESITATEA LUCRĂRII ÎN DIVERSE CULTURI.....	203
CONCLUZIE	203
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE.....	203
PLAN DE ACȚIUNE.....	203
BIBLIOGRAFIE	204
ANEXA 8A — ASIA MICĂ LA O GENERAȚIE DUPĂ PUTERNICA RĂSPÂNDIRE A EVANGHELIEI	205

BISERICA

LECȚIILE 9, 10: BISERICA ȘI DARURILE DUHOVNICEȘTI

- I. De ce avem nevoie de darurile duhovnicești?
- II. Lideri... dăruți de Isus... pentru echiparea Trupului
- III. Abilități... date de Duhul Sfânt... pentru întărirea Trupului
- IV. Observații pe marginea listei darurilor duhovnicești
- V. Piedici în calea identificării darurilor
- VI. Mobilizarea Bisericii potrivit darurilor duhovnicești primite
- VII. Darurile duhovnicești și plantarea de biserici

LECȚIA 11: DINAMICA SOCIALĂ A BISERICII

- I. Introducere
- II. Principii biblice
- III. Biserica Noului Testament și cultura
- IV. Din vremea Noului Testament până în zilele noastre
- V. Cultura contemporană și Biserica
- VI. Rezumat

Biserica și darurile duhovnicești

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Se leagă de „fazele instruirii/multiplicării” din Ciclul Plantării de Biserici. Va accentua rolul darurilor duhovnicești în mobilizarea adunărilor la multiplicare prin plantarea de biserici.

☛ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a ajuta echipele de plantare de biserici să identifice darurile duhovnicești ale fiecărui membru, astfel încât toți să-L poată sluji pe Domnul potrivit înzestrării primite de la El.

☛ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ să știe cum să identifice propriul său dar duhovnicesc și să-i poată ajuta și pe alții să o facă;
- ◆ să fie gata să facă orice modificare necesară în slujirea sa pentru a lucra cu alții pe baza darurilor lor duhovnicești;
- ◆ să participe la un efort de echipă în vederea plantării de biserici, echipă în care fiecare membru poate avea o eficacitate maximă pe baza darurilor duhovnicești primite de la Dumnezeu.

☛ Schița lecției

- I. De ce avem nevoie de darurile duhovnicești?
- II. Lideri... dăruți de Isus... pentru echiparea Trupului
- III. Abilități... date de Duhul Sfânt... pentru întărirea Trupului
- IV. Observații pe marginea listei darurilor duhovnicești
- V. Piedici în calea identificării darurilor
- VI. Mobilizarea Bisericii potrivit darurilor duhovnicești primite
- VII. Darurile duhovnicești și plantarea de biserici

☛ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Remarcați că este vorba de o lecție de două ore. Dacă este necesară o pauză, ea poate fi luată între punctul III — „Abilități... date de Duhul Sfânt...” și punctul IV — „Observații pe marginea listei darurilor duhovnicești”.

Biserica și darurile duhovnicești

PUTEREA LUI DUMNEZEU PENTRU LUCRARE

I. DE CE AVEM NEVOIE DE DARURILE DUHOVNICEȘTI?

Biserica este o entitate spirituală. Noi credem că împărăția supranaturală a lui Dumnezeu, cât și îngerii și demonii sunt o realitate. Credem de asemenea că omul nu a evoluat pur și simplu, ci că el a fost creat cu caracteristici atât fizice, cât și spirituale. Nu suntem doar carne, sânge și substanțe chimice. Dorim să trăim o viață supranaturală, să trăim în Duhul, și nu în carne. Pavel a afirmat:

„Măcar că trăim în firea pământească, totuși nu ne luptăm călăuziți de firea pământească. Căci armele cu care ne luptăm noi, nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile” (2 Corinteni 10:3-4).

Biserica trebuie să folosească această putere divină. În esență, există două tipuri de putere pusă la dispoziția noastră: *rugăciunea și darurile duhovnicești*. Ambele ne permit accesul la puterea lui Dumnezeu în beneficiul poporului Său și al lucrării Sale. Ambele sunt necesare pentru realizarea unei lucrări care este prea dificilă pentru efortul uman. Domnul nu a intenționat nici o clipă ca noi să-L slujim prin propriile noastre puteri. El dorește să ne ajute. Isus le-a spus ucenicilor Săi să *nu* plece din Ierusalim și să *nu*-și înceapă lucrarea până nu vor primi putere de la Duhul Sfânt (Fapte 1:4-5).

Domnul a oferit diverse tipuri de daruri Trupului Său pentru ca acesta să-și poată desfășura lucrarea așa cum trebuie. O categorie de daruri include diversele tipuri de **lideri** „pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire” (Efeseni 4:12). O altă categorie de daruri are de-a face cu **abilitățile** speciale pentru slujire care sunt date în diverse combinații fiecărui credincios în parte. Ceea ce știm despre fiecare din aceste categorii își are sursa în Sfânta Scriptură.

II. LIDERI... DĂRUIȚI DE ISUS... PENTRU ECHIPAREA TRUPULUI

Prima categorie de daruri include liderii descriși în Efeseni 4:11-16. Nu este vorba despre posturi sau funcții în care sunt aleși oamenii, ci despre niște oameni dăruți de Dumnezeu Trupului lui Hristos pentru echiparea fiecărui individ astfel încât să-și poată face partea ce-i revine. Acești oameni nu sunt niște specialiști care fac lucrarea în locul nostru; eficacitatea lor este măsurată de eficacitatea noastră în îndeplinirea lucrării.

Textul enumeră apostoli, proroci, evangheliști și păstori/învățători. Cei care au darul apostolic sunt cei trimiși să pună bazele unei noi lucrări. Cei care au darul profetic vestesc Cuvântul lui Dumnezeu Trupului, în timp ce evangheliștii vestesc cuvântul Său celor pierduți. Pastorii/învățătorii veghează asupra altora și îi învață pe cei din poporul lui Dumnezeu. Pentru a înțelege rolul unui lider în Trup, să luăm cazul evanghelistului: el nu poate doar să evanghelizeze, ci trebuie totodată să îi echipeze și pe alți creștini în vederea evanghelizării.

III. ABILITĂȚI... DATE DE DUHUL SFÂNT... PENTRU ÎNTĂRIREA TRUPULUI

A. Definiție.

O altă categorie de daruri o reprezintă **abilitățile** date credincioșilor de către Duhul Sfânt. Abilitățile și talentele naturale sau formate provin tot de la Dumnezeu și trebuie folosite în slujba Sa. Însă Duhul Sfânt dă și el credincioșilor abilități în domeniul duhovnicesc, pentru a fi folosite direct în slujirea Domnului. Trebuie remarcate câteva lucruri în legătură cu aceste daruri:

1. Fiecare credincios are cel puțin un asemenea dar (1 Corinteni 12:7; 1 Petru 4:10).
2. Ele sunt date după cum voiește Duhul, nu după cum dorim noi (1 Corinteni 12:11).
3. Sunt date în vederea binelui comun, și nu a câștigului individual (1 Corinteni 12:7; Romani 12:4-5; 1 Corinteni 12:12-27).
4. Darul (sau darurile) pe care le avem sunt lucrarea Duhului (1 Corinteni 12:4). Lucrările în care folosim aceste daruri sunt legate de Hristos (1 Corinteni 12:5), iar eficacitatea lor este lucrarea lui Dumnezeu (1 Corinteni 12:6). Responsabilitatea noastră este doar să ascultăm.

B. Darurile duhovnicești și Trupul lui Hristos

Dumnezeu a dat aceste daruri în vederea zidirii Trupului.

1. Importanța fiecărui membru

Ilustrația Trupului din 1 Corinteni 12 scoate în evidență necesitatea îndeplinirii de către fiecare membru al Trupului a rolului ce îi revine. După cum trupul fizic suferă atunci când un mădular al său este bolnav, la fel Trupul lui Hristos este afectat atunci când un membru nu își folosește darul. Fiecare credincios are anumite „fapte bune“ (Efeseni 2:10) de îndeplinit. Ele nu pot fi realizate prin puterile noastre omenești. Pentru a le realiza avem nevoie ca puterea supranaturală a Duhului Sfânt să lucreze prin noi.

2. Funcția omului „dăruit“

Dumnezeu a dat oameni hăruți Bisericii pentru a-i conduce și a-i învăța pe credincioși. Fiecare biserică locală are anumiți indivizi care sunt înzestrați într-un mod unic în aceste domenii. Însă ei nu trebuie nici o clipă să devină un grup de elită, care îndeplinește lucrarea Bisericii. Mai degrabă, Efeseni 4:11-13 ne arată clar că ei au datoria de a pregăti poporul lui Dumnezeu astfel încât credincioșii să realizeze lucrarea de slujire. Este de o importanță vitală ca fiecare credincios să își descopere și să-și folosească darul în lucrare.

3. Răspândirea harului lui Dumnezeu

Atunci când ne folosim darurile primite, noi răspândim de fapt harul lui Dumnezeu (1 Petru 4:10-11). Harul și puterea lui Dumnezeu curg prin noi spre ceilalți, în timp ce îi slujim. Dumnezeu dorește ca oamenii să fie slujiți și a ales să facă lucrul acesta prin noi — în mod specific prin darurile noastre duhovnicești. El a decis deja în ce mod dorește să ne folosească pe fiecare în parte și ne-a dat un dar corespunzător. Datoria noastră este să-l folosim și să aducem roadă pentru El.

C. Stabilirea darului duhovnicesc (a darurilor duhovnicești) primit(e) de cineva

Identificarea darurilor primite necesită timp și experiență. Dacă nu știi ce daruri ai, le poți descoperi învățând mai multe despre darurile duhovnicești în general, implicându-te în lucrarea Trupului și evaluând ceea ce face Dumnezeu prin tine, folosind darurile tale duhovnicești și talentele tale. Pe măsură ce vei sluji, darurile tale vor deveni evidente atât pentru tine, cât și pentru alții.

Biblia nu ne prezintă vreun test de stabilire a darurilor duhovnicești. Acestea nu depind de abilitățile noastre naturale sau de cele deprinse. Un doctor nu are neapărat darul milei, nici un învățător darul învățării. Oamenii respectivi au fost pregătiți pentru profesiile respective și au câștigat experiență, dar lucrul acesta nu trebuie confundat cu darurile duhovnicești. S-ar putea ca ei să aibă de fapt darul evanghelizării, al administrării sau vreun alt dar. Nu evaluarea profesiei tale reprezintă modalitatea de descoperire a darului duhovnicesc (sau a darurilor duhovnicești).

Darul este descoperit prin efectul său atunci când este folosit. În timp ce slujim altora, harul, puterea și binecuvântarea lui Dumnezeu curg prin darul nostru într-un grad ce depășește capacitatea noastră omenească. Singura modalitate de a ne descoperi darul (darurile) este să ne implicăm în diverse forme de lucrare și să urmărim ce anume folosește Dumnezeu la noi. În esență este un proces al experimentării. Deoarece puterea lui Dumnezeu va curge

prin noi spre alții, va fi important să luăm aminte la sfaturile lor. S-ar putea ca noi să nu remarcăm în ce mod ne folosește Dumnezeu, dar ceilalți își vor da seama.

Există multe daruri duhovnicești enumerate în Noul Testament (vezi paragraful D, mai jos). Deoarece fiecare listă este diferită, probabil nici una nu este completă. S-ar putea să existe multe alte tipuri de daruri ale slujirii. De asemenea, reiese clar că fiecare credincios are un dar. Nu este însă clar dacă fiecare are un singur dar. S-ar putea ca unii să aibă unul sau mai multe daruri. Este greu de spus și datorită acestei diversități credincioșii trebuie să se implice într-o mare diversitate de lucrări.

Deși darurile și talentele noastre naturale sau deprinse nu sunt unul și același lucru cu darurile duhovnicești, pregătirea noastră sau talentele pe care le avem pot, în mod cert, crește eficacitatea unui anumit dar. De exemplu, dacă cineva are darul învățării înseamnă că Dumnezeu dorește să-l binecuvânteze în lucrarea respectivă. Însă, pentru ca respectivul să aibă *ceva de spus*, darul în cauză nu înlocuiește necesitatea studiului! Dumnezeu poate binecuvânta *puținul* pe care-l avem. El dorește totodată să binecuvânteze *multul* pe care-l avem. Posedarea unui dar nu reprezintă o scuză pentru lene. Acest lucru este valabil în cazul oricărui dar. O dată ce descoperim darul (darurile) pe care-l avem, trebuie să facem tot ceea ce ne stă în putință să-l dezvoltăm așa încât să devenim o unealtă tot mai eficientă de slujire a Bisericii.

D. Două avertismente

În primul rând, așa cum am spus anterior, să nu uităm că tot ceea ce știm despre oricare din aceste daruri își are sursa în Biblie. În al doilea rând, existența și în zilele noastre a câtorva din aceste daruri reprezintă o sursă de dispute în Trupul lui Hristos. Controversa are de-a face de obicei cu existența anumitor daruri în biserica din zilele noastre după încheierea scrierii din Noul Testament. Unii cred că, după încheierea revelației scrise a lui Dumnezeu, unele daruri — în special cele care au o formă miraculoasă — au încetat. Alții cred că ceea ce Biblia prezintă despre darurile spirituale pentru Biserica Noului Testament continuă să fie valabil și pentru Biserica din zilele noastre. Există teologi serioși, sinceri și respectabili de ambele părți. Ce să facem atunci? O soluție simplă ar putea-o reprezenta acordarea și modelarea ascultării și experienței noastre după aplicarea simplă și deplină a ceea ce Biblia ne învață.

IV. OBSERVAȚII PE MARGINEA LISTELOR DARURILOR DUHOVNICEȘTI

A. Romani 12:5-8

După cum suntem diverse mădulare ale unuia și acelui Trup, în mod similar fiecare dintre noi avem diferite daruri sau funcții, după harul care ne-a fost dat și trebuie să folosim aceste daruri cu credință și bucurie.

Profetia	Slujirea
Învățarea	Încurajarea
Dărnicia	Conducerea
Mila	

B. 1 Corinteni 12:27-29

Darurile sunt distribuite în mod suveran, însă trebuie să căutăm din toată inima darurile mai mari.

Apostolii	Prorocii
Învățătorii	Făcătorii de minuni
Darurile vindecărilor	Ajutorarea altora
Darurile administrării	Vorbirea în diferite feluri de limbi

C. Efeseni 4:11

Darurile ne sunt date „pentru desăvârșirea sfinților în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos“.

Apostolii

Evangelheliștii

Învățătorii

Prorocii

Pastorii

D. 1 Corinteni 12:7-11

Există o mare diversitate de efecte, dar o cauză comună, și toate acestea sunt lucrarea unuia și aceluiași Duh, iar El dă fiecăruia după cum voiește.

Mesajul înțelepciunii

Credința

Puterile miraculoase

Deosebirea duhurilor

Mesajul cunoașterii

Darurile vindecării

Profeția

Vorbirea în diferite feluri de limbi

Tălmăcirea limbilor

E. 1 Petru 4:8-11

Ideea de bază a acestui pasaj este că darurile duhovnicești sunt date în vederea slujirii altora și pentru slăvirea lui Dumnezeu.

V. PIEDICI ÎN CALEA IDENTIFICĂRII DARURILOR

A. Motive personale

1. Teamă cauzată de folosirea greșită a darurilor.
2. Neînțelegerea adecvată a lucrării supranaturalului în plan fizic. Este o problemă de concepție de viață.
3. Un posibil păcat personal nerezolvat și/sau lipsa credinței.
4. Lipsa dedicării pentru slujirea altora.
5. Încercarea de a-i imita pe alții prin demonstrarea unor daruri similare.
6. Eforturi prea intense de „a obține darurile“, în locul căutării Dătătorului de daruri.
7. Cultivarea unei atitudini de „aștept darul înainte să slujesc“ în locul slujirii altora, ascultând de Domnul și încrezându-ne în El, Cel care Își va împlini planurile Sale prin noi. De fapt, dacă ne concentrăm asupra iubirii și slujirii altora, s-ar putea să nu realizăm deloc efectul practic al darurilor noastre duhovnicești.

B. Probleme organizatorice

1. Dezechilibru doctrinar: unii exclud anumite daruri, alții supra-accentuează altele.
2. Supra-accentuarea anumitor daruri ca „semne ale spiritualității“, și nu ca modalități de slujire a altora.
3. Lipsa învățaturii biblice despre darurile duhovnicești sau a libertății de folosire a acestora.
4. Prezentarea darurilor ca un scop în ele însele, și nu ca unelte ale lucrării.

VI. MOBILIZAREA BISERICII POTRIVIT DARURILOR DUHOVNICEȘTI PRIMITE

Unul din secretele reușitei efortului de plantare de biserici mature și care să crească îl reprezintă descoperirea modalităților de ajutorare a tuturor membrilor să identifice, să dezvolte și să folosească

darurile lor duhovnicești în lucrare. Cel care plantează o biserică nu trebuie „să facă el lucrarea“, ci să îi ajute pe noii credincioși să o facă. Nu există limite în calea creșterii unei biserici în care oamenii sunt îndemnați să slujească prin puterea Duhului Sfânt, și nu mărginiți la ocuparea unei anumite funcții de slujire.

A. Cum să îi ajutăm pe alții să-și descopere darurile și să le folosească?

Primul lucru pe care trebuie să-l facem pentru a-i ajuta pe alții să-și descopere darul (darurile) este să-i încurajăm și să-i ajutăm să se implice în lucrare. Doar pe măsură ce slujesc vor putea vedea în ce mod îi folosește Dumnezeu cu eficacitate. Este necesar să-i învățăm pe alții despre:

- ◆ Necesitatea darurilor;
- ◆ Natura darurilor;
- ◆ Identificarea darului nostru (darurilor);
- ◆ Responsabilitatea de a ne folosi darul (darurile).

Apoi, pe măsură ce aceștia vor sluji, trebuie să urmărim rezultatele lucrării lor pentru a vedea ce anume binecuvântează Dumnezeu. Dacă identificăm prezența unui dar, trebuie să-i încurajăm să-l dezvolte și să crească în lucrarea lor în domeniul respectiv. Dacă nu vedem prezența unui dar, avem datoria să intervenim și să-i sfătuim, îndemnându-i să se orienteze spre alte domenii ale lucrării și să nu îi lăsăm pradă frustrării provocate de lipsa rezultatelor.

Este important totodată să amintim fiecărui credincios că, *fiind parte a Trupului lui Hristos*, are un dar duhovnicesc. Nu are importanță de câtă vreme sunt creștini. Chiar și credincioșii de curând întorși la Domnul au un dar (sau mai multe). Uitați-vă la rezultatele eforturilor evanghelistice ale femeii din Samaria (Ioan 4:28-30). Crezuse de mai puțin de o oră și Dumnezeu a folosit-o să aducă pe mulți la Isus. Noii convertiți trebuie încurajați să slujească altora și să-și identifice darul (darurile).

Există un avertisment în care trebuie să ținem cont în cazul noilor convertiți. Aceștia trebuie să slujească. Ei nu trebuie însă să *dețină o anumită poziție* (1 Timotei 3:6). Slujirea altora nu este unul și același lucru cu direcționarea altora. Un post de conducere necesită maturitate și credincioșie demonstrată. Dar *toți* credincioșii trebuie să se implice în slujirea altora și în evanghelizarea celor pierduți.

B. Pregătire în vederea dezvoltării darurilor

Deși darurile duhovnicești sunt daruri ale harului ce provin de la Dumnezeu, există loc pentru pregătire și creștere în folosirea lor în lucrare. Pregătirea se desfășoară la nivelul deprinderilor omenești, în timp ce dăruirea înseamnă a primi putere la nivelul spiritual. Ambele își au locul lor în lucrare.

VII. DARURILE DUHOVNEȘTI ȘI PLANTAREA DE BISERICI

Pentru a fi eficace în lucrarea de plantare de biserici, plantatorul trebuie să fie conștient care este darul său (darurile sale). Ca urmare, el se poate concentra asupra lucrării pe care Dumnezeu o binecuvântează în viața sa. Există diverse moduri de a planta o biserică. Oamenii pot fi atrași la Domnul prin învățatură, evanghelizare, compasiune sau vreun alt dar al plantatorului de biserici. Este important ca un plantator de biserici care are darul evanghelizării să petreacă timp cu cei pierduți, și să nu își consume întreaga energie cu pregătirea de studii biblice. Dar un plantator de biserici care are darul învățării altora trebuie să se concentreze asupra studiilor biblice. Dacă avem darul milei, trebuie să fim alături de cei bolnavi și în suferință.

Deoarece nimeni nu are toate darurile, este important ca cel ce plantează biserici să formeze o echipă împreună cu alții care au daruri complementare. Doar astfel va avea o lucrare echilibrată. Un plantator de biserici care nu are darul evanghelizării poate planta o biserică, dar îi va fi foarte dificil dacă nu va găsi un coleg care să aibă acest dar. Orice daruri care îi lipsesc plantatorului de biserici ar trebui să fie prezente la un alt membru al echipei. Altfel, o mare parte a lucrării va depinde de eforturi omenești intense.

Planul lui Dumnezeu este ca trupul bisericii locale să conlucreze, fiecare mădular folosindu-și darul său (darurile sale). Însă atunci când se plantează o biserică nouă, vor exista la început doar câțiva credincioși. În acest caz, este și mai important ca darurile fiecărui credincios să fie identificate, dezvoltate și folosite imediat și cu eficacitate.

Isus a dat anumiți oameni specializați Trupului pentru a echipa fiecare membru în vederea îndeplinirii lucrării ce-i revine. În plus, Duhul Sfânt dă putere fiecărui credincios prin abilități speciale prin care să își îndeplinească sarcinile individuale ce îi revin, contribuind astfel la funcționarea întregului Trup. Liderii sunt dăruți Trupului pentru echiparea fiecărui credincios în parte, în vederea lucrării.

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Studiază pasajele biblice în care sunt enumerate darurile duhovnicești. Observă faptul că fiecare om are o lucrare, că trebuie să existe unitate, că scopul darurilor este câștigul altora etc.
- ◆ Scrie o definiție practică a fiecăruia dintre daruri.
- ◆ Cere-i fiecărui participant să întocmească o listă cu darurile pe care crede că le are. Lăsați listele deschise, întrucât Dumnezeu poate adăuga daruri. Definește nevoile pe care crezi că Dumnezeu dorește să le împlinească în grupul tău. Enumeră oportunitățile de slujire pe care Dumnezeu le-a deschis în fața acestui grup.
- ◆ Rezervați un timp de rugăciune în care să vă dedicați Domnului și să-i cereți să vă dea putere și darurile necesare împlinirii nevoilor pe care le-ați identificat. Nu vă concentrați asupra darurilor, ci asupra Dătătorului darurilor.
- ◆ Dă voie fiecărui participant să înceapă să împlinească nevoile respective după cum se simte călăuzit. Păstrați-vă atenția concentrată asupra împlinirii nevoilor respective, printr-o slujire plină de dragoste, și nu asupra darurilor.
- ◆ Pregătește-i pe oameni potrivit darului de lucrare pe care cred că îl au, în vederea împlinirii respectivelor nevoi.
- ◆ Dă-le voie altora să evalueze darurile pe care le-ai folosit și să îți le confirme.

Dinamica socială a Bisericii

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Faza de pregătire

☛ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a explica modul în care cultura — atât cea religioasă, cât și cea socială — a influențat Biserica în decursul istoriei sale. Se vor construi de asemenea paralele între Biserica din zilele noastre din Europa Centrală/de Est și fosta Uniune Sovietică și Biserica Apostolică Primară.

☛ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ să fie conștient de influența imensă a culturii asupra Bisericii în trecut;
- ◆ să fie convins că formele Bisericii trebuie să se schimbe pe măsură ce cultura și nevoile se schimbă;
- ◆ să își evalueze propria sa biserică pentru a vedea dacă ea se adaptează câștigării celor pierduți, sau așteaptă ca cei pierduți să se schimbe pentru a se potrivi bisericii.

☛ Schița lecției

- I. Introducere
- II. Principii biblice
- III. Biserica Noului Testament și cultura
- IV. Din vremea Noului Testament până în zilele noastre
- V. Cultura contemporană și Biserica
- VI. Rezumat

☛ Lista figurilor

11.1 Granițele libertății pentru cultura Bisericii și viața creștină

☛ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Pentru pregătirea acestei lecții, recapitulează principalele evenimente ale istoriei religioase a țării tale. Poți sugera o scurtă bibliografie a contextului vostru.
- ◆ Ar putea fi utilă realizarea unei folii transparente cu Figura 11.1 sau desenarea ei pe tablă. Discutați în cadrul grupului dacă este corect cele trei culturi desenate să fie diferite unele de altele — sau dacă ar trebui să fie în permanență identice pentru că sunt biblice.

Dinamica socială a Bisericii

MODUL ÎN CARE CULTURA AFECTEAZĂ BISERICA

I. INTRODUCERE

Cultura joacă întotdeauna un rol important în modelarea gândirii și a comportamentului nostru. Suntem formați de cultura noastră, înconjurați de ea și influențați de ea. Lucrul acesta se întâmplă adeseori fără să ne dăm seama. Chiar și atunci când ne întâlnim cu cineva din altă cultură, care diferă mult de a noastră, se poate să conchidem că *el sau ea* sunt deosebiți, iar noi suntem „normali“.

Cultura influențează și Biserica. Bisericile din fiecare țară diferă unele de altele. Unele diferențe sunt rezultatul unor doctrine, dar majoritatea sunt rezultatul culturii. De exemplu, clădirile bisericilor din Africa diferă mult de ale celor din Rusia. Clima este diferită, la fel și cultura. Muzica dintr-o biserică sud-americană diferă mult de muzica dintr-una coreeană. Aceste diferențe provin din cultură, nu din doctrină.

În plus, nici o țară nu reprezintă un grup cultural omogen. Fiecare țară include oameni de pe diverse continente și din medii culturale diverse. Cultura poate varia mult chiar și în cadrul grupurilor indigene dintr-o țară. Diferențele de statut economic, nivel de educație și vârstă pot determina concepții despre viață radical diferite. Chiar și diferențele culturale dintre zonele rurale și urbane pot fi semnificative.

O parte a acestor influențe culturale asupra bisericii sunt pozitive. Ele ajută biserica să se raporteze la semenii ei din țara respectivă și să-i câștige pentru Hristos. Un exemplu al acestui gen de influență l-ar putea reprezenta folosirea poeziei. Dacă este o formă de artă mult apreciată în cultura respectivă, ea poate fi folosită cu eficacitate pentru exprimarea adevărilor spirituale. Alte influențe culturale pot fi neutre și lipsite de o semnificație deosebită, reprezentând pur și simplu modul în care o anumită biserică decide să facă un anumit lucru. Un exemplu de influență neutră poate fi strângerea colectei: trebuie ea să aibă loc în timpul serviciului, la început, la mijloc sau la sfârșit, sau ar trebui să existe o cutie la ieșirea din biserică, în care oamenii să depună dărnicia lor? Din păcate, există și influențe culturale negative care pot afecta viața bisericii. Printre acestea se numără rasismul sau sincretismul care se pot infiltra din cultura respectivă în biserică.

II. PRINCIPII BIBLICE

A. Păstrarea echilibrului

Adaptarea la o cultură fără îmbrățișarea păcatului din cultura respectivă poate fi un lucru dificil. Este o chestiune importantă pe care cel ce plantează bisericile trebuie să o aibă în vedere. Lucrând la organizarea unei biserici noi, trebuie să ia decizii în ce privește forma și structurile folosite. Există în Noul Testament două pasaje foarte importante referitor la această chestiune.

1. *Fapte 14:11-18*

În acest pasaj Pavel tocmai vindecase pe un olog din Listra. Când oamenii din cetate au văzut miracolul s-au grăbit să le aducă jertfe lui Pavel și Barnaba. Intențiile lor erau bune, dar Pavel și-a dat seama că lucrul respectiv ar fi însemnat idolatrie, așa că s-a luptat să împiedice producerea răului respectiv. Pavel a refuzat să participe la o practică culturală ce contravenea în mod clar Scripturii.

2. *1 Corinteni 9:19-23*

Pavel afirmă clar aici că este dispus să devină asemenea unui iudeu, unuia dintre neamuri sau oricui altcuiva pentru a-l câștiga pentru Hristos. El considera mântuirea celor pierduți mult mai importantă decât preferințele sale culturale, dar afirmă, totodată,

că există o limită până la care poate să meargă în identificarea cu o altă cultură. Pavel se afla întotdeauna sub legea lui Hristos (v. 21). Nu putea accepta păcatul, dar era dispus să renunțe la restul preferințelor sale culturale de dragul câștigării celor pierduți.

B. Formă și funcție

Conceptul formei și al funcției a fost deja discutat în lecțiile anterioare. Acestea reprezintă cheile descoperirii echilibrului în abordarea unei anumite culturi de către biserică. Este important să ne amintim semnificația acestor termeni.

1. *Funcția — ceea ce trebuie să facem*

Lucrurile care i se poruncesc bisericii să le facă sunt *funcțiile* acesteia. Principalele funcții ale bisericii includ învățarea, predicarea, evanghelizarea, botezarea, închinarea, rugăciunea și practicarea Cinei Domnului. Există multe alte funcții precum încurajarea altora, dragostea față de frați, cântarea de imnuri și cântări duhovnicești și dăruirea din ceea ce avem Domnului și celor în nevoie. Biserica trebuie să facă toate aceste lucruri.

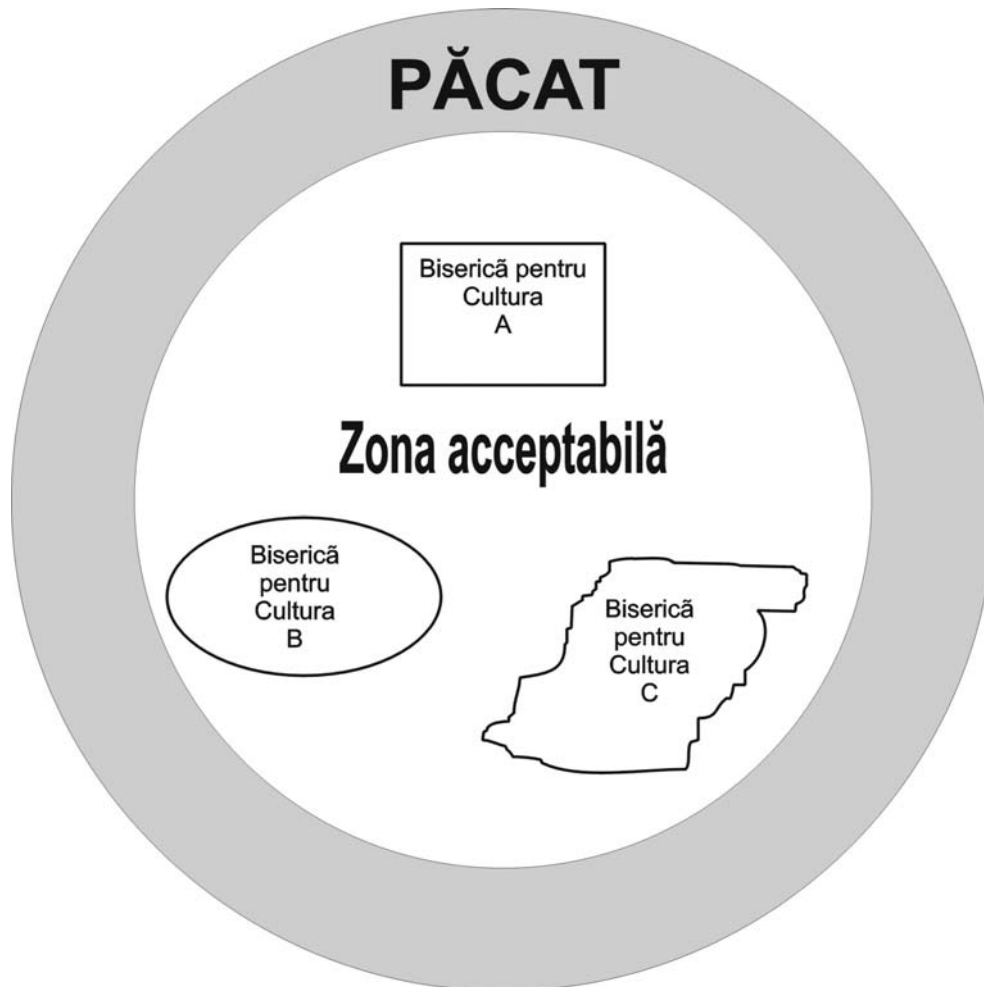
2. *Forma — modul în care alegem să facem aceste lucruri*

Formele bisericii sunt *modalitățile* prin care biserica își realizează *funcțiile* sale. Biserica are o mare libertate în acest sens, câtă vreme nu alege o formă prezentată ca păcat de către Scriptură. De exemplu, bisericii i se poruncește să se roage. Cum, unde, când și cât de des trebuie să se roage biserica — nu ni se spune. Poziția adoptată în timpul rugăciunii (în picioare, în genunchi, așezat etc.) diferă de la cultură la cultură. Avem libertate de decizie în aceste probleme. Însă, biserica are voie să se roage numai lui Dumnezeu. A te ruga lui Buddha este un păcat. Nu avem *atât de multă* libertate.

Distincția dintre formă și funcție reprezintă primul pas în nașterea unei biserici adecvate fiecărui grup cultural. Trebuie să înțelegem că avem libertatea de a alege cum să ne închinăm și să slujim, câtă vreme nu trecem granița în zona păcatului clar interzis de Biblie. Formele pot fi diferite de la cultură la cultură și vor fi diferite. Lucrul acesta este bun și normal, câtă vreme evităm păcatul.

Figura 11.1 ne ajută să explicăm modul în care gradul nostru de libertate ne permite diversitate în închinarea și viața creștină.

Remarcați în respectiva figură că cele trei grupuri din centru reprezintă forme ale bisericii adecvate pentru diverse culturi. Orice punct din interiorul cercului alb este acceptat de Dumnezeu. Diverse culturi preferă însă forme diverse în această zonă permisibilă. Culturile A, B și C pot alege fiecare o modalitate diferită de a îndeplini funcțiile lor biblice. Lucrul acesta este bun și normal. Zona gri reprezintă păcatul. Fiecare formă culturală este în aceeași măsură validă, câtă vreme nu traversează granița în zona păcatului.

Figura 11.1: Gradul de libertate al culturii bisericii și al vieții creștine

III. BISERICA NOULUI TESTAMENT ȘI CULTURA

Influența culturii poate fi clar văzută în istoria Bisericii Noului Testament. Ea a început ca un grup iudaic, în esență, răspândindu-se ulterior cu repeziciune printre neamuri. În cele din urmă, biserica din zonele locuite de neamuri a depășit mult, numeric și ca importanță, biserica din Ierusalim. Iar în anul 70 d.Hr., distrugerea Ierusalimului de către romani a pus în mod decisiv capăt importanței bisericii de acolo.

Citind cartea Faptele Apostolilor și epistolele Noului Testament vedem că formele de închinare, structurile bisericii și modul de organizare s-au dezvoltat *pe măsură ce necesitatea lor devenea aparentă și adeseori ca reacție la probleme culturale*. A fost un proces continuu, pe măsură ce noi provocări și noi culturi s-au ivit în calea bisericii în creștere.

A. Biserica din Ierusalim

Biserica din Ierusalim reprezintă un exemplu extraordinar de biserică locală înfloritoare. Ea continuă să slujească ca model de trup local plin de dragoste, preocupat de cei din jur, gata să ajute. A avut însă o slăbiciune majoră: a împlinit doar prima parte a poruncii lui Hristos — de a fi martori „în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului”.

Trebuie să copiem modelul dragostei lor unul pentru celălalt, dar nu și lipsa lor de preocupare pentru cei din afară.

Biserica din Ierusalim era în esență formată din iudei, care erau puternic influențați de cultura lor iudaică. Apostolii au trebuit neîncetat să hotărască modul în care să îndeplinească tradițiile lor iudaice și formele respective de închinare cu noua lor credință creștină.

1. *Rugăciunea în Templu*

Ucenicii au continuat să se întâlnească, să se roage și să se închine în templul iudaic chiar și după convertirea lor (Fapte 2:4-6; 3:1). Erau deja obișnuiți cu acest stil de închinare și le venea ușor să continue să-l practice. Când numărul credincioșilor a crescut ajungând la mii de membri, nu exista nici un alt loc suficient de mare ca să se întâlnească. Nu le-a trecut prin cap ideea de a construi o clădire a „bisericii”. Credințioșii erau Biserica. Această parte a culturii lor religioase era acceptabilă. Însă nu mai luau parte la jertfele de la Templu. Înțeleseseră că Hristos, Mielul lui Dumnezeu, împlinise deja funcția jertfelor (Evrei 7:27). Au respins pe bună dreptate respectivul obicei în ciuda adâncilor sale rădăcini în cultura lor.

2. *Bisericile prin case*

Pe lângă întrunirile de la Templu, credincioșii se întâlneau în diverse case (Fapte 2:46). Acest tipar a început chiar înaintea Rusaliiilor. Ucenicii erau neîncetat împreună, așteptând călăuzirea Duhului Sfânt (Fapte 1:12-14), așa cum și în cei trei ani dinaintea fuseseră zilnic împreună cu Isus. Acest obicei s-a născut nu din cultura lor iudaică, ci din experiența lor cu Hristos.

3. *Botezul*

Noii credincioși erau botezați *imediat* după ce credeau (Fapte 2:41). Această practică a continuat în toată perioada Noului Testament, atât în Ierusalim, cât și în bisericile dintre neamuri. Mulți dintre ucenici fuseseră botezați de Ioan Botezătorul. Ei înțelegeau că botezul este o mărturie publică a faptului că crezuseră și acceptaseră mesajul propovăduit de cel care îi boteza. Aceasta era concepția iudaică generală despre botez. Hristos a ales acest simbol binecunoscut din cultura religioasă iudaică și i-a adăugat semnificația credinței în Evanghelie. Era deci o funcție ce folosea o formă culturală familiară cu o semnificație nouă — o semnificație stabilită de Isus Însuși.

4. *Evanghelizarea*

Cultura iudeilor a avut un efect negativ asupra evanghelizării. Le venea greu să creadă că Dumnezeu îi va mântui pe „câinii” dintre neamuri, în ciuda faptului că Hristos îi acceptase pe toți oamenii (Ioan 4). Domnul a corectat această slăbiciune trimitând o persecuție împotriva lor care i-a alungat din Ierusalim și i-a împins în lume să-L vestească pe El. De asemenea, le-a vorbit lui Petru și Pavel prin vedenii dramatice pentru a-i convinge să meargă la neamuri (Fapte 9, 10).

5. *Apariția diaconilor*

Funcțiile de bază ale bisericii erau cele de apostoli și proroci (Efeseni 2:20). Următoarea slujbă care a apărut se pare că a fost cea de diacon, deși nu a fost numită ca atare în Fapte 6:1-7. Ocazia apariției acestei funcții a reprezentat-o o problemă culturală. Se pare că biserica purta mai bine de grijă de „adevăratele” văduve evreice care vorbeau ebraica, decât de cele care vorbeau greaca.

Apostolii au hotărât ca adunarea să aleagă șapte bărbați care să se ocupe de această problemă. Întrucât toți aveau nume grecești, deducem că biserica a luat decizia pe baza culturii. Au decis că văduvele care vorbeau grecește erau la fel de importante ca și cele care vorbeau evreiește. Au decis, de asemenea, că bărbații care vorbeau grecește pot sluji cel mai bine grupului lor cultural. Dar i-au numit într-un mod public, ceea ce arată că ei nu reprezentau „un grup de rang” în cadrul bisericii.

B. Biserica printre neamuri

O dată cu persecuția din Fapte 8:1-3, ucenicii au dus în cele din urmă Evanghelia în Samaria și „până la marginile pământului”. Mulți dintre neamuri au primit cu bucurie mesajul

Evangeliei, mai ales când au văzut minunile făcute de apostoli. De asemenea, Dumnezeu l-a ales pe apostolul Pavel să slujească în mod specific acestui grup (Fapte 9:15). Ca urmare a lucrării sale, creșterea bisericii a cunoscut o adevărată explozie, în ciuda persecuțiilor înverșunate.

Chiar și bisericile dintre neamuri, din zona Asiei Mici, aveau un număr important de membri dintre iudei. Metoda obișnuită de evanghelizare a lui Pavel într-o cetate nouă era de a merge mai întâi la iudei, și abia după ce iudeii respingeau mesajul Evangheliei la neamuri. Pavel știa că iudeii sunt poporul ales de Dumnezeu și că aveau cunoștințele de bază în legătură cu Dumnezeu și Vechiul Testament. Uneori găsea bărbați sau femei dintre iudei, oameni cucernici, în jurul cărora se putea forma rapid nucleul unei noi biserici. Însă aceștia aduceau cu ei elemente culturale, atât seculare, cât și religioase, ce împiedicau de multe ori câștigarea celor dintre neamuri.

O temă constantă a Noului Testament o reprezintă integrarea acestor credincioși dintre iudei în Trupul lui Hristos. El dărâmasă zidul de despărțire și formase un singur Trup nou — Biserica — atât din neamuri, cât și din iudei (Efeseni 2:14-16). Însă între ei apăreau uneori conflicte. De regulă, conflictele apăreau atunci când creștinii dintre iudei insistau asupra însușirii culturii lor religioase de către creștinii dintre neamuri. Epistolele condamna în mod constant o asemenea atitudine.

1. *Consiliul de la Ierusalim*

Fapte 15:1-21 consemnează o decizie capitală referitoare la măsura în care cultura religioasă iudaică trebuie inclusă în practica Bisericii. Credincioșii dintre iudei susțineau că, pentru a fi mântuit, este necesară și tăierea împrejur. Consiliul a luat două decizii majore.

a. Tăierea împrejur

Deși tăierea împrejur era unul dintre ritualurile sacre ale iudaismului, Consiliul a respins-o pentru că nu se dorea să se pună poveri suplimentare asupra celor mântuiți (Fapte 15:10-11, 19). Mântuirea prin har, prin credință, elimina necesitatea oricărui eforturi religioase. Epistola către Galateni este scrisă cu scopul de a dezbate această problemă. Încercarea de a obliga pe noii credincioși să se supună tradițiilor și culturii religioase a iudeilor a fost respinsă categoric.

b. Consumul de carne

Deși a respins tăierea împrejur, Consiliul a făcut o concesie într-o altă privință (Fapte 15:19-21). Le-au cerut credincioșilor dintre neamuri să se abțină de la următoarele:

- ◆ consumul de alimente pângărite de idoli;
- ◆ imoralitatea sexuală;
- ◆ consumul cărnii animalelor strangulate sau a sângelui.

Versetul 21 ne prezintă motivul acestei cereri. În fiecare cetate existau necredincioși dintre iudei pe care biserica dorea să-i câștige pentru Domnul. Imoralitatea sexuală, carnea jertfită idolilor și carnea cu sânge în ea reprezentau ofense culturale care ar fi împiedicat câștigarea lor pentru Hristos.

Imoralitatea sexuală este interzisă în mod specific în Biblie, ca păcat. Interzicerea ei este de înțeles. Cum rămâne însă cu consumul de sânge sau de carne jertfită idolilor? Pavel adaugă ulterior câteva elemente importante la această discuție. În 1 Corinteni 8 el prezintă următoarele principii:

- ◆ idolii nu sunt nimic;
- ◆ ceea ce noi mâncăm nu ne afectează relația cu Dumnezeu.

El condamna, de asemenea, interzicerea consumului alimentelor în 1 Timotei 4:3-5. În mod clar, consumul de alimente nu este un păcat. Cu toate acestea, decide să nu mănânce carne jertfită idolilor pentru a nu-l jigni pe „fratele mai slab”. Pavel se referă la creștinii întorși de curând la Dumnezeu, care sunt încă slabi în credință și nu înțeleg noua lor libertate în Hristos. Pavel renunță la consumul unor asemenea

alimente pentru a nu fi o pricină de poticnire pentru fratele mai slab. Acest lucru corespunde situației din Fapte 15. Vedem deci că ucenicii trebuiau să facă concesii culturale pentru două grupuri:

- ◆ iudei nemântuiți;
- ◆ creștini „slabi”.

Învățătura importantă care se desprinde este: **credincioșii trebuie să ajusteze formele religioase pe care le practică în așa fel încât să nu fie o pricină de poticnire pentru necredincioși și pentru creștinii „slabi”**. Acesta este deci contextul afirmației lui Pavel cum că este gata să devină „tuturor totul” pentru a-i câștiga (1 Corinteni 9:19-23).

2. Misiunile în Antiohia

Dumnezeu a folosit cu multă putere biserica din Antiohia ca bază de la care să-i trimită pe Pavel și Barnaba, iar mai târziu pe Sila, să evanghelizeze lumea neamurilor. Cunoaștem puține lucruri despre viața internă a bisericii, în comparație cu cea a bisericii din Ierusalim, despre care s-a scris mult. Elementul nou pe care Domnul ni-l arată prin biserica din Antiohia este necesitatea de a duce Evanghelia la toți oamenii. Cultura religioasă a credincioșilor dintre iudei i-a împiedicat pe aceștia să ducă la îndeplinire această sarcină. Nu puteau și nu erau dispuși să facă schimbările necesare în formele lor de închinare cu scopul de a-i câștiga pentru Hristos pe cei dintre neamuri. Dumnezeu i-a pus deoparte și a folosit, în schimb, biserica din Antiohia. Este un sfârșit trist pentru începutul minunat al bisericii din Ierusalim din Fapte 2.

3. Dezvoltarea funcțiilor în biserică

Pe măsură ce biserica s-a răspândit prin Asia și zona mediteraneană, noi funcții s-au adăugat structurii bisericii. Vedem adăugându-se funcția de „bătrâni” în 1 Timotei 3:1-11 și Tit 1:5. Există în continuare diaconi, dar calificativele necesare pentru un asemenea post sunt prezentate mai detaliat în 1 Timotei 3:1-13 și Tit 1:5-9. În aceste cărți mai găsim menționate numele unor diaconițe și se face referire la anumite liste de ajutorare a văduvelor din biserică și la condițiile înscrierii pe aceste liste. Este clar că structura bisericii s-a schimbat, a crescut și a fost adaptată la nevoile noi apărute și la schimbările survenite, iar lucrarea bisericii a fost ajustată în funcție de nevoile și caracteristicile culturale ale fiecărui grup (Tit 1:12-14).

4. Persecuția romană

Începând cu Fapte 8, Biserica Primară a fost sever persecutată de romani. Sunt binecunoscute suferințele îndurate de creștini în timpul acestei perioade și martirajul multora, precum și credința și dragostea lor. Cea mai mare parte a Noului Testament a fost scrisă în această perioadă și găsim numeroase îndemnuri la credincioșie. În general, credincioșii și-au păstrat credința și rămân un exemplu deosebit pentru noi, astăzi. Interzicându-li-se să se întrunească în locuri publice, au continuat să se întâlnească în case, în păduri și în peșteri. Dar le-a fost și mai greu credincioșilor dintre iudei să-și păstreze credința. Au continuat să se lupte cu debarasarea de formele și obiceiurile lor culturale. Când persecuția s-a întetit, era o ispită puternică pentru ei revenirea la iudaism și siguranța pe care le-o conferea statutul oficial al acestuia. Faptul că n-au putut-o rupe complet și definitiv cu trecutul lor și cu vechile forme de închinare a devenit o cursă pentru ei mai târziu. Epistola către evrei este scrisă pentru acest grup, încercând să demonstreze nebunia schimbării puterii lui Hristos cu aceste forme învechite.

IV. DIN VREMEA NOULUI TESTAMENT PÂNĂ ÎN ZILELE NOASTRE

S-a scurs mult timp din zilele Noului Testament până în vremurile noastre moderne, iar Biserica creștină s-a schimbat și ea. O parte a acestei schimbări este pozitivă, iar o alta negativă. În mare măsură această schimbare a fost determinată de schimbările culturale, și nu doctrinare.

A. Apariția bisericii de stat

Devotamentul sfinților a biruit în cele din urmă — până și împăratul Constantin a crezut, iar creștinismul a devenit religie de stat. Acest fapt a schimbat tabloul religios al lumii. În loc să mai fie un grup mic de credincioși serioși care se întâlneau în case asumându-și un risc mare, au apărut clădirile uriașe ale bisericii de stat, bucurându-se de un prestigiu deosebit și atrăgând până și necredincioșii prin puterea, bogăția și frumusețea lor. Întotdeauna au existat credincioși adevărați — „o rămășiță”. Dar cu cât a crescut mai mult puterea politică și vizibilitatea Bisericii, cu atât mai mare a fost declinul ei spiritual. Formele de închinare au devenit mai importante decât funcțiile.

B. Ruptura dintre Est și Vest

În cele din urmă, biserica de stat s-a divizat născându-se Biserica Catolică și Biserica Ortodoxă. Motivul a fost în parte doctrinar (clauza „filioque”); dar o cauză importantă au constituit-o diferențele culturale dintre Est și Vest și lupta pentru putere dintre liderii celor două grupuri. Ambele biserici, atât cea occidentală cât și cea răsăriteană, puneau un accent mai puternic pe forme decât pe funcții. *Modul* în care se desfășura închinarea era mai important pentru ele decât *ceea ce credeau*. S-au dezvoltat două forme puternic diferite de închinare creștină — una în Est, iar cealaltă în Vest. Remarcați importanța dată acestor forme în raportul emisarilor trimiși de Vladimir, marele duce de Kiev, în 987 d.Hr., despre credința ortodoxă din Constantinopole:

Grecii ne-au condus la edificiile în care se închină Dumnezeuului lor și n-am știut dacă ne aflăm în ceruri sau pe pământ, deoarece pe pământ nu mai există o asemenea splendoare și frumusețe și nu avem cuvinte pentru a o descrie. Știm doar că Dumnezeu locuiește acolo printre oameni, iar slujba lor este mai frumoasă decât ceremoniile altor popoare. Fiindcă nu putem uita acea frumusețe pe care am văzut-o. Orice om, după ce a gustat ceva atât de dulce, nu mai poate accepta ceva ce este amar, și de aceea nu mai putem rămâne aici (Cronica Primară).

C. Reforma protestantă

Rădăcina reformei protestante a constituit-o dorința reformatorilor de a corecta accentul nefondat pe forme. Ei doreau revenirea la adevăratele funcții ale Bisericii. Reformatorii au predicat mântuirea prin credința în Hristos — și numai prin credință. Formele bisericii nu erau la fel de importante ca funcțiile acesteia. **Ceea ce credem** este mult mai important decât **modul în care ne închinăm**. Atât Biserica Ortodoxă, cât și cea Catolică au respins acest argument. S-au dus războaie din pricina acestei chestiuni. Au fost invadate diverse țări. Necredincioșii au fost omorâți. Bisericile creștine de stat au persecutat celelalte biserici creștine. Exploratorii s-au repezit să cucerească continentele nou descoperite pentru „adevărata” religie. S-au făcut abuzuri de ambele părți. Într-un caz extrem, în Rusia, ortodocșii s-au luptat cu ortodocșii în Schisma vechilor credincioși pentru a decide câte degete trebuie utilizate când cineva își face cruce. Au murit oameni pentru această formă, deși ambele părți erau de aceeași părere în ce privește doctrina Trinității — funcția! În mijlocul acestor animozități, biserica protestantă a adoptat totuși încet, încet multe din vechile forme — clădiri mari împodobite, preoți de profesie și forme rigide de desfășurare a slujbei — forme care erau folosite de bisericile ortodoxă și catolică.

D. Era persecuției sub URSS

În cea mai mare parte a perioadei în care URSS a dominat sau a influențat Europa Centrală/de Est și o mare parte din Asia, Biserica creștină a fost crunt persecutată. Suferințele din această perioadă sunt susținute de multe dovezi. Pentru prima dată au fost egal persecutate toate ramurile creștinismului și, probabil, pentru prima dată din vremea Noului Testament creștinii s-au tratat unii pe alții ca frați. Biserica s-a apropiat mai mult de modelul nou-testamental — dar nu în întregime. Anii ce au urmat și-au luat tributul. Formele au devenit atât de importante pentru bisericile de stat încât adeseori acestea le-au acordat o importanță exagerată. Tradițiile religioase formate în decursul secolelor au murit mai greu decât doctrinele pe care s-au întemeiat. Durata persecuției a variat de la țară la țară, la fel și măsura în care învățăturile din trecut s-au pierdut. În această perioadă s-au născut biserici care, în general, au recâștigat părtașia caldă și devotamentul bisericii din Ierusalim, dar au adăugat acestora concentrarea nesănătoasă asupra formelor, ritualurilor și a culturii

religioase ce-i caracteriza pe credincioșii dintre iudei. În plus, lupta pentru supraviețuire a suprimat în multe cazuri zelul misionar de a-i câștiga pe cei pierduți. În multe cazuri, obiectivul a devenit atragerea celor pierduți la noi — și adoptarea de către aceștia a culturii noastre religioase — spre satisfacția noastră.

V. CULTURA CONTEMPORANĂ ȘI BISERICA

Bisericile din Europa Centrală și de Est și din fosta Uniune Sovietică se luptă astăzi cu rezultatele acestei istorii culturale, politice și religioase. Fiecare biserică locală își are adunarea și contextul ei unice. Este imposibil de zugrăvit un tablou general care să se potrivească tuturor cazurilor. Putem afirma cu certitudine că aceste influențe au afectat fiecare biserică în parte. Măsura în care au fost ele afectate depinde într-un grad mare de deciziile care au fost luate de liderii bisericii în privința formei și funcției. Aceste decizii au fost luate conștient sau inconștient, dar în mod cert au fost luate. Unele sunt pozitive, altele pot reprezenta o piedică pentru biserica contemporană în ducerea Evangheliei la cei pierduți.

Din studiul bisericii Noului Testament se desprind două principii clare:

- ◆ formele bisericii trebuie să se modifice potrivit schimbărilor survenite în cultură sau în nevoile celor din jur;
- ◆ biserica trebuie să fie dispusă să își schimbe formele pentru a nu fi o piedică pentru necredincioși sau pentru creștinii slabi — dar evitând păcatul.

Din păcate, aceste principii sunt complet inversate. În loc să urmărim exemplul bisericii din perioada Noului Testament, facem unul din cele două lucruri de mai jos sau amândouă.

1. Refuzăm să facem schimbări

Multe *biserici* refuză să schimbe ceva. Probabil nu sunt deloc conștiente de dimensiunile „bagajului cultural” pe care l-au colecționat în cei două mii de ani de istorie a Bisericii. Dacă ar fi conștiente, l-ar justifica drept tradiție străveche. Formele au înlocuit funcția. Aceste biserici urmează cursul creștinilor dintre iudei și se agață de tradițiile lor. Ca urmare, nu sunt în stare să îi câștige pe cei pierduți și să se raporteze corect la cultura acestora.

2. Așteptăm ca necredincioșii să se conformeze culturii bisericii noastre

Această atitudine este atât de răspândită încât este acceptată fără a fi pusă în discuție. Ea este în mod clar opusă Scripturii. În Biblie, *credinciosul* trebuie să devină totul tuturor. Trebuie să trăim vieți prin care să facilităm auzirea și ascultarea mesajului Evangheliei. Prin ceea ce facem trebuie să-i atragem pe necredincioși la Mântuitorul. Unele lucruri dintr-o cultură sunt păcat. Trebuie respinse. Dar adeseori ele intră în conflict doar cu cultura bisericii. Când așa stau lucrurile, biserica trebuie să se schimbe. Până și Hristos Și-a schimbat complet cultura Sa și a devenit om pentru a-i câștiga pe păcătoși — dar fără păcat (Filip. 2:7; Evrei 4:15).

În mod similar, bisericile așteaptă adeseori de la credincioșii „slabi” să renunțe repede la lucrurile la care ele însele nu sunt dispuse să renunțe. Dar tiparul biblic este ca cei „tari” să-și sacrifice drepturile lor pentru a nu așeza o povară prea grea pe credincioșii mai slabi. Cât de des nu s-a întâmplat ca membrii bisericii să se comporte ca un frate „slab” și să ceară noului convertit să renunțe la cultura sa?

Este adevărat că fratele mai tare trebuie să-l învețe pe cel mai slab. Dar lucrul acesta are loc în timp. Primul stadiu este cel în care fratele mai tare renunță la drepturile sale și rabdă lipsurile fratelui mai slab până când acesta crește și se maturizează.

VI. REZUMAT

Provocarea cu care se confruntă Biserica astăzi este de a ști când să înfrunte păcatul și cultura din jurul ei și când să se schimbe și să se adapteze culturii pentru a-i câștiga pe cei pierduți. Cele două lucruri trebuie păstrate permanent în echilibru. Este o chestiune dificilă pentru Biserica din Europa Centrală și de Est și din fosta Uniune Sovietică. Există secole de tradiție și istorie care o influențează. Din multe puncte de vedere, problema seamănă cu cea a creștinilor dintre iudei din Biserica Primară. Aceștia erau devotați Domnului. Se rugau cu zel. Se iubeau unul pe celălalt. Le venea însă greu să renunțe la cei două mii de ani de istorie iudaică pentru a împlini Marea Însărcinare. Noi ar trebui să ne schimbăm înainte ca o nouă persecuție să ne împrăștie. Unele

biserici din zilele noastre decid să se schimbe și să-i câștige pe cei pierduți, dar marea majoritate nu acceptă lucrul acesta. De aceea, plantarea de noi biserici devine și mai importantă, iar sarcina plantatorului de biserici este una urgentă. Dinamica culturală a noilor biserici se aseamănă mult cu cea a bisericii din Antiohia. Noii convertiți vin fără „bagajul” cultural-religios al creștinilor mai vechi și de aceea se pot raporta mai ușor la lume și la cultura acesteia. Potențialul lor este imens. Fără a avea forme concrete, au libertatea de a-și adapta închinarea și viața țelului câștigării celor pierduți.

Există pericolul ca noii convertiți să știe prea puține lucruri despre sfințenie și să nu aibă o bază doctrinară solidă. Biserica din Antiohia a depășit aceste neajunsuri cu ajutorul unor învățători buni (Fapte 13:1). În timp ce aceștia îi învățau pe oameni despre har și sfințenie, Dumnezeu i-a folosit pentru a duce vestea bună întregii lumi din acele vremuri. Fie ca și noi să fim astăzi la fel de credincioși.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Care sunt câteva din trăsăturile culturale majore ale țării sau zonei în care trăiești? Care este sursa lor? Provin ele din istorie, din religie, din politică, din felul climei, din stilul de viață sau dintr-o altă sursă?
- ◆ Cum poate face creștinul distincție între ceva care este păcătos și ceva care doar contravine culturii sale religioase?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Recapitulează lecțiile despre formă și funcție în lumina acestei lecții. Enumeră formele și funcțiile bisericii tale.
- ◆ Evaluează lista întocmită mai sus în lumina a ceea ce știi acum despre influențele cultural-istorice asupra bisericii creștine.
- ◆ Enumeră trăsăturile ramurilor istorice ale creștinismului din țara ta ca, de exemplu, ortodoxia, catolicismul sau luteranismul. Evaluează în rugăciune și cu o atitudine critică măsura în care fiecare dintre aceste caracteristici au fost asimilate de biserica ta. Separă-le în două categorii: pozitive și negative.

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Harding, Neil, *A History of Christianity in Russia*, lucrare nepublicată, 1996.

GRUPURI-CELULĂ

LECȚIA 7: DINAMICA DISCUȚIILOR ÎN GRUPURI-CELULĂ

- I. Coordonarea discuțiilor într-un grup-celulă
- II. Pregătirea întrebărilor bune
- III. Probleme apărute în timpul discuțiilor

LECȚIA 8: PREOCUPAREA PENTRU MEMBRII UNUI GRUP-CELULĂ

- I. Construirea relațiilor
- II. Identificarea nevoilor oamenilor
- III. Preocuparea pentru nevoile grupului-celulă căruia îi aparții

LECȚIA 9: PREGĂTIREA DE NOI LIDERI PENTRU GRUPURI-CELULĂ

- I. Alege un lider-ucenic
- II. Pregătește-ți ucenicul pentru conducere
- III. Dă-i drumul ucenicului tău să meargă în lucrare

ANEXE

- 7A. Grupuri-celulă: Exemple de întrebări pentru discuții

Dinamica discuțiilor în grupuri-celulă

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Formarea

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a-l echipa pe liderul grupului-celulă cu abilitățile necesare conducerii sesiunilor de discuții ale grupului, astfel încât acestea să fie utile.

☞ Rezultate dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

să înțeleagă abilitățile necesare unui lider de grup-celulă pentru comunicare;

- ◆ să cunoască principiile pregătirii unor întrebări pentru discuții bune și să pregătească singur asemenea întrebări;
- ◆ să exerseze identificarea și rezolvarea problemelor ce pot apărea într-o sesiune de discuții într-un grup-celulă.

☞ Schița lecției

- I. Coordonarea discuțiilor într-un grup-celulă
- II. Pregătirea întrebărilor bune
- III. Probleme apărute în timpul discuțiilor

☞ Anexe

7A. Grupuri-celulă: Exemple de întrebări pentru discuții

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Deși scopul acestei lecții este de a-l echipa pe liderul unui grup-celulă în vederea coordonării unor sesiuni utile de discuții, discuția însăși nu reprezintă țelul final al unui grup-celulă. Discuțiile folositoare dintre membrii grupului încurajează părtășia, întăresc relațiile și oferă cadrul învățării și aplicării adevărului biblic. Învățând cum să conducă bine discuțiile și să evite problemele apărute în comunicare, liderul grupului-celulă va reuși să zidească încredere și atașament între membrii grupului și va motiva întregul grup să realizeze obiectivele pe care și le-a propus.
- ◆ Sugerează-le participanților să citească *Lecția 4*, secțiunea Conducere, „Stiluri de interacțiune”, care completează lecția de față în domeniul bunei comunicări cu alții într-un grup-celulă.
- ◆ Rezervă cel puțin 20 de minute din programul lecției pentru exercițiul „Probleme apărute în timpul discuțiilor” de la sfârșitul acestei lecții.

Dinamica discuțiilor în grupuri-celulă

I. COORDONAREA DISCUȚIILOR ÎNTR-UN GRUP-CELULĂ

Nu poate fi accentuată suficient valoarea discuțiilor de calitate într-un grup-celulă. Prin asemenea discuții participanții află mai multe unul despre celălalt și se apropie unul de altul în dragoste creștină. Discuțiile pe marginea Bibliei reprezintă o parte vitală a procesului uceniciei și creșterii din viața unui credincios. Duhul Sfânt folosește discuțiile dintre credincioși și necredincioși pentru a-i atrage pe oameni la Hristos.

Rolul liderului unui grup-celulă este de a facilita discuțiile utile și de a le oferi un model membrilor din grupul său cum să-i asculte pe alții, să pună întrebări bune și să evite problemele care pot apărea. În felul acesta, liderul continuă să-i ajute pe membrii grupului-celulă să se maturizeze și să crească în credința lor și în abilitățile de care au nevoie pentru lucrare.

Această lecție este concepută cu scopul de a prezenta o formă sau o metodă de coordonare a sesiunilor de discuții dintr-un grup-celulă. Rezultatul discuțiilor grupului ar trebui să fie încrederea, devotamentul unuia față de celălalt și relații puternice, nu capacitatea liderului de „a organiza un spectacol bun”. Fiecare participant trebuie să se gândească la comunicarea și interacțiunea din cadrul grupului în lumina propriei sale culturi și să folosească abilitățile adecvate pentru discuție, care să conducă la întărirea încrederii între membrii grupului-celulă.

Una din cele mai importante abilități ale liderului, în cazul unei discuții, o reprezintă capacitatea de a asculta. Ascultarea implică concentrarea atenției atât din punct de vedere fizic, cât și din punct de vedere emoțional, asupra persoanei care vorbește. Nu uita că limbajul trupului tău vorbește uneori mai tare decât vorbele tale. Păstrează un contact vizual bun și nu te preocupa de alte lucruri în timp ce vorbește cineva.

Se întâmplă frecvent ca oamenii mai extroverți să monopolizeze discuțiile într-un grup-celulă. În acest caz, cere-le celorlalți membrii ai grupului să împărtășească ideile sau opiniile lor. Nu lăsa ca unul sau doi oameni să domine întreaga conversație.

Alteori va fi cazul să clarifici ceva ce tocmai s-a spus. „Marcu, ce-ai vrut să spui prin cuvântul «mântuit» pe care tocmai l-ai folosit?”. Nu presupune că ai înțeles ceea ce a spus altcineva fără a reformula cu propriile tale cuvinte ceea ce crezi că s-a spus. Sau, cere-i respectivului să reformuleze ideea comunicată. „Lena, nu cred că am înțeles bine — mi-ai putea explica altfel ceea ce ai vrut să spui?”

Poate fi util să-i rogi pe oameni să justifice comentariile făcute. Întreabă-i de ce simt așa, unde găsesc ideea respectivă în pasajul din Scriptură studiat etc. „Vladimir, eu nu ajung la aceeași concluzie ca și tine din aceste versete din Scriptură. Ne poți ajuta să înțelegem mai bine punctul tău de vedere?”

Uneori va fi necesar să extinzi discuția, întrebând dacă are cineva ceva de adăugat sau întrebând în ce mod se leagă ceea ce tocmai s-a spus de o idee anterioară.

Când cineva din grup îi vorbește doar liderului, acesta trebuie să redirectioneze întrebările sau comentariile respectivului spre ceilalți membrii ai grupului. „Dan, înțeleg de ce simți asta. Laura, ce crezi tu despre sugestia făcută de Dan?” Dacă discuția se poartă permanent doar între lider și un singur membru al grupului, ceilalți participanți se simt excluși și neimplicați. Comunicarea în cadrul unui grup trebuie să se desfășoare între membrii grupului, nu doar într-un sens unic, între lider și fiecare membru al grupului.

Va fi util să te oprești de câteva ori pe parcursul discuției și să rezumi cele spuse până în acel moment. Subliniază ideile principale sau contribuțiile aduse de participanți. Lucrul acesta este parte a încurajării membrilor grupului, recunoscând și apreciind contribuția fiecărui participant.

Mulțumește-le pentru contribuția la discuții. „Larisa, vreau să-ți mulțumesc pentru ceea ce ne-ai împărtășit în legătură cu acest subiect.” Chiar dacă cele spuse de un anumit membru necesită rectificări, este important ca participarea lui la discuții să fie apreciată.

II. PREGĂTIREA ÎNTREBĂRILOR BUNE

Întrebările pe care le pui într-un grup-celulă pot afecta pozitiv într-o măsură considerabilă relațiile dintre membrii acestuia și pot facilita descoperirea adevărului din Cuvântul lui Dumnezeu. Întrebările bine pregătite îi vor încuraja pe oameni să vorbească despre ei înșiși, despre ceea ce gândesc și simt.

A. Întrebări de părtășie

Întrebările joacă un rol important în construirea relațiilor personale dintre membrii unui grup. *Anexa 7A*, „Exemple de întrebări pentru discuții”, conține modele de întrebări prin care membrii unui grup sunt ajutați să se cunoască mai bine unii pe alții. Este important să înveți cum să îți formulezi întrebările și să le legi de viața ta și de viața participanților din grupul tău. Pune întrebări care să le dea membrilor grupului posibilitatea să împărtășească despre ei lucruri care altfel nu ar fi remarcate ușor de ceilalți. „Ne poți spune un lucru care te preocupă sau te îngrijorează?”; „Ce schimbare crezi că te așteaptă în viitor? Ce sentimente trezește ea în tine?”. Aceste genuri de întrebări îi încurajează pe oameni să vorbească despre gândurile și trăirile lor interioare, ceea ce duce la crearea unei atmosfere de susținere reciprocă în grup.

Pune întrebări la care se poate răspunde în două-trei minute: „Dacă te rugăm, ne-ai putea împărtăși un domeniu în care ai frământări și la care lucrezi în această săptămână?” În stadiile de început ale unui grup, pune din când în când întrebări care le dau posibilitatea participanților să se încurajeze unul pe celălalt: „Ce lucru pozitiv ai putea spune despre cel puțin un alt membru din grup?”

Întrebările de părtășie sunt simple, dar întăresc relațiile din grup. Ele nu necesită răspunsuri negative (de pildă, nu întreba „Care este cel mai mare eșec al tău?”). Toți membrii grupului pot răspunde la întrebările de părtășie și acestea îi vor ajuta să se cunoască mai bine și să se iubească. Aceste tipuri de întrebări le cer oamenilor să vorbească din inimă, nu doar să prezinte opinii despre un anumit subiect.

B. Întrebări pentru discuții pe marginea unui pasaj din Biblie

Întrebările pe care le pui în timpul unei sesiuni de discuții pe marginea unui pasaj din Biblie vor fi ușor diferite de cele pe care le pui în timpul de părtășie. Vei dori să pregătești întrebări care să îi călăuzească pe membrii grupului spre un studiu inductiv al unui pasaj din Scriptură. În perioada inițială a grupului-celulă întrebările tale vor fi pentru ei un exemplu de studiere inductivă.

Pe măsură ce grupul crește și se maturizează, vei dori să le ceri lor să pună întrebări prin care să înțeleagă mai bine Cuvântul lui Dumnezeu. Poți face lucrul acesta formal, cerându-i unui anumit membru să conducă studiul în cadrul unei întruniri, sau o poți face informal, cerându-le pur și simplu membrilor grupului să își împărtășească ideile în timp ce parcurgeți împreună pasajul din Scriptură. Întrebarea poate suna cam așa: „Ce întrebare am putea pune în legătură cu aceste versete pentru a observa atent ce s-a scris?”; sau „Ce tipuri de întrebări aplicative crezi că ar trebui să punem pentru a face legătura dintre acest pasaj și viața noastră de zi cu zi?”

O posibilitate ar fi să rezervi una sau două întâlniri pentru o lecție de discuție a unui pasaj din Biblie, ca grup. Nu numai că astfel membrii grupului vor învăța cum să pregătească întrebări bune, ci vor fi totodată ajutați să se pregătească pentru lucrarea ce-i așteaptă în viitor, în special cei care vor deveni ei înșiși lideri ai unor grupuri-celulă.

Când liderul unui grup-celulă folosește întrebări de calitate pentru discuții pe marginea unui pasaj din Biblie, el oferă membrilor grupului un model de coordonare a studiului în grup. (Vezi, de asemenea, Metode de studiu biblic, lecțiile SB-8, SB-9 și SB-10 din *Modulul 2*.) Aceste lecții le oferă linii călăuzitoare și exerciții practice pentru coordonarea studiului biblic într-un grup-celulă. Nu uita, accentul în timpul studiului biblic în grup nu este doar pe

cunoașterea Bibliei, ci mai degrabă pe capacitatea de a descoperi adevărul în Cuvântul lui Dumnezeu, adevăr care va duce la schimbarea vieții.

III. PROBLEME APĂRUTE ÎN TIMPUL DISCUȚIILOR

În orice grup vor exista unii membri cărora le place să vorbească și alții care sunt mai tăcuți. Unii oameni se abat de la discuție și sunt în stare să vorbească despre orice altceva, numai despre subiectul în cauză nu. Altor le place să-i combată pe ceilalți pentru a-și susține punctul de vedere. Ca lider al unui grup-celulă, vei descoperi curând că apar probleme în sesiunile de discuții. Modul în care rezolvi aceste probleme va fi important pentru creșterea grupului și dezvoltarea lui într-o comunitate de oameni cărora le pasă unul de celălalt, cât și pentru creșterea personală a fiecărui membru în parte.

A. Tipuri de probleme ce apar în cadrul discuțiilor

1. *Cineva vorbește prea mult/Cineva nu vorbește deloc*

Acestea sunt probabil cele două probleme care se întâlnesc cel mai frecvent în timpul unor sesiuni de discuții. Cum poți ruga, cu tact, pe cineva care vorbește prea mult să fie mai tăcut și cum poți da altcuiva posibilitatea să contribuie la discuții? Când cineva vorbește prea mult, apreciază comentariile făcute de respectivul, după care direcționează discuția către altcineva din grup. „Toma, este o observație bună. Ce-ar fi să ascultăm acum pe cineva care încă n-a vorbit? Există și alte păreri? George, ai fost tăcut întreaga seară, tu ce crezi?” Liderul grupului poate, de asemenea, să meargă să se așeze lângă persoana mai vorbărească pentru a putea stabili astfel contactul vizual cu ceilalți membri din grup și pentru a-i încuraja să vorbească și ei.

Uneori singura modalitate de a-i face pe oamenii mai timizi sau mai tăcuți dintr-un grup să vorbească (cel puțin în faza de început) este de a le pune întrebări direct. „Ioana, tu ce crezi despre acest verset?” De asemenea, liderul se poate așeza vizavi de persoana mai tăcută dintr-un grup (în cazul în care grupul este așezat în cerc) pentru a o încuraja să vorbească prin contactul vizual și limbajul trupului. Se poate întâmpla, de asemenea, să existe în grup un membru care este creștin de multă vreme și care știe răspunsurile la multe din întrebările puse în timpul sesiunilor de studiu biblic. În acest caz problema este că respectivul dă răspunsurile înainte ca ceilalți să aibă timp să se gândească la întrebare sau să-și lanseze propriile răspunsuri. Într-o asemenea situație, va fi utilă o discuție în particular cu persoana respectivă, cerându-i sprijinul pentru a implica și pe ceilalți membri ai grupului în discuție. S-ar putea ca respectiva persoană să fie un potențial lider-ucenic de care Dumnezeu vrea ca tu să te ocupi.

2. *Cel care vorbește este prea general sau prea vag*

Uneori oamenii le vine greu să exprime ceea ce doresc cu adevărat să spună. Îți poți ajuta să-și exprime mai clar ideea cerându-le să vină cu clarificări. „Ne poți da un exemplu? Ideea ta este bună, dar poate reușim s-o formulăm și mai clar. Știe cineva un exemplu în acest sens?” Sau va trebui, poate, să reformulezi cu cuvintele tale ceea ce s-a spus, astfel încât să devină mai clar și mai ușor de înțeles pentru ceilalți.

3. *Conversația s-a îndepărtat de la subiect*

Menținerea discuțiilor în cadrul unui grup în jurul subiectului poate reprezenta unul din cele mai dificile aspecte ale coordonării discuției. Oamenii au tendința de a vorbi despre ceea ce știu, chiar dacă lucrul respectiv nu coincide cu subiectul studiului sau discuției. „Cora, este o idee interesantă și poate vom putea discuta cândva despre ea (sau organiza un studiu biblic pe această temă) în cadrul unei alte întâlniri.” Sau, ai putea spune: „Cora, ideea ta este interesantă, dar nu prea are legătură cu ceea ce discutăm noi astăzi seară”. După care, le poți pune membrilor grupului o întrebare legată de subiectul discutat, pentru a readuce discuția pe făgașul ei.

4. *Există întrebări la care grupul și liderul acestuia nu pot răspunde*

Asemenea situații apar mai frecvent decât crezi. Cel mai rău lucru pe care-l poți face este să dai un răspuns vag sau general, așa încât să dai impresia că știi ceva ce, de fapt, nu știi. Grupul tău trebuie să afle că liderii nu știu toate lucrurile. Dacă nimeni din grup nu poate răspunde la întrebare, atunci în calitate de lider spune-le că vei face tot ce

poți pentru a găsi răspunsul și li-l vei comunica la întâlnirea viitoare. Notează-ți întrebarea respectivă ca să n-o uiți.

5. *Doi membri, sau mai mulți, sunt prinși într-o dispută*

Mai întâi, disputele dintr-un grup-celulă nu sunt în mod obligatoriu un lucru rău. Ele pot contribui la clarificarea subiectului discutat și pot ajuta grupul să mediteze la pasajul sau subiectul în discuție. Există însă o diferență între o dezbateră sănătoasă și o confruntare mâniașă. Rolul tău ca lider este de a urmări cu grijă conversația și de a-i pune capăt dacă atmosfera se încinge prea tare. „Ivan, Sergiu, cred că înțelegem cu toții punctele de vedere prezentate de voi, dar trebuie să mergem mai departe. Dacă doriți, veți putea discuta mai mult acest subiect după întâlnire.“

Se poate întâmpla uneori să nu existe o soluție imediată pentru o dispută. Doi oameni pot susține, fără patimă, două puncte de vedere diferite vizavi de un pasaj din Scriptură și s-ar putea întâmpla ca ambele să fie corecte. Și în acest caz va trebui să pui capăt dezbaterii și să revii la subiectul studiat sau discutat.

6. *Cineva face tot timpul glume*

Unor oameni le place să spună glume sau să fie mucaliți și pot fi într-adevăr extrem de amuzanți. Poate Dumnezeu a dăruit grupului tău un om care are simțul umorului și capacitatea de a găsi ceva amuzant în aproape orice situație. Într-un context adecvat, acești oameni pot avea o influență benefică asupra grupului, deoarece ei reușesc să „spargă gheața“ când lucrurile devin prea serioase sau prea plictisitoare.

Dacă, însă, persoana respectivă face glume tot timpul și dorește să fie centrul atenției, va deveni în curând o problemă. Discută cu ea în particular și spune-i cât de mult apreciezi capacitatea pe care o are de a „da o mână de ajutor“ când lucrurile se mișcă prea încet sau situația devine neplăcută, dar stabilește totodată limitele a ceea ce este acceptabil sau nu. De multe ori un asemenea om nu realizează că generează probleme. Nu-l face să înțeleagă că el ar fi o problemă ci, mai degrabă, că ceilalți din grup le vine greu să se concentreze sau să participe la discuții dacă el glumește tot timpul.

7. *Un participant nu este atent sau este preocupat de altceva*

Dacă cineva pare plictisit sau neinteresat de discuție, încearcă să-l implici punându-i întrebări directe. „N-am auzit părerea ta, Sara. Tu ce crezi?“ Dacă, de asemenea, este în mod evident preocupată de altceva (croșetează, tot învârte hârtiile etc.) încearcă și în acest caz s-o implici în conversația care are loc punându-i suficiente întrebări ca să nu mai aibă timp să facă altceva. Dacă însă toate acestea nu ajută, va trebui probabil să stai de vorbă cu persoana respectivă în particular și s-o ajuți să înțeleagă faptul că modul ei de a se comporta comunică o lipsă de respect față de ceilalți membri ai grupului.

Există un alt aspect care trebuie luat în considerare într-o asemenea situație. S-ar putea ca discuția să fie într-adevăr plictisitoare! Dacă plictiseala pare să fie o problemă în grupul tău, va fi înțelept să stai de vorbă cu liderul-ucenic sau cu altcineva din grup în care ai încredere pentru a afla ce subiecte ar prezenta un interes mai mare pentru grup.

8. *Doi membri ai grupului poartă permanent o conversație „particulară“ între ei*

Există câteva modalități de a-i opri. Una ar fi să le ceri să împărtășească întregului grup ceea ce discută între ei (presupunând că discută despre subiectul dezbătut). Alta ar fi să le pui mai multe întrebări directe, așa încât să nu mai poată discuta unul cu celălalt, ci să fie obligați să participe la discuția grupului. Dacă problema apare constant, va trebui să stai de vorbă cu fiecare din ei în particular și să-i ajuți să înțeleagă deranjul pe care conversația lor particulară îl provoacă grupului.

B. Exercițiu: Rezolvarea problemelor

Împarte membrii grupului în două subgrupe, grupa A și grupa B. Grupa A trebuie să aleagă din cadrul ei pe cineva care să „conducă“ grupa B. În timp ce este aleasă persoana respectivă, grupa B alege în secret maxim 3 - 4 oameni care să joace rolurile enumerate mai jos. Timp de aproximativ 5 minute, grupa B va discuta subiectul „Rolul bisericii în îmbunătățirea societății“ (sau orice alt subiect doresc ei). Grupa A va urmări discuția.

Indivizii „problemă“ vor trebuie să își joace rolurile ce le-au revenit, iar liderul va trebui să rezolve problemele pe măsură ce apar. Nu uita, și membrii „normali“ vor trebui să contribuie la conversație, nu doar membrii „problemă“! La sfârșitul celor 5 minute, membrii grupei A vor trebui să identifice participanții la discuție care au jucat diferitele roluri. Ambele grupe vor trebui să evalueze modul în care liderul discuției a încercat să rezolve problemele apărute.

Apoi grupa B va alege pe cineva care să conducă grupa A, în timp ce grupa A va alege în secret 3- 4 oameni care să joace rolurile membrilor „problemă“ etc. Exercițiul poate continua în funcție de timpul disponibil.

Roluri-problemă:

- ◆ Timidul care nu vorbește
- ◆ „Glumețul“ care face tot timpul haz
- ◆ Vorbărețul care sporovăie necontentit
- ◆ Omul preocupat de altceva
- ◆ Cei doi prieteni care au o conversație particulară
- ◆ Cei doi prieteni angrenați într-o dispută aprinsă
- ◆ Persoana care întotdeauna dorește să discute despre altceva
- ◆ Persoana care este întotdeauna extrem de vagă și neclară
- ◆ Persoana care ține predici, în loc să răspundă scurt la o întrebare simplă

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Ce abilități de comunicare crezi că sunt mai importante pentru liderul unui grup-celulă? De ce?
- ◆ Ce tipuri de întrebări pentru discuții sunt potrivite pentru un grup nou sau pentru un membru nou care se alătură unui grup existent? Ce tipuri de întrebări nu sunt potrivite pentru asemenea situații?
- ◆ Care sunt metodele eficiente și metodele greșite folosite de „lider“ pentru a rezolva problemele apărute în timpul exercițiului „Rezolvarea problemelor“?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Alocă timp pregătirii de întrebări-exemplu ce trebuie folosite în cazul unui grup-celulă nou. De ce anume te-ai putea folosi ca să-i ajuți pe membrii noi să se cunoască mai bine unul pe celălalt?
- ◆ Pregătește apoi întrebări pe care le poți folosi pentru a ajuta grupul să își dezvolte relațiile. Ce subiecte sau domenii ale vieții ai sugera pentru discuție?
- ◆ În fine, pregătește câteva întrebări care ar încuraja grupul să vorbească despre Hristos oamenilor din cercul lor de relații *oikos*.
- ◆ Ce întrebări i-ar motiva să construiască relații și să vorbească altora despre Hristos?

Grupuri-celulă: Exemple de întrebări pentru discuții

Aceste întrebări pentru discuții se potrivesc cel mai bine perioadei de părtășie din cadrul întrunirii unui grup-celulă. Ele diferă de întrebările pentru „spartul gheții” din *Anexa 2A*, secțiunea Grupuri-celulă (*Modulul 2*), prin faptul că sunt concepute pentru a ajuta participanții să se înțeleagă mai bine pe ei înșiși și pe ceilalți. Sunt indicate pentru grupuri în care membrii sunt familiarizați unul cu celălalt și există deja un oarecare nivel de încredere reciprocă.

Întrebările au fost împărțite în patru domenii, reprezentând patru tipuri de relații pe care le poate avea un om în viață.

CELE PATRU TIPURI DE RELAȚII:

I. RELAȚIA CU DUMNEZEU

1. Când ți-ai dat seama pentru prima dată că Dumnezeu te iubește?
2. Care sunt convingerile tale despre Dumnezeu?
3. Care crezi că este lucrul pe care Dumnezeu încearcă să ți-l comunice?
4. Care ar fi lucrul pe care ai dori ca Dumnezeu să te audă că i-L spui?
5. Care ar fi întrebarea la care ți-ai dori cel mai mult ca Dumnezeu să-ți răspundă?
6. Descrie un cunoscut de-al tău despre care crezi că Îl cunoaște pe Dumnezeu îndeaproape.

II. RELAȚIA CU SINE

1. Desenează o podoabă sau un blazon care te descrie cel mai bine; explică-le membrilor grupului ce ai desenat.
2. Ce ai face dacă ai ști că nu poți da greș?
3. Ce ți-ai dori cel mai tare să faci în următorii 5 ani, dacă ai putea?
4. Care este cea mai interesantă persoană pe care ai întâlnit-o vreodată? Ce ți-a plăcut la respectivul/respectiva?
5. Care este realizarea ta cea mai mare? Din primii ani de viață? Din ultimii ani?
6. Spune-ne cele mai importante trei puncte tari ale tale.
7. Care sunt cele mai plăcute amintiri pe care le ai (de la diferite vârste)?
8. Descrie cel mai semnificativ eveniment din viața ta.
9. Descrie grupului caracteristicile „persoanei ideale”.
10. În afara părinților tăi, cine ți-a influențat foarte mult viața?
11. Ce dar ar reprezenta o binecuvântare deosebită pentru tine?
12. A cui aprobare ți-o dorești cel mai mult?
13. În prezența cui te simți cel mai bine? De ce?

14. Dacă ai putea avea cu adevărat ceea ce-ți dorești în viață, care ar fi lucrul respectiv?
15. Enumeră succint obiectivele tale pe termen lung și pe termen scurt.
16. Descrie persoana cea mai interesantă, mai creativă pe care ai întâlnit-o vreodată.
17. Ce vor zice oamenii despre tine după ce vei muri?
18. Enumeră câteva moduri creative, utile de a începe și de a sfârși o zi.
19. În ce ai cea mai multă încredere?
20. Ce ți-a schimbat cel mai mult viața?
21. Care sunt cele mai bune două cărți pe care le-ai citit vreodată (în afară de Biblie)?
22. Cum îți place să-ți petreci timpul liber?
23. Ce anume te impresionează cel mai mult?
24. Ce te îngrijorează sau te înspăimântă cel mai mult?

III. RELAȚIILE CU ALȚII

1. Descrie persoana care înseamnă cel mai mult pentru tine și precizează de ce.
2. Care este primul om care te-a înțeles cu adevărat?
3. Cărui gen de om descoperi că îi povestești cel mai mult despre tine?
4. Ce anume îl face pe om un bun ascultător?
5. Ești genul de om căruia alții îi povestesc problemele? De ce?
6. Cum ți se pare că te-a ascultat acest grup (ca ansamblu, cât și individual)?
7. Ce crezi că e necesar pentru a avea o căsătorie bună?

IV. RELAȚIA CU LUMEA

1. Ce părere ai vrea să aibă despre tine oamenii din jurul tău?
2. Care este cea mai mare nevoie a societății noastre?
3. Descrie ceea ce simți în legătură cu nedreptatea din societate. Ce te îngrijorează cel mai mult?
4. Care este cel mai important lucru pe care-l poți face în legătură cu această nedreptate?
5. Care este cea mai evidentă nevoie a societății?
6. Ce anume ai de gând să faci pentru a schimba în bine biserica ta, comunitatea ta sau locul tău de muncă?

Preocuparea pentru membrii unui grup-celulă

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Formare

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a-i ajuta pe liderul grupului-celulă și pe membrii acestuia să discearnă nevoile oamenilor și să manifeste o preocupare autentică pentru acestea.

☞ Rezultate dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ să înțeleagă elementele construirii unei relații: dragoste, rugăciune și timp petrecut împreună;
- ◆ să știe cum să discearnă nevoile membrilor unui grup;
- ◆ să învețe cum să împlinească nevoile membrilor grupului sau ale oamenilor cu care grupul vine în contact.

☞ Schița lecției

- I. Construirea relațiilor
- II. Identificarea nevoilor oamenilor
- III. Preocuparea pentru nevoile grupului-celulă căruia îi aparții

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Rezervă cel puțin 10 minute din lecție pentru exercițiul „Preocuparea pentru oameni” de la sfârșitul lecției. Remarcă faptul că nu există răspunsuri „corecte” și „incorecte” la situațiile prezentate. Scopul exercițiului este de a-i ajuta pe participanți să înțeleagă că dragostea se exprimă prin acțiune, atunci când apar nevoi într-un grup-celulă. Gândindu-se la unele din situațiile prezentate, participanții vor fi pregătiți mai bine să rezolve situațiile similare din propriul lor grup-celulă.

Preocuparea pentru membrii unui grup-celulă

I. CONSTRUIREA RELAȚIILOR

Natalia participă la întâlnirile grupului-celulă de câteva luni. Îi plac oamenii din grup și, deși nu-i cunoaște bine pe nici unul dintre ei, i-a făcut plăcere să participe la întruniri o dată pe săptămână. Soțul Nataliei, care nu participă la grup, și-a pierdut de curând locul de muncă. Fondurile pe care le aveau erau pe terminate, așa că Natalia era îngrijorată de ceea ce se va întâmpla cu familia ei. Dorea să împărtășească frământarea ei grupului, dar îi era jenă și n-ar fi dorit să îi deranjeze pe ceilalți cu problemele ei. După o vreme, a încetat să mai participe la întrunirile grupului, iar ceilalți membri se întrebau uneori cu voce tare: „Oare ce s-a întâmplat cu ea?”.

Ce este greșit la această situație? Poate că Natalia ar fi trebuit să le împărtășească celorlalți din grup frământarea ei și să le ceară cel puțin să se roage pentru familia ei. Adevărata problemă o reprezintă lipsa relațiilor autentice din grupul ei celulă. Ea nu-i cunoștea pe oamenii din grup, iar ei nu o cunoșteau pe ea. Unul din scopurile existenței unui grup-celulă este cel de a asigura părtășia, hrănirea și încurajarea pe care creștinii și-o pot da unul altuia. Însă, fără relații de preocupare autentică pentru celălalt, lucrul acesta nu se întâmplă. Un grup-celulă oferă un cadru excelent pentru creșterea și dezvoltarea relațiilor. În calitate de lider al grupului-celulă va fi nevoie să investești timp și să faci eforturi pentru a ajunge să-i cunoști cu adevărat pe membrii grupului tău, pentru că lucrarea eficientă „cu oamenii” necesită relații personale apropiate. Până nu vei reuși să clădești încredere între tine și membrii grupului, nu vei putea să-i ajuți cu privire la nevoile lor profunde.

În mod similar, vei dori ca membrii grupului tău să dezvolte relații apropiate unul cu celălalt. Va trebui să le oferi tu însuși un model de construire a relațiilor și, de asemenea, să creezi ocaziile pentru formarea acestora. Pentru ca relațiile să crească și să se dezvolte într-un grup-celulă, sunt necesare trei elemente: dragoste, rugăciune și timp petrecut împreună.

A. Dragostea unuia pentru celălalt

Relațiile cu semenii de credință trebuie să se bazeze pe dragostea de tip „agape” din 1 Corinteni 13. Acest tip de dragoste nu se întemeiază pe personalitatea, aspectul sau inteligența celeilalte persoane. Dragostea continuă să iubească chiar și atunci când nu primește dragoste în schimb. Dragostea este motivată de iubirea infinită și necondiționată a lui Dumnezeu față de noi. Biblia afirmă: „Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi... și aceasta este porunca, pe care o avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu, iubește și pe fratele său” (1 Ioan 4:19-21).

Cum se exprimă dragostea în cadrul unui grup-celulă? Oamenii se simt iubiți atunci când sunt acceptați și au sentimentul apartenenței la grup. Dragostea este prezentă când membrii grupului simt că celorlalți le pasă de ei. Dragostea se manifestă atunci când un membru are o problemă, iar restul grupului (sau anumiți membri din grup) îi sar în ajutor. Dragostea iese în evidență când vizitatorii văd altfel de relații între credincioșii din grup. Dragostea creștină dintre membrii unui grup-celulă este demonstrată de acțiuni, nu doar de vorbe.

B. Rugăciunea unuia pentru celălalt

Relațiile sincere cu tovarășii de credință necesită rugăciune, în special în cazul credincioșilor pe care “ne vine greu” să-i iubim. În calitate de lider al grupului-celulă trebuie să te rogi și să-l ceri lui Dumnezeu să-ți dea dragoste sinceră față de fiecare membru din grupul-celulă. Gândește-te la fiecare persoană în parte și roagă-te pentru ea. Roagă-te pentru relația ta cu fiecare dintre membrii grupului și pentru puterea de a-l sluji pe omul respectiv. Roagă-te pentru creșterea spirituală a fiecărui membru și ca fiecare să își descopere darurile duhovnicești și să le folosească. Roagă-te ca fiecare participant la grup să fie un martor eficient în fața semenilor și a tovarășilor din anturajul său. Roagă-te pentru nevoile și

frământările personale ale fiecărui membru. Rugându-te pentru fiecare persoană din grup, dragostea ta față de ei va crește, iar relația ta cu ei va deveni mai profundă.

În mod similar, încurajează-i pe membrii grupului să se roage unul pentru celălalt. Planifică perioade de timp în cadrul întâlnirilor grupului-celulă în care oamenii să își poată împărtăși problemele și nevoile personale sau cele legate de lucrare, apoi petreceți timp rugându-vă unul pentru celălalt.

C. Petreceți timp împreună

Este nevoie de timp pentru a construi relații. Trebuie să petreci timp cu participanții la grup în afara întrunirilor grupului-celulă. Îi poți invita să ia masa cu tine, să facă o plimbare împreună cu familia ta în parc sau pur și simplu să petreceți unele seri împreună acasă la ei sau la tine. Activitatea pe care o desfășurați nu contează așa de mult pe cât este de important să petreci timp cu ei. Încrederea se dezvoltă într-o relație în care oamenii văd un interes autentic față de ei, față de familia și preocupările lor. Când apar probleme în viața lor, încrederea care s-a zidit între tine și ei îți va da posibilitatea să le slujești. Poți, de asemenea, să le comunicai că te gândești la ei și te rogi pentru ei, chiar să le telefonezi din când în când sau să le trimiți câte o scurtă scrisoare.

Este, de asemenea, un lucru extrem de important pentru grupul-celulă să se întrunească ocazional pentru evenimente speciale, în afara întrunirilor regulate. Lucrul acesta va contribui la adâncirea și întărirea relațiilor dintre membrii grupului. Activitățile desfășurate pot fi informale, de exemplu o gustare la iarbă verde sau o excursie la munte pentru schiat. Ori, întâlnirile pot fi mai structurate, de exemplu munca împreună la un proiect de ajutorare a unui membru al grupului sau a cuiva din comunitate (de pildă, repararea unui acoperiș, o mână de ajutor la munca în grădină pentru o persoană în vârstă etc.). Dacă membrii grupului tău s-au rugat și s-au întâlnit cu necredincioși care nu se simt în largul lor să vină la o întâlnire a grupului, asemenea întâlniri în afara celor regulate reprezintă totodată o ocazie excelentă de a-i invita și pe ei. Astfel, au ocazia să întâlnească creștini într-un context plăcut, în care să nu se simtă amenințați.

II. IDENTIFICAREA NEVOILOR OAMENILOR

Grupurile-celulă asigură un context extraordinar pentru slujirea oamenilor. De multe ori, pe măsură ce grupul crește și se maturizează, membrii acestuia se vor simți în largul lor să-și împărtășească nevoile și să ceară ajutor. Vor exista, însă, întotdeauna unii membri care nu își vor împărtăși deschis nevoile, în special în faza de formare a grupului sau dacă s-au alăturat de curând acestuia. În calitate de lider al grupului, trebuie să fii conștient de existența unor semnale care arată că există o problemă sau o nevoie. Poți, de asemenea, să-i ajuți pe ceilalți membri ai grupului să învețe să discearnă aceste indicii, așa încât să afle nevoile altora și să îi ajute.

Există câțiva factori care te vor ajuta pe tine și pe membrii grupului să aflați dacă există nevoi neexprimate. După ce ai ajuns să-l cunoști pe un om, de multe ori expresia feței sau tonul vocii îți pot indica existența unei probleme. Uneori, comentariile sau răspunsurile date la întrebări în timpul de studiu biblic pot reflecta probleme spirituale sau emoționale. Ce simte acest om despre sine? Ce simte despre Dumnezeu? Aceste lucruri pot ieși în evidență și atunci când se roagă.

Uneori, când oamenii își împărtășesc motivele de rugăciune, vor face „aluzie” la o problemă, fără să o descrie. Ceilalți membri ai grupului pot pune cu tact mai multe întrebări, așa încât să poată veni în ajutor. Alteori comportamentul neadecvat al unui membru al grupului în timpul întâlnirilor poate indica existența unei probleme ascunse. În loc ca liderul să se mulțumească să-l ia deoparte și să-i ceară să-și schimbe comportarea, membrii grupului pot începe să pună întrebări pentru a vedea dacă există motive mai adânci, ascunse, pentru comportamentul respectiv.

Nu ignora ajutorul Duhului Sfânt în discernerea nevoilor oamenilor. În timpul tău de rugăciune și studiu personal al Scripturilor învață să te bizui pe călăuzirea Sa pentru a sluji celorlalți membri ai grupului. Nu uita că pentru a descoperi nevoile altora trebuie să le urmărești! Uneori suntem prea prinși de „detaliile” lucrării noastre și uităm că cel mai important element îl constituie oamenii cu care avem de-a face.

III. PREOCUPAREA PENTRU NEVOILE GRUPULUI-CELULĂ CĂRUIA ÎI APARTȚII

Pentru ca grupul-celulă să fie comunitatea plină de grijă unul pentru celălalt, care oferă contextul hrănirii personale a membrilor lui, așa cum îl dorește Dumnezeu să fie, membrii acestuia trebuie să învețe să se iubească unul pe celălalt și să își poarte „sarcinile unii altora” (Galateni 6:2). Liderul grupului-celulă trebuie să fie o pildă el însuși, manifestând preocupare pentru alții într-un mod care să demonstreze dragoste și grijă autentică.

A. Răspunsul la nevoile altora

Când un membru al grupului are o nevoie sau o problemă:

- ◆ străduiește-te să-i înțelegi problema și să simți împreună cu el. „Dacă suferă un mădular, toate mădularele suferă împreună cu el; dacă este prețuit un mădular, toate mădularele se bucură împreună cu el” (1 Corinteni 12:26). Demonstrează preocupare pentru persoana în cauză, ca individ. Fă-ți timp pentru a-i asculta problemele. Imaginează-ți ce ai simți dacă ai fi în locul lui.
- ◆ Rugați-vă, ca grup, pentru o rezolvare. Avem nevoie nu de înțelepciunea noastră, ci de a lui Dumnezeu. „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o cereți de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată” (Iacov 1:5). Făcând lucrul acesta ca grup, relațiile se vor întări, iar membrii grupului vor căpăta sentimentul solidarității.
- ◆ Ca grup, căutați în Biblie răspunsul. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustrare, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3:16-17). Cu cât membrii grupului tău vor cunoaște mai bine Biblia, cu atât vor fi mai bine pregătiți pentru a le sluji altora. Totodată, o asemenea ocazie este o oportunitate de a demonstra faptul că Biblia este relevantă pentru problemele vieții de zi cu zi.
- ◆ Gândiți-vă ce anume poate să facă grupul din punct de vedere spiritual, emoțional sau material pentru a da o mână de ajutor. Uneori tot ce putem face pentru un om aflat în suferință este să ne rugăm, să-l încurajăm și să-i comunicăm că ne pasă de el. Dacă o nevoie materială poate fi împlinită, membrii grupului trebuie să decidă ce pot face pentru a ajuta.

Desigur, nevoile nu trebuie să fie limitate doar la cadrul grupului — dacă cineva are un prieten cu o problemă, membrii grupului pot decide dacă și cum pot veni în ajutor. Este una din cele mai bune modalități de a veni în contact cu oameni din afara grupului și de a demonstra dragostea lui Hristos într-un mod tangibil. Uneori problemele sunt reprezentate de vreun păcat din viața unui membru al grupului. Dacă cineva din grup a păcătuit împotriva unui alt membru, învățătura lui Isus din Matei 18:15-17 trebuie folosită ca metodă de rezolvare a situației. Dacă cineva din grup a căzut în păcat, grupul trebuie „să-l ridice cu duhul blândeții” (Galateni 6:1). Socoteala pe care trebuie să ne-o dăm unul celuilalt pentru umblarea noastră cu Hristos reprezintă un aspect important al părții credincioșilor dintr-un grup-celulă.

Cum ar trebui să reacționeze grupul când cineva nu participă la o întrunire? Un membru al grupului (nu neapărat liderul) trebuie să contacteze persoana respectivă în ziua următoare întâlnirii, pentru a-i comunica faptul că i s-a simțit lipsa. Poate s-a îmbolnăvit sau are vreo altă problemă. Din nou, grupul va trebui să decidă ce poate face pentru a da o mână de ajutor. Când oamenii nu participă la întruniri, nu ignora lucrul acesta. Caută-i! Fă-i să știe că celorlalți din grup le pasă!

Preocuparea unuia pentru celălalt este o obligație pe care o au toți creștinii. Există însă unele probleme, în special unele probleme de natură emoțională, care pot fi atât de grave încât trebuie cerut ajutorul unui profesionist. În perioada în care persoana în cauză va încerca să își rezolve problemele cu ajutorul unui specialist, grupul va trebui să continue să se roage pentru ea și să o încurajeze.

B. Exercițiu: Preocuparea pentru ceilalți

În continuare sunt prezentate câteva scenarii ale unor situații cu care se poate confrunta grupul-celulă cărui îi aparții. În timpul întâlnirii, discutați fiecare situație în parte și precizați

modalitățile prin care grupul poate veni în ajutorul celui care are probleme. Nu există neapărat răspunsuri „corecte” și „incorecte” la aceste situații. Elementul esențial este ca dragostea să fie exprimată prin acțiuni concrete — diferiți oameni pot reacționa în moduri diferite.

Ecaterina: Într-o dimineață primești un telefon de la Ecaterina. Cu o seară înainte tocmai ai fost la întâlnire. Îți povestește că nu va mai veni la întruniri, dar este foarte vagă în ce privește motivele acestei decizii. Gândindu-te la conversația telefonică, îți amintești că în timpul de părtășie sau de discuții, Ecaterina a participat foarte puțin și că a plecat de la întâlnire fără să discute cu cineva la sfârșit. Ce vei face?

Olga: În timpul unei întâlniri, membrii grupului își împărtășesc motivele personale pentru rugăciune. Când vine rândul Olgăi, ea privește în podea și spune că totul este în regulă în viața ei și că le mulțumește celorlalți membri, dar nu are probleme pentru care aceștia să se roage. În timpul rugăciunii, nu ești sigur, dar ți se pare că ea plânge. Ce vei face?

Andrei și Maria: Andrei și Maria sunt un cuplu care participă la întâlnirile grupului tău de aproape un an. În acest timp, participarea lor a fost în cel mai bun caz sporadică. În ultima vreme, în timpul întâlnirilor grupului, ceilalți membri și-au dat seama că există în mod clar o tensiune între cei doi. Ți se pare că ar putea exista o problemă în căsătoria lor, însă nu-i cunoști destul de bine pentru a merge la ei și a-i întreba. Ce vei face?

Mihai: Recent un membru al grupului l-a invitat pe un tovarăș de lucru al său pe nume Mihai, la grup. În timpul studiului biblic, acesta a pus foarte multe întrebări, manifestând dorința de a afla mai multe despre Isus. Totuși, Mihai are o personalitate care irită și îi insultă în mod constant pe ceilalți (din câte se pare, fără să-și dea seama). Prezența lui a tulburat întâlnirile plăcute ale grupului. El participă deja de câteva săptămâni la întâlniri și acum, la drept vorbind, majoritatea membrilor grupului simt o ușurare că nu mai vine. Ce vei face?

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ În 1 Tesaloniceni 2:8 Pavel scrie: „În dragostea noastră fierbinte pentru voi, eram gata să vă dăm nu numai Evanghelia lui Dumnezeu, dar chiar și viața noastră, atât de scumpi ne ajunseserăți”. De ce „a-ți da viața” reprezenta o parte importantă a lucrării lui Pavel?
- ◆ Revedeți întâmplarea despre Natalia relatată la începutul acestei lecții. Cum altfel ar fi trebuit să procedeze grupul ei și cum ar fi putut-o ajuta?
- ◆ Este bine ca un grup-celulă să ajute repede pe cei care au probleme financiare? De ce da sau de ce nu?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Notează două sau trei modalități prin care grupul-celulă pe care îl conduci poate crește în dragostea fiecărui membru față de ceilalți. Notează-ți câteva posibile activități ale grupului-celulă care să încurajeze mijlocirea reciprocă în rugăciune.
- ◆ Notează-ți două posibile modalități pentru grupul tău celulă de a petrece timp împreună în afara întâlnirilor regulate. Planifică aceste activități în următoarele trei luni.
- ◆ Încurajează-i pe membrii grupului tău celulă să își împărtășească nevoile, preocupările și problemele pe care le au cu ceilalți membri și căutați împreună modalități de a veni în ajutor.

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Mackey, Bob, *All About Cells*, material nepublicat, 1996.
- ◆ Neighbour, Ralph, *The Shepherd's Guide Book*, Huston, Touch Publications, 1992, p. 137.

Pregătirea de noi lideri pentru grupurile-celulă

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Formare

Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a oferi linii călăuzitoare practice actualilor liderii ai grupului-celulă pentru a-i ajuta să pregătească noi lideri de grupuri-celulă.

Rezultate dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ să cunoască importanța existenței unui lider-ucenic în grupul-celulă și să știe cum să aleagă un asemenea ucenic;
- ◆ să înțeleagă procesul pregătirii unui ucenic pentru conducere, implicându-l în toate domeniile de lucrare;
- ◆ să știe cum să evalueze un lider-ucenic pe măsură ce acesta își formează deprinderile necesare în lucrare;
- ◆ să înțeleagă procesul despărțirii de un ucenic, încurajându-l pe acesta să-și conducă propriul grup-celulă.

Schița lecției

- I. Alege un lider-ucenic
- II. Pregătește-ți ucenicul pentru conducere
- III. Dă-i drumul ucenicului tău să meargă în lucrare

Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Exercițiul pentru întregul grup „Pe cine să alegi când nici o alegere nu e evidentă” conține câteva scenarii în care unor lideri de grupuri-celulă le vine greu să aleagă un lider-ucenic. Rețineți că nu există un singur răspuns corect la fiecare din aceste scenarii. Scopul exercițiului este de a-i ajuta pe participanți să gândească în termeni practici alegerea unui ucenic și să rezolve situații ce pot fi similare celor cu care se confruntă în propriul grup-celulă.
- ◆ *Lecția GC-10* din manualul următor reprezintă o oportunitate pentru liderii grupului-celulă de a discuta întrebările și problemele pe care le au în propriile grupuri. Reamintește-le participanților să facă o listă cu aceste întrebări și probleme și să o aducă cu ei când vor parcurge *Modulul 4*.

Pregătirea de noi lideri pentru grupurile-celulă

I. ALEGE UN LIDER-UCENIC

A. Importanța liderilor-ucenici

Prin însăși natura sa, o celulă biologică din corpul omenesc se va reproduce. Definiția pe care am ales-o pentru un grup-celulă, lucrul care-l deosebește de alte grupuri, este faptul că grupul-celulă se multiplică și el. Dar, în timp ce o celulă din corpul nostru se poate multiplica de una singură, un grup-celulă nu se poate multiplica fără să existe cineva care să conducă noua celulă formată.

Ideea directoare a lucrării grupului-celulă e următoarea: celulele reprezintă doar locurile din care se înalță construcția — altfel spus, ele sunt componentele mai mici ale unei strategii de lucrare mai mari pentru înființarea de noi biserici. Există multe metode și abordări pentru folosirea grupurilor-celulă în vederea înființării de biserici, dar grupurile însele sunt în mod frecvent parte integrantă a procesului plantării de biserici.

E evident că fără noi lideri care să înceapă aceste noi celule procesul se frânge. Unde putem găsi acești lideri ai noilor grupuri-celulă? În chiar celulele însele! Una dintre sarcinile primordiale ale unui lider de grup-celulă este ca prin multă rugăciune să aleagă și să formeze un lider-ucenic. Procesul multiplicării unui grup-celulă devine o realitate abia atunci când noii lideri sunt aleși și formați.

B. Procesul alegerii unui ucenic

Liderii grupurilor-celulă trebuie să încredințeze învățătura lui Hristos unor „oameni de încredere, cari să fie în stare să învețe și pe alții” (2 Timotei 2:2). Aceștia sunt oameni care nu numai că pot deveni lideri, ci au și capacitatea de a repeta procesul și de a pregăti ei înșiși alți lideri.

În Biblie avem multe exemple de credincioși maturi care au investit timp în alți oameni mai puțin maturi în ce privește credința și experiența în lucrare și s-au ocupat de ei. Bine-cunoscutul îndemn dat de Pavel lui Timotei poate fi văzut în câteva exemple pe care le avem în Noul Testament: Isus și ucenicii, Pavel și Timotei, Acuilă și Apolo, Pavel și Sila etc.

Care sunt condițiile pe care trebuie să le îndeplinească liderul-ucenic al unui grup-celulă?

Orice lider matur al unui grup-celulă trebuie să îndeplinească următoarele trei condiții: caracter, experiență și abilități. Dintre cele trei, numai caracterul reprezintă condiția necesară pentru ca cineva să poată începe procesul dezvoltării sale ca lider de grup-celulă. Experiența și abilitățile vor veni cu timpul, pe măsură ce liderul grupului-celulă se ocupă de ucenicul său și îl implică în diversele domenii ale lucrării.

Chestiunea caracterului este extrem de importantă. Ucenicul trebuie să crească în ceea ce privește caracterul său creștin, corespunzând descrierii făcute episcopilor și diaconilor în 1 Timotei 3:2-12. Dacă aceste trăsături de caracter sunt evidente, persoana respectivă poate fi considerată „candidat” pentru slujba de lider al grupului-celulă. Nu vom urmări să găsim un om desăvârșit, deoarece un asemenea om nu există. Mai degrabă, vom căuta un om care își dă silințele să crească în aceste domenii. Caracterul spiritual este discutat în detaliu în secțiunea referitoare la caracterul spiritual al acestui program de pregătire. Poți folosi elementele din secțiunea respectivă drept ghid călăuzitor pentru dezvoltarea propriului tău caracter spiritual, cât și pentru cel al ucenicului tău.

Liderul grupului-celulă va trebui să petreacă mult timp în rugăciune înainte să aleagă un lider-ucenic. Va trebui să se roage pentru călăuzire și înțelepciune de la Duhul Sfânt în luarea

deciziei. Alegerea cuiva ca lider-ucenic nu este o problemă minoră, iar liderul grupului-celulă trebuie să ceară confirmarea Duhului Sfânt în legătură cu alegerea pe care o face.

Momentul alegerii unui lider-ucenic este important. Liderul grupului-celulă nu poate face această alegere prea devreme, când probabil nu a avut încă timp suficient pentru a-i observa și cunoaște pe membrii grupului său. Pe de altă parte, liderul-ucenic nu poate fi ales în ultima clipă, când celula este gata să se multiplice și liderul își dă seama că are nevoie de ajutorul unui nou lider. Trebuie să aibă suficient timp să se ocupe de liderul-ucenic pentru ca acesta să poată învăța și câștiga experiență și abilități în cadrul grupului-celulă. Liderul grupului-celulă trebuie să decidă, cu ajutorul rugăciunii, când să-și aleagă ucenicul și să înceapă pregătirea lui pentru lucrare.

C. Exercițiu: Pe cine să alegi când nici o alegere nu pare evidentă?

Liderii grupului-celulă se luptă adesea cu decizia importantă a selectării unui lider-ucenic. Ne va fi de folos să urmărim exemplul apostolului Pavel în călătoriile sale de înființare de noi biserici. Dacă ne uităm în cartea Faptelor Apostolilor, Pavel și Barnaba nu au ales lideri în noile biserici decât în cea de-a doua călătorie misionară. Nu au selectat imediat niște bătrâni care să conducă aceste biserici.

1 Timotei 3:1 spune: „Adevărat este cuvântul acesta: «Dacă râvnește cineva să fie episcop, dorește un lucru bun». 1 Petru 5:2 zice: „Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bunăvoie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine“. A conduce înseamnă a fi ales drept omul care „râvnește“ la această slujbă și este gata să o facă „de bunăvoie“ și „cu lepădare de sine“. Maturitatea spirituală este o condiție esențială a conducerii, dar liderul-ucenic trebuie, totodată, să dorească sincer să slujească Domnului.

Discutați în cadrul întâlnirii următoarele situații:

Scenariu: Mihai a început de puțină vreme un grup-celulă în cartierul său. Obiectivul său este de a înființa suficiente grupuri-celulă care să se reproducă încât să poată fi formate mai multe noi biserici în orașul său. Și-a invitat mai mulți prieteni și câțiva membri ai familiei, iar grupul s-a întrunit deja de câteva luni. Toți membrii grupului sunt credincioși convertiți de curând și nici unul nu pare suficient de matur pentru a fi ales lider-ucenic. Mihai a petrecut mai multă vreme în rugăciune, dar are totuși ezitări. Poate alege pe un credincios convertit de curând să devină liderul său ucenic? Ce i-ați sugera să facă?

Scenariu: Petru a înființat un grup-celulă cu ajutorul altor doi credincioși. Acești oameni sunt creștini de mai mulți ani, dar nici unul dintre ei nu are prea multă experiență în lucrare. Petru se gândește că va trebui să treacă multă vreme înainte de-a putea alege pe unul din ei să devină liderul său ucenic, așa că aceștia vor avea multe ocazii de a urmări cum conduce grupul-celulă. Ce părere aveți despre abordarea lui? Ce i-ați sugera?

Scenariu: Eugen a înființat un grup-celulă într-o comunitate cu o rată mare a șomajului. Grupul respectiv încearcă să-i ajute pe membrii comunității să-și găsească de lucru și, totodată, să le vorbească din Biblie. Eugen i-a rugat pe primii participanți care au venit să își invite și prietenii care nu aveau de lucru. Ca urmare au venit foarte mulți oameni noi și într-o singură lună grupul a ajuns la 15 membri. Eugen știe că grupul ar trebui să se multiplice când ajunge la 15 participanți, însă e evident că lucrul acesta nu se poate întâmpla din moment ce nici unul din membrii grupului nu sunt încă credincioși. Este îngrijorat că grupul va continua să crească și nu știe ce să facă. Ce l-ați sfătui? Ce părere aveți despre strategia adoptată de el? Dumneavoastră ați fi procedat altfel?

II. PREGĂTEȘTE-ȚI UCENICUL PENTRU CONDUCERE

A. Implică-ți ucenicul, alături de tine, în toate aspectele lucrării

O dată ales liderul-ucenic, va trebui să faci eforturi conștiente pentru a-l implica în tot ceea ce faci pentru grupul-celulă. Tot ce până atunci făceai de unul singur va trebui de acum să încerci să faci împreună cu liderul tău ucenic. Explică-i orice faci, nu numai o dată, ci până când vei fi sigur că ucenicul a înțeles suficient de bine lucrul respectiv, încât să îl poată transmite unui nou lider.

Va trebui să începi să-l implici pe ucenicul tău în pregătirea și conducerea fiecărei întruniri a grupului. Discută cu el în avans ce ai de gând să faci la fiecare întâlnire și explică-i de ce adopți abordarea respectivă. După fiecare întâlnire discutați împreună ce ați învățat din întâlnirea respectivă. Apoi planificați următoarea întâlnire împreună. Discutați problemele apărute în timpul întâlnirii, de pildă dominarea conversației de către cineva, modul în care a fost rezolvată (sau n-a fost rezolvată) problema.

După ce ucenicul tău stăpânește diversele aspecte ale planificării și conducerii întrunirilor poți începe să-l ajuți să înțeleagă tabloul mai mare și ideea directoare a lucrării grupului-celulă. Discutați împreună obiectivele pe care le ai în ceea ce privește plantarea de biserici și explică-i modul în care grupurile-celulă constituie o parte a acestor obiective de plantare de biserici. Ajută-l să înțeleagă ciclul de viață al unui grup-celulă și discutați împreună faza în care se află la momentul respectiv grupul vostru.

Evident, acest proces al implicării ucenicului alături de tine necesită o investiție semnificativă de timp și eforturi considerabile. Dar nu există scurtături în procesul de formare de ucenici. Pentru a-ți putea investi viața în altcineva este nevoie de dedicare, perseverență și mult ajutor și încurajare din partea Duhului Sfânt.

B. Evaluează-ți ucenicul

În calitate de lider al grupului-celulă, știi foarte bine că ai puncte tari și puncte slabe în lucrarea ta. În mod similar, ucenicul tău va excela în unele domenii ale lucrării și va face greșeli sau va avea dificultăți în alte domenii ale conducerii grupului-celulă.

Va trebui să discuți cu ucenicul tău lucrurile pe care le face bine. Astfel îl vei încuraja și îi vei confirma chemarea de a fi lider. Va fi totodată de folos să stai de vorbă cu el, cu dragoste, despre domeniile în care trebuie să crească. Un asemenea ucenic poate avea multă experiență în lucrare și totuși să nu aibă formate abilitățile necesare lucrării. Pe măsură ce te vei ocupa de ucenicul tău, va trebui să îl ajuți să descopere în ce domenii trebuie să se perfecționeze ca lider și cum poate să o facă. Dacă identifici o zonă cu probleme, sugerează-i modalități constructive de perfecționare. Cu alte cuvinte, nu te mărgini la a-i arăta problema; oferă-i sugestii privitoare la modul în care poate corecta domeniile-problematică.

Pe măsură ce îi oferi, prin ceea ce faci, un model de lucrare ucenicului tău, cere-i să îți împărtășească domeniile în care el crede că trebuie să te perfecționezi tu. Nici unul dintre noi nu este desăvârșit și adeseori avem puncte slabe sau lipsuri de care nici nu ne dăm seama. Frumusețea relației de ucenicie constă în posibilitatea de a ne ajuta unul pe celălalt să creștem și să ne maturizăm în umblarea noastră creștină. Discutând împreună cu el și evaluând împreună punctele tari sau slabe, îi demonstrezi valoarea lucrului în echipă. Plantarea de biserici se face cel mai bine în contextul unei echipe de oameni care își pot compensa unul altuia punctele tari și punctele slabe, ajutându-se reciproc să crească în viața de creștin.

C. Roagă-te pentru ucenicul tău și împreună cu el

În perioada de pregătire pentru lucrare a ucenicului tău — care va avea loc prin propriul tău exemplu — fă-ți timp să te rogi pentru creșterea caracterului său, a experienței și abilităților sale. Roagă-te ca Duhul Sfânt să îl mângâie neîncetat, să îl încurajeze și să-l călăuzească. Roagă-te, de asemenea, pentru capacitatea ta de a-l forma și de a fi un exemplu de lider al unui grup-celulă pentru el.

Totodată, este important să te rogi împreună cu ucenicul tău. Rezervă timp pentru rugăciune atunci când planificați împreună întâlnirile grupului și acțiunile de evanghelizare. Rugați-vă împreună pentru diferiți membri ai grupului, pentru problemele oamenilor cu care veniți în contact. Rugați-vă unul pentru celălalt, pentru domeniile în care aveți probleme sau frământări. Încearcă să zidești în ucenicul tău conștiința importanței extraordinare a rugăciunii pentru toate domeniile lucrării grupului-celulă.

III. DĂ-I DRUMUL UCENICULUI TĂU SĂ MEARGĂ ÎN LUCRARE

A. Oferă-i o viziune ucenicului tău

Unul dintre cei mai importanți pași în despărțirea de liderul-ucenic constă în conturarea neîncetată a unei viziuni referitoare la lucrurile care se pot întâmpla prin viața și lucrarea sa. Deprinderea abilităților necesare pentru lucrare fără o viziune se aseamănă cu pregătirea pentru o călătorie fără a avea o destinație în minte. Ucenicul tău trebuie să înțeleagă rezultatul potențial al lucrării sale: numeroase biserici noi, înființate prin lucrarea grupului său celulă. Trebuie să înțeleagă modul în care ceea ce el învață și face în clipa de față se încadrează în viziunea mai mare „a rezultatului final”. Realizarea a ceea ce poate Dumnezeu să facă prin oameni nedesăvârșiți poate constitui o motivație extraordinară pentru liderul tău ucenic. Fă-ți timp să-l întreb pe ucenicul tău care este propria sa viziune în ceea ce privește lucrarea la care l-a chemat Dumnezeu să o facă. Evaluați împreună dacă îl ajuți sau nu să împlinească această viziune. Asigură-te că ucenicul tău înțelege că are un rol important în împlinirea Marii Însărcinări.

B. Încredințează-i ucenicului tău diverse domenii ale lucrării

Pe măsură ce ucenicul tău se maturizează și înțelege diversele aspecte ale lucrării grupului-celulă, va trebui să îi delegi tot mai multă responsabilitate. Mai întâi îi oferi un model de lucrare ucenicului tău, explicându-i ce faci și de ce faci ceea ce faci. Apoi vei face diverse lucruri legate de lucrare împreună cu ucenicul tău (de exemplu, veți planifica împreună întâlnirile sau sesiunile de studiu biblic). În continuare, îi vei da ucenicului tău posibilitatea de a conduce el însuși diverse aspecte ale lucrării, cu încurajarea și supravegherea ta. Îi vei explica în mod obiectiv punctele tari și punctele slabe pe care le-ai remarcat și îi vei oferi sugestii constructive de îmbunătățire a ceea ce face. În final, va trebui să îl lași pe ucenicul tău să conducă lucrarea fără să te mai implici în vreun fel. Când ajunge în punctul în care poate conduce în întregime întâlnirile grupului-celulă vei dori, probabil, să fii „ocupat” din când în când pentru a-i permite să câștige încredere în capacitatea sa de a conduce grupul fără să fii și tu prezent.

Acest proces al delegării începe cu pași mici, dar vei dori ca, în cele din urmă, ucenicul tău să câștige multă experiență în conducerea grupului-celulă, fără să fii și tu implicat. Este singura modalitate de a-l pregăti cu adevărat pentru a-și conduce propriul său grup, având încredere că Domnul Isus îl va călăuzi în ceea ce privește rolul său de lider.

Trebuie să înțelegi că delegarea nu este întotdeauna un lucru ușor pentru liderul unui grup-celulă. A ceda o parte din autoritatea și responsabilitățile pe care le ai pentru grupul tău e un lucru greu. Ce se va întâmpla dacă ucenicul tău nu va face o treabă bună? Sau dacă va face multe greșeli? Ce vor crede membrii grupului și cum vor reacționa? Liderul grupului-celulă va trebui să pășească prin credință, pe măsură ce ucenicul își va asuma tot mai multă responsabilitate. Primul va trebui să scadă, iar al doilea va trebui să crească. Unii lideri îl simt ca și cum și-ar fi „pierdut” slujba și sunt deodată în șomaj. Împărtășește ceea ce simți cu ucenicul tău în această perioadă, pentru a-l pregăti să facă față aceluiași probleme când îi va veni lui rândul să încredințeze conducerea grupului său unui nou lider.

C. Lasă-l pe ucenicul tău să înceapă un nou grup-celulă

Pe măsură ce grupul tău celulă continuă să câștige noi oameni pentru Hristos și crește numeric, se apropie momentul în care va fi gata să se dividă în două grupuri-celulă. Când acest moment se apropie, discută cu ucenicul tău strategia generală de lucrare pentru noul său grup. Care sunt obiectivele sale de înființare a unei biserici și în ce mod această nouă celulă se va încadra în strategia mai largă de lucrare? S-ar putea ca grupul său celulă să fie o cărămidă în aceeași biserică ca și grupul tău sau poate grupul său va contribui la înființarea unei alte biserici. Important e ca ucenicul tău să înțeleagă strategia mai largă și modul în care grupul său se încadrează în respectiva strategie.

Încurajează-ți ucenicul să formeze o echipă de suport în rugăciune care să se roage pentru el înaintea începerii unui nou grup-celulă, în perioada imediat următoare înființării acestuia și mai târziu. Ajută-l să înțeleagă cum trebuie să se pregătească pentru prima întâlnire, deoarece probabil nu a luat parte la procesul respectiv, când grupul tău s-a format.

În ultima lună, înainte de divizarea grupului-celulă pe care îl conduci, încredințează în întregime lucrarea grupului-celulă ucenicului tău. În felul acesta, membrii grupului-celulă vor câștiga încredere în capacitatea lui de a deveni noul lider când se vor fi format două grupuri. În sfârșit, păstrează o relație strânsă cu el și fii gata să îl ajuți după ce se va despărți de tine. Nu-l „abandona” și nu-l lăsa să înnoate singur în ape adânci. Roagă-te împreună cu el și asigură-te că, la rândul lui, va alege un ucenic din propriul său grup pentru a-l forma ca lider. Continuă să îl încurajezi și când își va conduce propriul grup.

(Procesul multiplicării unui grup-celulă va fi discutat în detaliu în *Modulul 4*).

D. Reîncepe procesul de ucenicie

După ce grupul tău s-a divizat în două grupuri, fostul tău lider-ucenic va lucra cu unii membri din grupul inițial. Asta înseamnă că grupul inițial poate reîncepe câștigarea de noi membri și atragerea lor în grup. Mai înseamnă și că va trebui din nou, cu multă rugăciune, să te gândești la alegerea unui nou lider-ucenic. Acest proces al identificării, formării și despărțirii de noii lideri este o metodă eficientă de formare de noi grupuri, de câștigare a oamenilor pentru Hristos și de împlinire a Marii Însărcinări prin înființarea de noi biserici.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Ce caracteristici trebuie să aibă un lider-ucenic? Dacă nici un membru din grupul-celulă pe care îl conduci nu pare să corespundă condițiilor pentru alegerea ca lider-ucenic, care sunt modalitățile concrete de formare a noilor lideri în grupul tău? Ce va trebui să faci ca lucrul acesta să se întâmple?
- ◆ Ce vei face în cazul în care, după multă rugăciune, alegi un lider-ucenic, iar persoana respectivă refuză?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Dacă nu ai ales încă un lider-ucenic din grupul-celulă condus de tine, roagă-te pentru lucrul acesta și fă-l. Dacă nu pare să împlinească nimeni condițiile necesare, alege o persoană de care să te ocupi să o formezi pentru a deveni lider.
- ◆ Începe să-l implici pe ucenicul tău în lucrare alături de tine și deleagă-i din ce în ce mai multe responsabilități. Din când în când, evaluează-ți ucenicul; cere-i să-ți evalueze și el lucrarea pe care o desfășori în grup.
- ◆ Roagă-te pentru liderul tău ucenic.

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Neighbour, Ralph, *The Shepherd's Guidebook*, Huston, Touch Publications, 1990, p. 34-35.
- ◆ Logan, Robert, *Multiplication of Cell Groups*, materiale nedatate.

UCENICIE

LECȚIA 1: INTRODUCERE LA FACEREA DE UCENICI

- I. Baza biblică
- II. Definiția unui ucenic și a facerii de ucenici
- III. Chemarea lui Dumnezeu la a face ucenici
- IV. Modul în care facerea de ucenici contribuie la plantarea de biserici
- V. Începe având finalul în minte

LECȚIA 2: CUNOAȘTE-ȚI OBIECTIVUL, CUNOAȘTE-ȚI OAMENII !

- I. Introducere
- II. Înțelege obiectivul facerii de ucenici
- III. Înțelege starea spirituală actuală a ucenicilor tăi

LECȚIA 3: TRATAREA CAUZELOR EȘECULUI SPIRITUAL

- I. Identifică cele mai răspândite cauze ale eșecului spiritual în viețile noilor convertiți
- II. Stabilește ajutorul de care au nevoie credincioșii pentru a învinge piedicile spirituale
- III. Identifică ce anume trebuie să cunoască și să facă noii credincioși

LECȚIA 4: FORME PE CARE LE POATE ÎMBRĂCA FACEREA DE UCENICI

- I. Forma 1: Ucenicia în grupuri mari
- II. Forma 2: Ucenicia în grupuri mici
- III. Forma 3: Lucrarea de la om la om
- VI. Forma 4: Pregătirea individuală a fiecărui creștin
- V. Rolul plantatorului de biserici în facerea de ucenici

ANEXE

- 2A: Exercițiu: Câteva texte din Noul Testament despre credință, nădejde și dragoste
- 2B: Dragostea: problema centrală a uceniciei
- 3A: Tratarea cauzelor eșecului spiritual
- 3B: Evaluarea piedicilor spirituale
- 4A: Plan pentru facerea de ucenici

Introducere la facerea de ucenici

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Formare

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a prezenta locul strategic pe care îl ocupă facerea de ucenici în contextul general al procesului plantării de biserici.

☞ Rezultate dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ să înțeleagă bazele biblice ale facerii de ucenici în raport cu Marea Însărcinare;
- ◆ să aibă o viziune personală mai bună a sarcinii de a face ucenici și să se dedice mai mult ei;
- ◆ să înțeleagă țelul ultim al lui Dumnezeu și legătura acestuia cu datoria de a face ucenici;
- ◆ să înțeleagă modul în care eficacitatea în facerea de ucenici va contribui la succesul său în calitate de plantator de biserici.

☞ Schița lecției

- I. Baza biblică
- II. Definiția unui ucenic și a facerii de ucenici
- III. Chemarea lui Dumnezeu la a face ucenici
- IV. Modul în care facerea de ucenici contribuie la plantarea de biserici
- V. Începe având finalul în minte

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Lecțiile despre ucenicie din modulele 3 și 4 formează un întreg unitar. Se recomandă coordonarea tuturor acestor lecții de către una și aceeași persoană. Dacă vor exista mai mulți coordonatori, aceștia trebuie să păstreze o legătură strânsă unul cu celălalt. Înaintea începerii acestui ciclu de pregătire, coordonatorul va trebui să citească întreaga secțiune referitoare la ucenicie (toate cele șase lecții, inclusiv planul de acțiune și anexele) pentru a înțelege abordarea unitară a subiectului.

Introducere la facerea de ucenici

INTRODUCERE

Facerea de ucenici este o componentă esențială a plantării de biserici și este o responsabilitate a bisericii locale. Bisericile se reproduc deoarece ucenicii se pot reproduce în viețile altora prin facerea de ucenici. Dacă evanghelizarea este obstetrică spirituală, facerea de ucenici este pediatrie spirituală. În procesul creșterii copiilor, noi nu dorim să creștem niște copii care să rămână pentru totdeauna dependenți și imaturi. În procesul facerii de ucenici îi asistăm pe frații și surorile noastre în Hristos în creșterea lor spre maturitate spirituală, lucrând împreună cu Dumnezeu în procesul de zidire reciprocă și sfințire. Deși facerea de ucenici este sarcina bisericii locale, ea poate fi realizată pe diverse căi. În loc să încerce a defini o anumită metodologie pentru facerea de ucenici, această serie de lecții încearcă să te ajute să înțelegi funcția uceniei în cadrul sarcinii de plantare de biserici și modul în care poți realiza cu eficacitate această funcție în lucrarea ta de plantare de biserici.

I. BAZA BIBLICĂ

Facerea de ucenici a reprezentat centrul lucrării lui Isus când a fost pe pământ. Evangheliile ne descriu cu multă claritate modul în care Isus a ales anumiți oameni care să-l urmeze, i-a instruit, după care i-a trimis să ducă la îndeplinire misiunea pe care le-a încredințat-o. Biblia îi numește pe acești oameni „ucenici”, adică învățăcei. În Marea Însărcinare, Isus ne arată că facerea de ucenici se află în centrul planului Său pentru Biserică, până în clipa în care El va reveni. În restul Noului Testament, în special în scrierile lui Pavel, vedem modul în care Biserica Primară a împlinit această poruncă.

***Toată** puterea Mi-a fost dată în ceruri și pe pământ. De aceea, mergând, faceți ucenici din **toate** neamurile, botezându-i în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-i să păzească **tot** ce v-am poruncit; și iată, Eu sunt cu voi în **toate** zilele, până la sfârșitul veacului (o traducere literală a lui Matei 28:18-20).*

Facerea de ucenici este punctul central al Marii Însărcinări. Cuvintele care domină întregul pasaj și-l leagă laolaltă sunt „toată/ tot/ toate”: toată puterea, toate popoarele, tot ce v-am poruncit și toate zilele. În greacă, „a merge”, „a boteza” și „a învăța” sunt gerunzii. Doar verbul „faceți ucenici” este la imperativ. Cu aceste cuvinte simple, dar profunde, Isus i-a dat Bisericii Sale atât sarcina principală pe care o are de îndeplinit până la revenirea Sa, cât și promisiunea prin care îi garantează reușita.

A. Însărcinarea

Accentul principal cade pe porunca centrală de „a face ucenici”. Remarcați că porunca ne cere să facem ucenici, nu doar convertiți. Trei principii înrudite revelează trei aspecte importante ale procesului facerii de ucenici:

1. *Mergând*

Textul original din greacă poate fi ușor tradus prin “în timp ce mergeți” sau „fiind pe drum”. Pleacă de la presupunerea că cei ce ascultă Marea Însărcinare merg. Facerea de ucenici urma să fie o parte naturală a drumurilor vieții noastre (Deuteronom 6). Isus nu a făcut ucenici în izolarea sterilă a unei săli de clasă, ci în contextul treburilor vieții. Facerea de ucenici, în cazul Lui, era un element integrat, nu unul izolat. Ucenicii trebuiau să-l urmeze exemplul; să ia inițiativa, nu să aștepte ca oamenii să vină la biserică.

2. *Botezând*

Botezul este o mărturie publică a faptului că omul respectiv și-a pus credința în Hristos. Marea Însărcinare ne arată că botezul este „în” Trinitate. De aici aflăm câte ceva despre natura noii identități a ucenicului. Una din calitățile uimitoare ale Trinității o reprezintă

comunitatea ce există între Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. În mod similar, credinciosul este botezat în comunitatea legământului; adică, așa cum i-a învățat Isus pe ucenicii Săi (Ioan 17), în comunitatea credincioșilor între care există același gen de unitate ca în cazul Trinității.

3. *Învățându-i*

Ca membri ai comunității legământului lui Hristos, ai bisericii, și ca unii care ne-am angajat să ne supunem domniei Sale, noi, creștinii, trebuie să învățăm să trăim ca atare. Remarcați cu atenție ce anume trebuie învățat. Versetul nu spune că obiectivul urmărit este de a-i învăța pe oameni poruncile, ci de a-i **învăța ascultarea** față de toate poruncile lui Isus. Există o diferență imensă între a învăța pe cineva poruncile și a-l învăța ascultarea. Simpla informare a altora cu privire la voia lui Hristos nu înseamnă realizarea scopului lui Hristos. Trebuie să-i învățăm (să-i încurajăm și să-i ajutăm) pe oameni să asculte. Remarcați, de asemenea, că oamenii trebuie învățați să asculte „tot ce v-am poruncit”. Asta înseamnă că trebuie să-i învățăm să asculte întreaga voie a lui Hristos, fără să lăsăm nimic pe dinafară. Nu trebuie să ne mulțumim cu ascultarea parțială, ce poate deveni foarte ușor normă. Dimpotrivă, trebuie în permanență să cercetăm Scripturile, întrebându-ne: „am ascultat noi tot ce este scris aici?” și: „cum putem asculta cu mai multă credințioșie fiecare din aceste porunci?”

În sfârșit, trebuie să perseverăm în aceste trei lucruri „până la sfârșitul veacului”, adică până când va reveni Isus după Biserica Sa. Prin aceste cuvinte, Isus ne arată că instrucțiunile date sunt valabile pentru întreaga Biserică, până la revenirea Sa, nu doar pentru cei doisprezece ucenici. Lucrul acesta transformă facerea de ucenici și plantarea de biserici într-un parteneriat esențial. Plantarea de biserici necesită facerea de ucenici pentru a se ajunge la maturizarea noilor biserici. Facerea de ucenici necesită plantarea de biserici pentru aducerea de noi credincioși în procesul facerii de ucenici.

B. Promisiunea

Însărcinarea pe care tocmai am descris-o poate părea copleșitoare. Dar, în timp ce mergem să facem ucenici, botezându-i și străduindu-ne să-i învățăm să asculte tot ce a poruncit Isus, putem fi plini de încredere. Suntem asigurați în privința reușitei noastre finale, deoarece Hristos are acum **toată puterea** și a promis să fie cu noi **în toate zilele** până la sfârșitul veacului. Hristos însuși este garanția reușitei, dacă rămânem în El, în dependență de autoritatea și prezența Sa (cf. Ioan 15:4-17).

Apostolul Pavel, aflat în închisoare, a scris plin de încredere bisericii din Filipi (Filipeni 1:6): „Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos”. Deoarece știa că Dumnezeu se află la lucru și că Duhul lui Dumnezeu se afla în credincioși și în comunitatea celor ce crezuseră, știa că lucrarea sa nu a fost în zadar. Aceasta este o veste bună pentru noi, acum când ne pregătim să discutăm despre facerea de ucenici.

II. DEFINIȚIA UNUI UCENIC ȘI A FACERII DE UCENICI

A. Un ucenic

Ucenicul poate fi definit ca: unul care și-a pus credința în Hristos și, prin botez, s-a identificat pe sine drept urmaș al lui Hristos și membru al Bisericii lui Hristos. Ca membru al comunității legământului lui Hristos, el s-a angajat să se supună lui Hristos și se străduiește să trăiască o viață de ascultare față de întreaga voie a lui Hristos. Această ascultare nu este doar o conformare exterioară după voia lui Hristos, ci izvorăște dintr-o inimă plină de dragoste, credință și nădejde. Creșterea în ascultare a ucenicului este un proces de o viață.

B. Facerea de ucenici

Facerea de ucenici poate fi definită ca: procesul prin care Biserica, în dependență de autoritatea și prezența lui Hristos, ia inițiativa...

1. de a conduce oamenii la credință și la supunere față de Hristos;
2. de a-i încorpora în Hristos și în comunitatea legământului Său, Biserica, prin botez;

3. de a-i conduce spre o viață de ascultare față de întreaga voie a lui Hristos.

Adeseori denumim conducerea oamenilor la credință și la supunere față de Hristos evanghelizare, aspect studiat anterior. Pentru scopurile secțiunii de față presupunem că oamenii respectivi au fost deja incluși în comunitatea legământului lui Hristos prin botez și fac parte din Biserica Lui. În această parte a cursului ne vom îndrepta atenția asupra ajutorării acestor oameni să trăiască o viață de ascultare față de întreaga voie a lui Hristos.

III. CHEMAREA LUI DUMNEZEU LA A FACE UCENICI

A. Pentru a pregăti Mireasa lui Hristos

Cercetând Scripturile, vedem că mărșălele obiectiv urmărit de Dumnezeu în istorie este de a-L slăvi pe Hristos, făcându-L cap peste toate lucrurile. Vedem, de asemenea, că lui Hristos Îi va fi înfățișată o „mireasă” sfântă și fără pată, ce va fi „trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți” (Efeseni 1:23). Hristos va avea supremația, dar nu Își va exercita singur autoritatea Sa. Va domni împreună cu Mireasa Sa, Biserica. În procesul plantării de biserici, prin evanghelizare ne concentrăm asupra atragerii oamenilor în această Mireasă; prin procesul facerii de ucenici ne concentrăm asupra pregătirii Miresei pentru relația ei cu Isus, Domnul ei.

Astfel, Biserica reprezintă o parte esențială a planului etern al lui Dumnezeu. Tot ce face Dumnezeu la această oră are drept scop crearea acestei comunități sfinte, a unui popor având acest scop special — să fie cu adevărat una cu El și unul cu celălalt, să participe la însăși viața ce caracterizează Trinitatea. Revelarea Bisericii și înfățișarea ei înaintea soțului ei, Hristos, constituie evenimentul final, culminant, consemnat în Apocalipsa. În întreaga veșnicie, Mireasa desăvârșită și Dumnezeirea Își vor găsi desfătarea și se vor bucura unul de celălalt. Biserica Îi va aduce în cele din urmă lui Dumnezeu slava pe care o merită, reflectându-L caracterul Său sfânt și închinându-L-se „în Duh și adevăr” (Ioan 4:23). Prin harul Său, Dumnezeu a rânduit Biserica la a fi modalitatea prin care să-Și împlinească acest țel al Său. **În rezumat, porunca lui Hristos de a face ucenici reprezintă chemarea Sa de a lua parte la crearea comunității sfinte a lui Dumnezeu, o mireasă desăvârșită și sfântă, pusă deoparte pentru Hristos.**

B. Pentru a face Mireasa vrednică de Mire

Tot ceea ce suntem și facem trebuie evaluat în lumina „chemării” lui Dumnezeu de a lua parte la crearea comunității sfinte a lui Dumnezeu, Biserica. Succesul nostru în facerea de ucenici este măsurat de calitatea pregătirii unei Mirese vrednice de Hristos. Oare lucrurile pe care le facem noi acum pregătesc într-adevăr o Mireasă vrednică de Hristos? Meditați la următoarele întrebări:

1. *Îi ajutăm pe oameni să crească în unirea lor cu Dumnezeu și unul cu celălalt? Îi ajutăm să trăiască vieți ce demonstrează dragostea divină care reflectă această unire?*
2. *Îi ajutăm pe oameni să crească în credința și nădejdea lor în Hristos?*
3. *Îi ajutăm pe ucenicii noștri să slujească în mod eficace altora, să îi zidească în Hristos?*
4. *Îi ajutăm pe oameni să fie ambasadorii lui Hristos, chemându-i și pe alții să devină parte a comunității sfinte a lui Dumnezeu, mărind astfel Mireasa lui Hristos?*

IV. MODUL ÎN CARE FACEREA DE UCENICI CONTRIBUIE LA PLANTAREA DE BISERICI

Facerea de ucenici se află în chiar centrul plantării de biserici. Reușita înființării de noi biserici va depinde nu doar de câștigarea unor noi convertiți pentru Hristos, ci și de facerea de adevărați ucenici care să Îl asculte cu tot mai multă credincioșie.

Plantarea de biserici este, de fapt, înființarea de comunități de ucenici în locuri în care nu existase așa ceva. Faza inițială a plantării de biserici implică ajutorarea oamenilor să creadă în Hristos și să Î se supună Lui. Așa cum am văzut în discuția despre Marea Însărcinare de mai sus, convertirea reprezintă primul pas în facerea de ucenici.

Trebuie, însă, să reținem că nici o clipă convertirea de dragul convertirii nu reprezintă obiectivul nostru. Convertirea trebuie înțeleasă a fi doar primul pas dintr-un proces de o viață. Prin facerea

de ucenici acești noi convertiți sunt ajutați să înțeleagă tot mai profund voia lui Hristos pentru ei și să fie zidiți sufletește într-un mod care să îi ajute să Îl asculte tot mai mult. Această creștere în înțelegere și ascultare izvorăște dintr-o inimă plină de dragoste și dintr-o unire crescândă cu Hristos și unul cu celălalt. Cu alte cuvinte, adevărata „comunitate” apare atunci când facerea de ucenici se desfășoară corect. Dacă plantarea de biserici implică înființarea de noi „comunități” de ucenici, atunci facerea de ucenici, așa cum o înțelegem noi aici, este absolut esențială.

Un alt aspect vital al ajutorării noilor convertiți să-L asculte pe Hristos îl reprezintă echiparea lor pentru lucrare. Facerea de ucenici include ajutorarea convertiților să slujească cu rodnicie altora, folosind darurile duhovnicești pe care Dumnezeu li le-a dat. Astfel, facerea de ucenici conduce la multiplicarea rapidă a tovarășilor de slujbă din lucrare. Printre acești tovarăși de lucru vor fi și unii care se vor alătura celor angajați în sarcina plantării de biserici. Această multiplicare rapidă a tovarășilor de slujbă reprezintă unul din factorii critici ai generării unui curent de plantare de biserici.

V. ÎNCEPE AVÂND FINALUL ÎN MINTE

Încercând să construiești un plan cuprinzător de facere de ucenici pentru efortul de plantare de biserici în care ești angajat, va trebui să parcurgi următorii trei pași critici:

1. Înțelege obiectivul pe care îl ai de a face ucenici;
2. Înțelege condiția spirituală actuală a semenilor tăi;
3. Pune la punct un plan prin care să-i ajuți pe semenii tăi să crească din starea în care se află la această oră înspre obiectivul pe care ți l-ai fixat de facere de ucenici.

Preocuparea ta aici este de a identifica care este obiectivul tău în facerea de ucenici și de a lăsa ca acest obiectiv să modeleze ceea ce faci acum. Dumnezeu este cel care stabilește obiectivele. Noi avem responsabilitatea de a înțelege cu claritate chemarea lui Dumnezeu pentru noi și de a răspunde acestei chemări cu credință și ascultare. Planurile pe care le facem nu reprezintă decât răspunsul nostru ascultător la țelul revelat al lui Dumnezeu. Facem planuri deoarece dorim să-L ascultăm pe Dumnezeu din toată inima și cu toată mintea noastră. Facem planuri deoarece **intenționăm** să Îl ascultăm și să ne trăim viețile în consecință. Asemenea planuri sunt făcute întotdeauna într-o dependență conștientă de Dumnezeu. Ele se nasc și sunt susținute prin rugăciune.

În ce privește facerea de ucenici, obiectivul tău este de a vedea cât mai multe vieți trăite în ascultare față de întreaga voie a lui Hristos. Punctul de pornire îl reprezintă starea spirituală actuală a celor de care te ocupi. În cele din urmă, va trebui să pui la punct o strategie a modului în care îi vei ajuta pe acești oameni să crească din punctul în care se află, ajutându-i să se îndrepte spre obiectivul ascultării de întreaga voie a lui Hristos. Va trebui să găsești o modalitate practică de a-i ajuta să înțeleagă mai profund ce înseamnă să trăiască practic ca membri ai comunității legământului lui Hristos și să îi ajuți să o facă, adică să îi ajuți să trăiască în ascultare de întreaga voie a lui Hristos. Facerea de ucenici nu se produce într-un anumit loc și într-un anumit moment. Ea este un proces dinamic, cu multe fețe și se realizează într-o mare varietate de contexte și prin mulți oameni. (Vezi *Lecția 4*, secțiunea Ucenicie, „Forme pe care le poate îmbrăca facerea de ucenici”).

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Ce anume este defectuos în cazul evanghelizării fără facere de ucenici?
- ◆ Cu ce contribuie o lucrare eficientă de facere de ucenici la înființarea unei noi biserici?... La nașterea unui curent de plantare de biserici?
- ◆ Este posibilă plantarea unei biserici fără un accent adecvat asupra facerii de ucenici? De ce da sau de ce nu?
- ◆ Ce obiective are biserica ta la această oră în domeniul facerii de ucenici?
- ◆ Ce asemenea obiective crezi că ar trebui să aibă?
- ◆ Care sunt câteva contexte/forme diferite în care biserica ta ar putea acționa în vederea facerii de ucenici?

UCENICIE
2
LECȚIA

Cunoaște-ți obiectivul, cunoaște-ți oamenii !

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Consolidare

☛ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a clarifica obiectivele facerii de ucenici și modalitatea prin care pot fi evaluate maturitatea spirituală și eficacitatea în lucrare ale unui ucenic, în lumina acestor obiective.

☛ Rezultate dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ să cunoască criteriile biblice fundamentale de evaluare a maturității spirituale și a eficacității în lucrare;
- ◆ să fie convins că este esențială concentrarea asupra inimii, nu doar asupra comportamentului exterior;
- ◆ să înțeleagă modul în care poate începe să evalueze maturitatea spirituală și eficacitatea în lucrare a ucenicilor săi, în lumina criteriilor biblice.

☛ Schița lecției

- I. Introducere
- II. Înțelege obiectivul facerii de ucenici
- III. Înțelege starea spirituală actuală a ucenicilor tăi

☛ Anexe

2A: Câteva texte din Noul Testament despre credință, nădejde și dragoste (Exercițiu)

2B: Dragostea: problema centrală a uceniciei

Cunoaște-ți obiectivul, cunoaște-ți oamenii !

I. INTRODUCERE

Așa cum am afirmat în *Lecția 1*, există trei pași critici care trebuie parcurși pentru punerea la punct a unui plan de facere de ucenici în vederea plantării de biserici:

1. Înțelege obiectivul formării de ucenici;
2. Înțelege starea spirituală actuală a semenilor tăi;
3. Dezvoltă un plan de ajutorare a semenilor tăi să crească din starea în care se află înspre obiectivul facerii de ucenici.

În această lecție ne vom concentra asupra pașilor 1 și 2.

II. ÎNȚELEGE OBIECTIVUL FACERII DE UCENICI

Primul pas în conturarea unui plan eficace de facere de ucenici îl reprezintă înțelegerea clară a obiectivului urmărit. Așa cum am afirmat în *Lecția 1*, obiectivul este ajutorarea oamenilor să trăiască vieți de ascultare față de întreaga voie a lui Hristos. Ce înseamnă însă lucrul acesta în termeni practici?

A. Criterii pentru maturitate spirituală — credința, nădejdea și dragostea

Așa cum citim în Noul Testament, Îl vedem pe Isus rezumând întreaga chestiune a ascultării în termenii „dragostei” (Matei 22:36-40). Această premisă majoră se află în spatele celor mai multe dintre învățăturile Sale pe care le găsim prezentate în evanghelii (Matei 5-7, Predica de pe Munte, Luca 7:36-50, Luca 11:39-46, Ioan 14:21 etc.). Ulterior îl vedem pe Pavel făcând același lucru (Romani 13:8-10, 1 Corinteni 13:1-13; Galateni 5:6 etc.).

În repetate rânduri Biblia prezintă alte două elemente critice ale vieții trăite în ascultare: credința și nădejdea (1 Corinteni 13:13). Pentru mai multe informații, vezi *Anexa 2A*, „Câteva texte din Noul Testament despre credință, nădejde și dragoste”.

Credința, nădejdea și dragostea sunt, de departe, cele mai importante caracteristici ale oamenilor care trăiesc în ascultare de întreaga voie a lui Hristos. Ele reprezintă adevăratele unități de măsură ale maturității spirituale. Toate celelalte decurg din ele. Dacă ucenicii tăi au aceste lucruri, în curând vor avea orice altceva îți dorești să vezi în ei. Mai presus de orice, vei dori ca ucenicii tăi să fie oameni ai credinței, nădejdei și dragostei.

B. Criterii pentru eficacitate în lucrare

Când este vorba despre lucrare, descoperim că și în acest caz dragostea este cheia (Efeseni 4:15-16 și 1 Corinteni 12-14). Indiferent de lucrarea pe care o are cineva, obiectivul urmărit este cel al zidirii Trupului lui Hristos în dragoste până când întregul Trup ajunge „la înălțimea staturii plinătății lui Hristos”. De aceea, o viață de dragoste, credință și nădejde va conduce în mod necesar la slujirea altora — atât a celor credincioși, cât și a celor necredincioși. Isus Însuși a spus că El „n-a venit să l se slujească, ci El să slujească...” (Matei 20:28). Noi trebuie să călcăm pe urmele Sale.

Ca urmare, Biserica va cunoaște o creștere atât cantitativă, cât și calitativă (Matei 13:31-32). Creșterea cantitativă înseamnă atât creșterea numărului membrilor bisericii, cât și creșterea numărului bisericilor — și astfel va fi afectat întregul Trup al lui Hristos din întreaga lume. Creșterea calitativă înseamnă creșterea Bisericii înspre maturitate, înspre asemănarea cu Hristos.

III. ÎNȚELEGE STAREA SPIRITUALĂ ACTUALĂ A UCENICILOR TĂI

După ce ți-ai clarificat obiectivul, adică ai înțeles ce fel de ucenici trebuie să devină cei de care te ocupi, va trebui să începi să-i evaluezi în lumina acestui obiectiv. În continuare vei găsi câteva întrebări al căror scop este să te ajute să începi acest proces. În ultimă instanță însă, capacitatea de a discerne maturitatea spirituală a celor de care te ocupi depinde de propria ta maturitate spirituală. Nici o listă de caracteristici, nici un manual și nici un program de pregătire nu îi poate lua locul. Cu cât ești mai matur, cu atât vei putea discerne cu mai multă claritate realitatea spirituală din viețile celor pe care îi ajuți. Cu cât tu însuși înțelegi mai profund și trăiești credința, nădejdea și dragostea, cu atât vei putea observa mai clar prezența sau absența acestor lucruri în viețile altora. Pe măsură ce cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu „din inimă” va fi mai profundă în viața ta, vei putea folosi mai bine Cuvântul Lui și îi vei înțelege mai bine pe ucenicii tăi.

A. Concentrează-te asupra problemelor inimii, nu asupra comportamentului exterior

În stabilirea condiției spirituale a celor de care te ocupi este important să te concentrezi mai mult asupra problemelor inimii decât asupra comportamentului exterior. Prezența și creșterea credinței, nădejzii și dragostei în inima unui om reprezintă obiectivul tău primordial. Comportamentul exterior (vorbele și faptele) revelează ceea ce inima ascunde (Matei 12:34-35, 15:18-20; Luca 6:43-45, 8:15). Va fi o risipă de timp să încerci să produci un anumit comportament dorit dacă în inimă este o problemă. Dacă însă inima se schimbă, comportamentul corespunzător va urma în mod firesc.

Dacă remarci ceva care nu ți se pare corect în comportamentul unui ucenic, încearcă să discerzi motivele ascunse din spatele acțiunilor lui. De exemplu, să zicem că cineva nu mai participă la serviciile bisericii. În loc să te concentrezi doar asupra comportamentului omului respectiv și să faci presiuni asupra lui să participe la adunare, încearcă să înțelegi de ce nu mai vine și să îl ajuți la nivelul respectiv. Există trei întrebări de bază pe care ți le poți pune:

- ◆ Ce anume revelează comportamentul său despre ceea ce crede sau nu crede el?
- ◆ Ce anume revelează comportamentul său despre ceea ce înțelege sau nu acest om?
- ◆ Ce anume revelează acest comportament despre orientarea sau atitudinea inimii sale?

În majoritatea cazurilor va fi necesară o discuție cu persoana în cauză pentru a descoperi cu adevărat ce se întâmplă în inima lui.

O lucrare de facere de ucenici care nu se concentrează asupra inimii va produce oameni care pot avea rezultate deosebite în ceea ce privește conformarea exterioară la cerințele impuse, dar, în realitate, creșterea lor spirituală va fi foarte slabă.

IMPORTANT: Deși direcția inimii nu poate fi observată nemijlocit, ea poate fi indirect măsurată prin vorbele și faptele cuiva. Învață să urmărești tiparele de comportament care demonstrează atitudinile inimii.

B. Evaluează maturitatea lor în ceea ce privește dragostea, credința și nădejdea

1. Cum să evaluezi maturitatea în dragoste?

Întrebări-cheie ce pot fi puse în legătură cu maturitatea unui ucenic în problema dragostei:

a. Dragostea pentru Dumnezeu

- (1) Îl doresc eu pe Dumnezeu mai presus de orice alt lucru sau orice altă relație? Este El prioritatea numărul unu din viața lor? Dacă nu, ce anume a ocupat locul Lui în inima lor? Ce anume doresc eu mai mult decât pe El?
- (2) Se bucură în Dumnezeu mai presus de orice altceva? Își găsesc desfătarea în El mai mult decât în orice altceva? Dacă nu, ce anume le produce mai multă bucurie decât El? Ce anume a ocupat locul Său în inimile lor?
- (3) Sunt inima, sufletul și mintea lor în unitate cu Dumnezeu? Dacă nu, ce anume a ocupat locul Său în inimile lor? Cu ce anume se conformează inimile și gândirea lor? Cu cine sau cu ce anume se identifică ei? Ce valori reflectă? Este credințioșia lor împărțită?

- (4) Trăiesc în mod consecvent în dragoste? Când cad, cât de repede se pocăiesc și încep să umble din nou cu Dumnezeu?
- (5) Manifestă o dragoste (nepotrivită) față de lumea aceasta?

Trebuie să înțelegem seriozitatea acestei probleme. Este vorba, de fapt, despre idolatrie. Cea mai importantă întrebare cu care ne confruntăm în această viață este cui ne dăm inima (2 Corinteni 11:2-3). Mulți oameni vor arăta că au inima împărțită, încercând să-L iubească pe Dumnezeu și în același timp să iubească lumea. Ajută-i pe ucenicii tăi să înțeleagă că lucrul acesta nu este posibil (Matei 6:24, Iacov 4:4-5; 1 Ioan 2:15-17). Dragostea pentru lume și dragostea pentru Dumnezeu sunt incompatibile. Sau una, sau cealaltă va trebui să câștige în cele din urmă. Dovada clară a dragostei permanente față de lume arată fie că dragostea lor pentru Dumnezeu a murit, fie că este pe moarte, indiferent cât de „religioși“ par pe dinafară. Creșterea spirituală nu este posibilă fără rezolvarea acestei probleme.

Observă listele pe care Pavel le-a scris pentru a descrie roada cărnii. Aceste lucruri sunt un semn în plus al prezenței dragostei față de lume în inimile oamenilor (Galateni 5:19-21; 1 Corinteni 6:9-10; Romani 1:28-32; Iacov 3:14-16).

b. Dragostea față de alții

- (1) Doresc ei o părtășie adevărată cu alți credincioși și le face plăcere să petreacă timp cu aceștia? (Filipeni 4:1, 1 Tesaloniceni 2:17-18)
- (2) Își găsesc bucuria în alți credincioși? Își găsesc desfătarea în ei? (Efeseni 1:15-16; Filipeni 1:3-8, 4:1; 1 Tesaloniceni 2:19-20, 3:9)
- (3) Sunt ei una în inima și în mintea lor cu frații și surorile lor în Hristos? Demonstrează în mod practic această unitate și dragoste? (Fapte 4:32-35; Romani 12:10-21; 1 Corinteni 13:4-7; Filipeni 1:27, 2:1-4; Evrei 13:3)
- (4) Își iubesc familiile? Își servesc în mod constant familiile cu dragoste, crescând în unitatea familială și contribuind la zidirea fiecărui membru în Hristos? (Efeseni 5:25-6:4)
- (5) Sunt preocupați de cei pierduți? Demonstrează în mod constant dragoste față de aceștia? (Galateni 6:10)

Pentru alte elemente legate de această problemă importantă vezi *Anexa 2B* „Dragostea: problema centrală a uceniciei“.

2. *Cum să evaluezi maturitatea lor în credință?*

Întrebări-cheie pe care le putem pune pentru a evalua maturitatea ucenicilor în problema credinței:

- a. Înțeleg ce este credința?
- b. Înțeleg harul lui Dumnezeu?
- c. Este credința lor puternic înrădăcinată în Scriptură? Înțeleg în mod adecvat adevărurile biblice centrale? (Romani 10:17)
- d. Au în inima lor o convingere profundă în ce privește aceste adevăruri?
- e. Au convingerea profundă că Dumnezeu îi iubește și i-a acceptat pe deplin în Hristos?
- f. Trăiesc ei prin credință, în dependență de harul lui Dumnezeu în toate domeniile vieții?

3. *Cum să evaluezi maturitatea lor în nădejde?*

Întrebări-cheie pe care le poți pune în ceea ce privește maturitatea ucenicilor tăi în problema nădejdi:

- a. Sunt inimile lor ațintite asupra lui Hristos și asupra chemării Sale (1 Ioan 3:1-3)? Trăiesc ei cu adevărat pentru aceasta (Filipeni 3:7-14)?

- b. Înțeleg ei promisiunile pe care Dumnezeu li le-a făcut? Au încredere în Dumnezeu că va fi credincios și Își va respecta promisiunile? (Romani 4:18-24)
- c. Sunt ei convinși că Dumnezeu „face ca toate lucrurile să lucreze împreună spre binele” lor, pregătindu-i pentru soarta pe care le-a rânduit-o (Romani 8:28-30)?

C. Evaluează eficacitatea slujirii altora

Pe măsură ce ucenicii de care te ocupi cresc în credință, nădejde și dragoste, vor trebui să devină tot mai eficace în slujirea altora. Iată câteva întrebări-cheie la care poți medita:

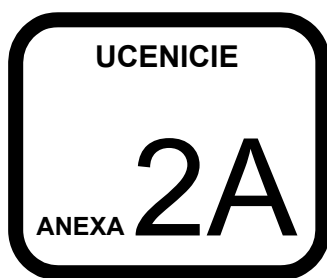
- (1) Folosesc ei în mod eficace darurile și abilitățile pe care Dumnezeu li le-a dat pentru zidirea altora în dragoste, credință și nădejde? (Efeseni 4:11-13, 15-16)
- (2) Îi încurajează și îi ajută pe alții să crească în unirea lor cu Dumnezeu și unul cu celălalt? Îi ajută pe alții să trăiască vieți caracterizate de dragostea divină, care demonstrează această unitate? (Evrei 10:24-25)
- (3) Împart ceea ce au cu frații lor pentru a-i ajuta în mod practic în nevoile pe care le au și pentru a învinge dificultățile spirituale pe care le întâmpină? (Vezi *Lecția 3*, Ucenicie, „Cum să tratezi sursele eșecului spiritual“.)
- (4) Transmit în mod eficace Evanghelia celor pierduți? (1 Tesaloniceni 1:8)
- (5) Îi conduc ei în mod eficace pe cei pierduți la Hristos și îi ajută să fie parte a Trupului Lui?
- (6) Îi încurajează și îi ajută pe alți creștini să transmită în mod eficace Evanghelia celor pierduți prin vorbe și prin fapte?

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ În lumina obiectivului final al lui Dumnezeu, ce înseamnă a fi matur din punct de vedere spiritual? Ce înseamnă a fi eficace în lucrare?
- ◆ Cât de maturi crezi că sunt oamenii de care te ocupi, în ceea ce privește credința, nădejdea și dragostea lor? În ce domeniu au cea mai mare nevoie să se dezvolte? (Dacă încă nu ai început să te ocupi de cineva, pune-ți aceste întrebări ție însuși.)
- ◆ Cât de eficace crezi că sunt oamenii de care te ocupi în slujirea altora, în lumina criteriilor de mai sus? (Dacă nu ai început să te ocupi de cineva, pune-ți aceste întrebări ție însuși.)

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Completează exercițiul din *Anexa 2A*, „Câteva texte din Noul Testament despre credință, nădejde și dragoste“.
- ◆ Completează exercițiul din *Anexa 2B*, „Dragostea: problema centrală a uceniciei“.

Exercițiu:

Câteva texte din Noul Testament despre credință, nădejde și dragoste

Instrucțiuni: În continuare veți găsi câteva pasaje din Scriptură care au fost scrise diferitelor biserici din perioada Noului Testament. Vă rog încercuiți ori de câte ori apar cuvintele „credință”, „nădejde” și „dragoste” în aceste pasaje, folosind câte o culoare diferită pentru fiecare din aceste cuvinte.

Romani 5:1-5 — „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har, în care suntem; și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu. Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înșeală pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat.”

1 Corinteni 13:13 — „Acum dar rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea.”

Galateni 5:5-6 — „Căci noi, prin Duhul, așteptăm prin credință nădejdea neprihănilor. Căci în Isus Hristos, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n-au vreun preț, ci credința care lucrează prin dragoste.”

Efeseni 1:15-18 — „De aceea și eu, de când am auzit despre credința în Domnul Isus care este în voi, și despre dragostea voastră pentru toți sfinții, nu încetez să aduc mulțămiri pentru voi, când vă pomenesc în rugăciunile mele. Și mă rog ca Dumnezeu Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui, și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți.”

Efeseni 3:14-19 — „... Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ, și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul din lăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelie pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.”

Coloseni 1:3-5, 22-23 — „Mulțumim lui Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, căci ne rugăm neîncetat pentru voi, și am auzit despre credința voastră în Hristos Isus, și despre dragostea pe care o aveți față de toți sfinții, din pricina nădejzii care vă așteaptă în ceruri și despre care ați auzit mai înainte în cuvântul adevărului Evangheliei, ... prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină; negreșit, dacă rămâneți și mai departe întemeiați și neclintiți în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei, pe care ați auzit-o, care a fost propovăduită oricărui făpturi de supt cer, și al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel.”

1 Tesaloniceni 1:2-3 — „Mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi toți, pe care vă pomenim necurmat în rugăciunile noastre; căci ne aducem aminte fără încetare, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, de lucrarea credinței voastre, de osteneala dragostei voastre și de tăria nădejzii în Domnul nostru Isus Hristos!”

1 Tesaloniceni 3:6 — „Dar chiar acum a venit Timotei de la voi la noi, și ne-a adus vești bune despre credința și dragostea voastră, că totdeauna păstrați o plăcută aducere aminte despre noi, și că doriți să ne vedeți, cum dorim și noi să vă vedem pe voi.”

1 Tesaloniceni 5:8 — „Dar noi, care suntem fii ai zilei, să fim treji, să ne îmbrăcăm cu platoșa credinței și a dragostei, și să avem drept coif nădejdea mântuirii.”

2 Tesaloniceni 1:3-4 — „Trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, fraților, cum se și cuvine, pentru că credința voastră merge mereu crescând, și dragostea fiecăruia din voi toți

față de ceilalți se mărește tot mai mult. De aceea ne lăudăm cu voi în Bisericele lui Dumnezeu, pentru statornicia și credința voastră în toate prigonirile și necazurile, pe care le suferiți.“

1 Timotei 1:5 — „Ținta poruncii este dragostea, care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun și dintr-o credință neprefăcută.“

2 Timotei 1:13 — „Dreptarul învățăturilor sănătoase, pe care le-ai auzit de la mine, ține-l cu credința și dragostea care este în Hristos Isus.“

Filimon 4-7 — „Mulțumesc totdeauna Dumnezeului meu, ori de câte ori îmi aduc aminte de tine în rugăciunile mele, pentru că am auzit despre credința pe care o ai în Domnul Isus și dragostea față de toți sfinții. Îl rog ca această părtășie a ta la credință să se arate prin fapte, care să dea la iveală tot binele ce se face între noi în Hristos. În adevăr, am avut o mare bucurie și mângâiere, pentru dragostea ta, fiindcă, frate, inimile sfinților au fost înviorate prin tine.“

Evrei 6:10-12 — „Căci Dumnezeu nu este nedrept ca să uite osteneala voastră și dragostea, pe care ați arătat-o pentru Numele Lui, voi, care ați ajutat și ajutați pe sfinți. Dorim însă ca fiecare din voi să arate aceeași râvnă, ca să păstreze până la sfârșit o deplină nădejde, așa încât să nu leneviți, ci să călcați pe urmele celor ce, prin credință și răbdare, moștenesc făgăduințele.“

Evrei 10:22-24 — „... să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău, și cu trupul spălat cu o apă curată. Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința. Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și fapte bune.“

Iacov 2:5 — „Ascultați, prea iubiții mei frați: n-a ales Dumnezeu pe cei ce sunt săraci în ochii lumii acesteia, ca să-i facă bogați în credință și moștenitori ai Împărăției, pe care a făgăduit-o celor ce-L iubesc?“

1 Petru 1:3-9, 21-22 — „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie, și la o moștenire nestrăcioasă, și neîntinată, și care nu se poate veșteji, păstrată în ceruri pentru voi. Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi! În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care pierе și care totuși este cercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos, pe care voi îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El, fără să-L vedeți și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită, pentru că veți dobândi, ca sfârșit al credinței voastre, mântuirea sufletelor voastre. ... prin El, sunteți credincioși în Dumnezeu, care L-a înviat din morți, și l-a dat slavă, pentru ca, credința și nădejdea voastră să fie în Dumnezeu. Deci, ca unii care, prin ascultarea de adevăr, v-ați curățit sufletele prin Duhul, ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima.“

Dragostea — problema centrală a uceniciei

Pe baza textului din Matei 28:18-20 am definit facerea de ucenici drept procesul prin care Biserica, în dependență de autoritatea și prezența lui Hristos, preia inițiativa (1) de a conduce pe oameni la credința în Hristos și la supunere față de El; (2) de a-i ajuta să devină una cu Hristos și membri ai comunității legământului Său, Biserica, prin botez; și (3) de a-i conduce spre o viață trăită în ascultare față de întreaga voie a lui Hristos.

Să ne îndreptăm acum atenția asupra ultimului punct: să-i conducem spre o viață trăită în ascultare față de întreaga voie a lui Hristos. Pentru a face lucrul acesta este absolut necesar să înțelegem foarte bine voia lui Hristos. Dacă nu, vom fi în pericolul de a ne abate bisericile de la direcția bună, de a risipi timpul și eforturile investite și chiar de a submina voia lui Hristos pentru noi.

Pentru a înțelege bine voia lui Hristos pentru noi trebuie să o înțelegem în lumina scopului Său ultim de a avea o mireasă desăvârșită. Tot ce ne-a poruncit Hristos se subordonează împlinirii acestui obiectiv. În lumina Lui, înțelegem că în centrul voii Sale este porunca de a crește în unirea noastră cu El și unul cu celălalt și de a demonstra în viețile noastre dragostea divină ce reflectă această unire. Inseparabil legată de această poruncă este chemarea să fim ambasadorii Săi, reprezentanții planurilor Sale în fața lumii, contribuind la includerea a cât mai mulți oameni în Biserica Sa.

Vedem că în centrul voii lui Hristos pentru noi stă dragostea, acel gen de dragoste ce reflectă unirea noastră cu El și unul cu celălalt. A face ucenici înseamnă, mai presus de orice altceva, a face oameni care sunt caracterizați de acest gen de dragoste. Este extrem de important, pentru sarcina pe care o avem de îndeplinit, să înțelegem cum este această dragoste și să-i ajutăm pe alții să trăiască în ea.

Isus a precizat care sunt cele mai mari porunci din Biblie, acele porunci ce cuprind în ele toate celelalte porunci: „să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău”; și „să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 22:37, 39).

Isus a spus că cea mai mare și cea mai importantă poruncă este să-L iubim pe Dumnezeu (v. 38).

DRAGOSTEA PENTRU DUMNEZEU

Ce înseamnă să-L iubim pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul și cu toată mintea noastră? Putem înțelege lucrurile acestea doar în lumina unității cu Dumnezeu. Care sunt caracteristicile acelu gen de dragoste care ne face cu adevărat una cu Dumnezeu?

Trei caracteristici principale ale dragostei lui Dumnezeu:

1. Are de-a face cu dorințele noastre — cu ceea ce preocupă inima noastră. **A-L iubi pe Dumnezeu cu toată inima înseamnă a-L dori pe Dumnezeu mai presus de orice alte lucruri sau relații.** El reprezintă prioritatea numărul 1 în viață. Îl căutăm pe El deoarece Î dorim pe El și dorim să fim aproape de El (Psalmul 63:1-2; 73:25, 28).
2. Are de-a face cu bucuriile noastre — cu lucrurile în care inima noastră își găsește plăcere. **A-L iubi pe Dumnezeu cu toată inima înseamnă a mă bucura în Dumnezeu mai presus de orice altceva.** El este cea mai mare bucurie și plăcere a mea în viață (Psalmul 63:3-8, 11; Isaia 61:10).
3. Are de-a face cu direcția fundamentală a inimii și gândirii mele — cu cine anume se identifică inima și gândirea mea și cu ce anume se aseamănă. **A-L iubi pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul și cu toată mintea mea înseamnă a fi o inimă, un suflet și un gând cu El** (1 Corinteni 2:16; Ioan 14:21, 23; 17:21, 23, 26; Romani 5:5, 12:2; Galateni 2:20).

Ce înseamnă lucrul acesta? Înseamnă că vedem lucrurile așa cum le vede El. Ceea ce iubește Dumnezeu iubim și noi. Ceea ce respinge Dumnezeu respingem și noi. Ceea ce-l face lui Dumnezeu plăcere ne face și nouă plăcere. Ceea ce-L întristează pe Dumnezeu ne întristează și pe noi. Cauza lui Dumnezeu devine cauza noastră. Obiectivele Sale devin obiectivele noastre. Valorile Lui sunt valorile

noastre. Considerăm câștigul Lui, câștigul nostru și pierderea Lui, pierderea noastră. Trăim o adâncă părtășie cu Dumnezeu și împărtășim cu El toate aceste lucruri în rugăciune. Trăim cu El zi de zi împărțind bucuriile și poverile inimilor noastre. Dorim din adâncul inimii ca Dumnezeu să-Și împlinească planurile Sale în noi și prin noi.

Acest gen de dragoste creează o foame după creșterea în cunoașterea și înțelegerea lui Dumnezeu, pentru a-L cunoaște pe El tot mai mult și a fi asemenea Lui în inima și mintea noastră. Dorim să fim deschiși și cinstiți cu Dumnezeu, să nu ascundem nimic de El. Dorim să-I dăm lui Dumnezeu tot ceea ce suntem și avem. Ne bucurăm de orice ocazie pe care o avem să-L slujim. Avem sentimentul că tot ceea ce este al nostru îi aparține Lui. Considerăm că este o bucurie și un privilegiu să facem sacrificii de dragul Său. Nu vrem să ascundem nimic de El. Ne bucurăm știind că și El, la rândul Lui, ne-a dăruit totul.

Nimic nu este mai important decât a umbla cu Dumnezeu în felul acesta, a trăi o părtășie strânsă cu Dumnezeu. După cum spune psalmistul: „Pe cine altul am eu în cer afară de Tine? Și pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine. Carnea și inima pot să mi se prăpădească: fiindcă Dumnezeu va fi pururea stâncă inimii mele și partea mea de moștenire... cât pentru mine, fericirea mea este să mă apropiu de Dumnezeu...” (Psalmul 73:25-26, 28).

În ce mod se manifestă această dragoste în viețile noastre?

Dacă avem cu adevărat acest gen de dragoste pentru Dumnezeu în inima noastră, este normal să ne așteptăm ca ea să afecteze ceea ce facem. Printre altele, ne vom aștepta ca ea să se manifeste în următoarele moduri:

1. Dacă Îl dorim pe Dumnezeu mai presus de orice alt lucru, în mod constant ne vom face timp să-I căutăm Fața și să avem părtășie cu El.
2. Dacă ne bucurăm de El mai presus de orice altceva, viețile noastre vor fi caracterizate de laude aduse din inimă.
3. Dacă există în noi foame după El și dorim ca inima noastră și mintea noastră să fie asemenea inimii și gândirii Lui, vom studia cu sârguință Cuvântul Lui și ne vom pune în mod constant timp deoparte pentru a face lucrul acesta.
4. Dacă dorim să fim deschiși cu El, viețile noastre vor fi caracterizate de mărturisire și de împărtășirea cu El a ceea ce preocupă inima noastră, în rugăciune.
5. Dacă suntem o inimă și un gând cu Dumnezeu, ne vom da silința să descoperim care este voia lui Dumnezeu în fiecare situație și vom încerca să o împlinim cât putem mai bine, adică viețile noastre vor fi caracterizate de ascultare.
6. Dacă ceea ce-L preocupă pe El preocupă și inimile noastre și dacă obiectivele Lui sunt și obiectivele noastre, viețile noastre vor fi caracterizate de mijlociri fierbinți.
7. Dacă suntem convinși că tot ceea ce avem Îi aparține Lui și dacă dorim tot ceea ce dorește El, vom da cu generozitate și cu bucurie din timpul nostru și din averile noastre pentru a-L sluji pe El și cauza Lui.
8. Dacă dorim să fim asemenea chipului lui Dumnezeu, chiar dacă vom cădea de multe ori, viețile noastre vor fi caracterizate de pocăință autentică și de dorința de a ne corecta, de a învăța și de a fi încurajați de alții.

DRAGOSTEA PENTRU ALȚII

Isus a mai adăugat că există o altă poruncă, strâns legată de prima — să-I iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine. Ce înseamnă a-ți iubi aproapele ca pe tine însuși și de ce este această poruncă strâns legată de prima?

Când Îl iubim pe Dumnezeu din toată inima noi îi iubim pe toți oamenii — întrucât aceștia sunt creați după chipul lui Dumnezeu. Vom căuta să fim o binecuvântare pentru ei, chiar dacă lucrul acesta înseamnă sacrificii sau ignorarea nedreptăților pe care ei ni le fac (vezi Matei 5:21-48). Cea mai mare binecuvântare pe care le-o vom dori este să vină la Hristos și să devină parte a Trupului Său.

Vom avea o dragoste și mai puternică față de frații și surorile noastre în Hristos. Isus ne-a poruncit să ne iubim unul pe celălalt așa cum ne-a iubit El, dând astfel noi dimensiuni poruncii de a iubi! Care sunt

câteva caracteristici ale acestui gen de dragoste? Ce fel de dragoste ne face cu adevărat una cu celălalt?

Trei caracteristici principale ale dragostei pentru frați:

1. Are de-a face cu dorințele noastre — cu ceea ce inimile noastre doresc cu adevărat. **A ne iubi unul pe altul înseamnă a ne dori unul pe celălalt.** *Vom dori adevărata părtășie unul cu celălalt (Evrei 10:24-25). Vom dori să petrecem timp unul cu celălalt (Filipeni 4:1; 1 Tesaloniceni 2:17-18).*
2. Are de-a face cu bucuriile noastre — cu lucrurile în care inima noastră își găsește plăcere. **A ne iubi unul pe celălalt înseamnă a ne bucura unul de celălalt** (Filipeni 4:1; 1 Tesaloniceni 2:19-20, 3:9; 2 Corinteni 7:14-16).

Unul din motivele pentru care dorim să fim împreună este că ne bucurăm unul de celălalt. Ne face plăcere să ne vedem și să fim împreună. Ne bucurăm să vedem chipul Mântuitorului nostru preaiubit până și în cel mai umil și mai frânt dintre noi. Ne bucurăm să recunoaștem lucrarea Tatălui în sufletul celuiilalt, după cum se bucură o mamă de primele vorbe ale copilului ei sau de primii pași pe care acesta îi face. Ne apreciem și ne acceptăm unul pe celălalt așa cum suntem. Remarcăm lucrurile bune și realizările fiecăruia. Avem răbdare cu imperfecțiunile și eșecurile celuiilalt.

3. Are de-a face cu direcția inimilor și gândirii noastre — cu cine anume se identifică inimile și gândirea noastră. A ne iubi unul pe celălalt așa cum ne-a iubit Hristos pe noi înseamnă a fi o inimă și un gând cu toți ceilalți (Romani 12:10, 15; 2 Corinteni 7:13; Filipeni 1:27, 2:1-5; Evrei 13:1).

Baza unității noastre o reprezintă unitatea cu Hristos. Dacă ceea ce se află în inima și în gândul lui Hristos este și în mine, atunci suntem cu toții o inimă și un gând. În Hristos avem același punct de vedere, aceleași valori, aceleași țel, aceleași suferință și aceleași poveri etc.

Dacă suntem una în inimă și în gândire, ne vom identifica unul cu celălalt și în alte moduri. Nu voi mai gândi doar în termeni de „eu“ sau „al meu“, ci voi începe să gândesc în termeni de „noi“ și „al nostru“. Bucuriile tale sunt bucuriile mele și întristările tale sunt întristările mele. Nevoia ta este nevoia mea. Reușita ta este reușita mea, iar eșecul tău, este eșecul meu. Când tu ești binecuvântat, eu sunt binecuvântat. Problemele tale mă privesc și pe mine, doresc să te ajut cu tot ce pot să le faci față. Obiectivele tale mă interesează în mod deosebit. Doresc să fac tot ce pot ca să te ajut să le realizezi. Vreau, totodată, să îți dau ocazia să mă ajuți și tu pe mine. Vreau să te binecuvânteț și să mă binecuvânteți și tu. Vreau să te cunosc și să te înțeleg mai bine. Și vreau ca și tu să mă cunoști și să mă înțelegi mai bine.

În ce mod se manifestă această dragoste în viețile noastre?

Biblia este plină de descrieri ale modului în care această dragoste ar trebui să se manifeste în viețile noastre. Când acest gen de dragoste este prezent, ea va afecta profund ceea ce facem, după cum găsim scris în 1 Corinteni 13.

Citiți, vă rog, versiunea extinsă a textului din 1 Corinteni 13:4-7, din *Anexa 1*.

Notă: Ni se poruncește să iubim pe toți oamenii. Trebuie să dovedim această dragoste față de toți cei cu care Dumnezeu ne aduce în contact într-o măsură cât putem mai mare. Suntem, însă, limitați. Nu avem timpul sau resursele necesare pentru a demonstra aceeași dragoste față de toți. Trebuie să existe priorități. Pe primul loc vine Dumnezeu. Apoi Dumnezeu a așezat oameni cu care trăim acest gen de relații la un nivel mai profund, de exemplu familiile noastre, apoi frații și surorile noastre din biserica locală etc.

CONCLUZII

Trebuie să înțelegem importanța dragostei. Dragostea este caracteristica centrală necesară cuiva pentru a se califica drept mireasa lui Hristos. Dumnezeu ne-a re-creat, ne-a făcut să ne naștem din nou pentru a avea acest gen de viață în noi (Ezechiel 36:25-27). Păcatul nostru stă în primul rând în incapacitatea de a iubi. Putem avea sau putem face orice altceva — dacă eșuăm în acest domeniu, nu avem nimic (1 Corinteni 13:1-3; Apocalipsa 2:2-6). Toate activitățile religioase sunt lipsite de sens dacă nu manifestă această dragoste divină din interiorul nostru (Matei 15:7-9; Galateni 5:6).

Acest gen de dragoste reprezintă cel mai important element al evanghelizării (Ioan 13:34-35; 17:21, 23). Este cea mai mare mărturie a noastră în fața lumii, deoarece lumea știe că numai Dumnezeu poate genera o asemenea dragoste. Manifestarea acestui gen de dragoste reprezintă cea mai bună ocazie pe care o oferim lumii de a înțelege că Dumnezeu există cu adevărat și de a vedea cum este El. Este cea mai bună ocazie pe care o are de a înțelege natura păcatului oamenilor împotriva lui Dumnezeu, văzând contrastul din viețile noastre. Este cea mai bună ocazie de a înțelege natura harului pe care Dumnezeu i-l oferă.

Această dragoste nu este posibilă fără umplerea constantă a Duhului Sfânt și fără părtășia duhovnicească adevărată a Trupului. Oamenii de care ne ocupăm trebuie să învețe și să trăiască prin Duhul și în părtășie cu alții. Spiritualitatea care nu este o manifestare a dragostei divine este o înșelătorie. Părtășia care nu aprinde și nu întreține această dragoste nu folosește la nimic.

Nu trebuie să ne lăsăm abătuți de la ceea ce reprezintă ținta noastră primară. În facerea de ucenici, păzirea și hrănirea inimilor oamenilor reprezintă cea mai mare responsabilitate a noastră. Orice altceva este pe planul doi; orice altceva este imposibil de făcut fără aceasta (Proverbe 4:23). O viață de ascultare rezultă dintr-un caracter interior, adică din inimă (Matei 12:34-35; 15:18-20; Luca 6:43-45; 8:15). Dacă în inimă lucrurile sunt bine, atunci faptele bune vor urma.

UCENICIE

3

LECȚIA

Tratarea cauzelor eșecului spiritual

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Consolidare

☞ Scopul lecției

Scopul dublu al acestei lecții este de a-i pregăti pe participanți să identifice lucrurile pe care creștinii trebuie să le cunoască și să le facă pentru a trăi în dragoste, credință și nădejde și de a-i pregăti să facă față celor mai des întâlnite cauze ale eșecului spiritual.

☞ Rezultate dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ să înțeleagă și să poată identifica principalele cauze ale eșecului spiritual al noilor convertiți;
- ◆ să cunoască modalitățile biblice adecvate de rezolvare a acestor piedici, pentru a încuraja dezvoltarea spirituală;
- ◆ să poată identifica cele mai presante nevoi ale credinciosului de curând întors la Domnul pentru ca acesta să poată trăi în dragoste, credință și nădejde și să poată sluji în mod eficace altora.

☞ Schița lecției

- I. Identifică cele mai răspândite cauze ale eșecului spiritual în viețile noilor convertiți
- II. Stabilește ajutorul de care au nevoie credincioșii pentru a învinge piedicile spirituale
- III. Identifică ce anume trebuie să cunoască și să facă noii credincioși

☞ Lista figurilor

3.1. Exercițiu — ce trebuie să CUNOASCĂ și să FACĂ credincioșii de curând întorși la Domnul?

☞ Anexe

3A. Tratarea cauzelor eșecului spiritual

3B. Evaluarea piedicilor spirituale

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ În timpul parcurgerii secțiunii „Întrebări pentru meditație, recapitulare și aplicare”, cere-le participanților să folosească *Anexa 3B*, „Evaluarea piedicilor spirituale”.
- ◆ Pe baza propriei tale experiențe, completează *Anexa 3B* înainte de întâlnirea grupului și pregătește planșe pentru retroproiector pe care să le folosești în timpul întâlnirii. Astfel participanții vor înțelege mai bine ce anume trebuie să facă în cadrul exercițiului.
- ◆ În timpul întâlnirii, parcurge parțial împreună cu participanții exercițiul din Figura 3.1. „Ce anume trebuie să știe și să facă credincioșii de curând întorși”. Ajută-i să se familiarizeze cu această unealtă deoarece vor trebui să completeze exercițiul respectiv ca parte a temei lor de întocmire a unui plan de acțiune. Vor fi pregătiți în felul acesta să întocmească un plan de facere de ucenici în pauza dintre *Modulul 3* și *Modulul 4*. Gândește-te la propriile tale răspunsuri la exercițiul respectiv înainte de a coordona lecția.

UCENICIE
LECTIA
3

Tratatul cauzelor eșecului spiritual

INTRODUCERE

În calitate de plantatori de biserici, parte a sarcinii noastre este să ne asigurăm că noile biserici cresc din punct de vedere spiritual. În această lecție vom discuta câteva cauze comune ale eșecului spiritual în viețile noilor convertiți și remediile posibile.

I. IDENTIFICĂ CELE MAI RĂSPÂNDITE CAUZE ALE EȘECULUI SPIRITUAL ÎN VIEȚILE NOILOR CONVERTIȚI

Există încă un lucru important de care trebuie să te ocupi dacă dorești să discerzi adevărata stare spirituală a celor pe care îi ajuți și dacă vrei să le oferi soluții. Este vorba despre piedicile spirituale majore din viețile lor. Care sunt principalele cauze ale eșecului lor spiritual? Ce anume îi împiedică să trăiască o viață de dragoste, credință și nădejde? Ce anume nu-i lasă să slujească în mod eficace altora? Pentru ca ucenicii tăi să crească, va trebui să găsești modalități de a-i ajuta să învingă aceste piedici.

Câteva dintre cele mai răspândite cauze ale eșecului spiritual sunt:

A. Lipsa de înțelegere a noilor convertiți:

1. Nu înțeleg anumite adevăruri-cheie din Biblie.
2. Nu știu cum să facă ceea ce trebuie să facă. Nu sunt siguri ce trebuie să facă sau cum trebuie să facă lucrul respectiv. (De exemplu, să împărtășească Evanghelia cu cineva, să petreacă timp cu Dumnezeu în Cuvântul Său și în rugăciune etc.)
3. Nu sunt siguri cum să se implice în slujirea altora.

B. Noilor convertiți le lipsește voința de a asculta:

1. Uită sau sunt ușor distrași de alte lucruri.
2. Doresc să asculte, dar pur și simplu uită ce au de făcut. În goana lumii din jurul lor, își uită prioritățile și devin preocupați de alte lucruri.
3. Înțeleg adevărul, dar nu îl cred cu adevărat.
4. Au îngăduit dragostei pentru lumea aceasta să îi învingă sau au devenit robi păcatului.
5. Sunt descurajați și au capitulat.
6. Sunt dezamăgiți de Dumnezeu sau de alți creștini și ascund acum în inima lor mânie.
7. Frica îi reține.
8. Nu sunt motivați.
9. Dacă și-au pierdut motivația, încearcă să descoperi de ce anume. Cauza o reprezintă de obicei unul sau mai multe din lucrurile de mai sus.

Pentru o descriere mai detaliată, vezi *Anexa 3A* „Tratatul cauzelor eșecului spiritual”.

II. STABILEȘTE AJUTORUL DE CARE AU NEVOIE CREDINCIOȘII PENTRU A ÎNVINGE PIEDICILE SPIRITUALE

După ce ai identificat principalele piedici spirituale trebuie să te întrebi: De ce fel de ajutor au nevoie acești oameni pentru a învinge aceste piedici? De ce fel de ajutor trebuie să aibă parte

pentru a trăi în mod constant în dragoste, credință și nădejde? De ce anume au nevoie pentru a sluji în mod eficace altora?

În acest punct trebuie să fii extrem de realist. Fiecare din oamenii de care te ocupi are asemenea probleme. Puțini dintre ei vor reuși să le învingă singuri. Dacă nu vor primi ajutorul de care au nevoie, la momentul potrivit, progresul lor spiritual se va bloca. Este responsabilitatea ta să le oferi ajutorul de care au nevoie, când au nevoie.

Scriptura ne arată foarte clar că a învăța și a predica nu ajunge. Vezi *Anexa 3A*, „Tratarea cauzelor eșecului spiritual”. Câte din aceste probleme comune pot fi învinse doar cu învățatură? Foarte puține dintre ele. Biblia vorbește despre multe alte lucruri esențiale în cadrul Trupului lui Hristos, precum:

- ◆ avertizarea, încurajarea și ajutorul altora (1 Tesaloniceni 5:14);
- ◆ corectarea și mustrarea (2 Timotei 4:2);
- ◆ înfruntarea (Tit 1:9);
- ◆ îndepărtarea cuiva de păcat (Iacov 5:19-20);
- ◆ rostirea adevărului în dragoste (Efeseni 4:15);
- ◆ sfătuirea (Coloseni 3:16);
- ◆ încurajarea și zidirea reciprocă (1 Tesaloniceni 5:11);
- ◆ îndemnarea la dragoste și la fapte bune (Evrei 10:24);
- ◆ întărirea celor slabi (Evrei 12:12);
- ◆ mângâierea și îndemnarea (1 Tesaloniceni 2:11-12);
- ◆ ridicarea celui căzut și purtarea poverilor (Galateni 6:1-2);
- ◆ îngăduința reciprocă (Efeseni 4:2);
- ◆ iertarea (Coloseni 3:13);
- ◆ rugăciunile unul pentru altul (Efeseni 6:18; Iacov 5:16; 1 Ioan 5:16);
- ◆ mărturisirea păcatelor (Iacov 5:16);
- ◆ slujirea altora (Galateni 5:13);
- ◆ acceptarea reciprocă (Romani 15:7);
- ◆ cinstirea reciprocă (Romani 12:10);
- ◆ facerea binelui (Galateni 6:10).

Dacă ucenicul tău și-a pus cu adevărat inima să-L urmeze pe Hristos, va prețui acest gen de ajutor. Discută cu el despre lucrurile acestea și cere-i permisiunea să-l ajuți în aceste moduri. În felul acesta, când va avea nevoie de ajutor în ceva probleme, nu va fi surprins.

III. IDENTIFICĂ CE ANUME TREBUIE SĂ CUNOASCĂ ȘI SĂ FACĂ NOII CREDINCIOȘI

În *Lecția 2*, „Cunoaște-ți obiectivul, cunoaște-ți oamenii!” Am discutat criteriile pe care trebuie să le folosim pentru a evalua maturitatea spirituală a celor pe care îi ajutăm. Cele mai importante criterii sunt dragostea, credința și nădejdea. Am discutat, de asemenea criteriile, evaluării eficacității în lucrare.

Fiecare din aceste criterii indică lucruri pe care credinciosul trebuie să le **știe** și lucruri pe care trebuie să le **facă**. Dacă dorim să-i ajutăm pe cei de care ne ocupăm să crească în dragoste, credință și nădejde și în eficacitate în lucrare, este esențial să-i ajutăm: (1) să crească tot mai mult în cunoașterea acestor lucruri și (2) să îi ajutăm să facă tot mai consecvent și cu eficacitate crescândă ceea ce au de făcut.

Pentru a întocmi un plan eficace de facere de ucenici, va trebui identificate lucrurile cele mai importante pe care noii credincioși trebuie să le **știe** și să le **facă**. Înțelegerea principalelor cauze

ale eșecului spiritual în viețile noilor convertiți te va ajuta să stabilești chestiunile cele mai urgente. Figura 3.1. de mai jos conține un exercițiu care are drept scop să te ajute să identifici nevoile noilor convertiți.

Figura 3.1: Exercițiu — Ce trebuie să CUNOASCĂ și să FACĂ noii convertiți

INSTRUCȚIUNI:

1. Enumeră lucrurile pe care noii convertiți trebuie să le ȘTIE cât mai repede pentru a trăi o viață caracterizată de dragoste, credință și nădejde și pentru a sluji cu eficacitate altora. Ce adevăruri sau concepte trebuie să înțeleagă? Multe dintre acestea vor depăși nivelul cunoașterii intelectuale, fiind vorba despre convingeri pe care trebuie să și le dezvolte.
2. Enumeră lucrurile pe care noii convertiți trebuie să le FACĂ cât mai repede pentru a trăi o viață de dragoste, credință și nădejde și a sluji cu eficacitate altora. Multe din aceste lucruri vor implica obiceiuri pe care trebuie să și le formeze. De asemenea, multe implică deprinderi pe care trebuie să și le însușească.

	Ce anume trebuie să CUNOASCĂ (adevăruri sau concepte/convingeri)	Ce anume trebuie să FACĂ (obiceiuri/abilități)
Pentru a trăi o viață de dragoste față de Dumnezeu și în unitate cu El?		
Pentru a trăi o viață de dragoste și unitate cu familiile lor și cu ceilalți credincioși și pentru a-i zidi în Hristos?		

Figura 3.1: Exercițiu — Ce anume trebuie să ȘTIE și să FACĂ noii convertiți.

	Ce anume trebuie să CUNOASCĂ (adevăruri sau concepte/convingeri)	Ce anume trebuie să FACĂ (obiceiuri/abilități)
Pentru a trăi o viață de credință?		
Pentru a trăi o viață plină de nădejde?		
Pentru a fi eficace în slujirea celor pierduți?		

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Identifică cele mai frecvente motive ale eșecului spiritual în viața noilor convertiți. Din propria ta experiență, care sunt cele mai des întâlnite motive ale eșecului acestora de a trăi o viață de dragoste, credință și nădejde? De ce eșuează în slujirea eficace a altora? Care sunt cele mai importante adevăruri pe care nu le înțeleg sau nu le cred? Care sunt cele mai importante lucruri pe care nu le fac sau nu știu cum să le facă? (Vezi *Anexa 3B*, „Evaluarea piedicilor spirituale“.)
- ◆ De ce ajutor au cea mai mare nevoie noii credincioși în lumina celor mai des întâlnite piedici spirituale?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Completează exercițiul „Ce anume trebuie să cunoască și să facă noii convertiți” (Figura 3.1).
- ◆ Citește și meditează asupra *Anexei 3A*, „Tratarea cauzelor eșecului spiritual”.
- ◆ Pe baza propriei tale experiențe de ucenic, cât și a experienței pe care o ai în a face ucenici, completează *Anexa 3B*, „Evaluarea piedicilor spirituale”.

Tratarea cauzelor eșecului spiritual

În continuare veți găsi o listă a câtorva dintre cele mai răspândite cauze ale eșecului spiritual în viața creștinilor. Ele vor fi evidente în special în cazul noilor convertiți.

Dacă doriți cu adevărat să-i ajutați pe noii convertiți să crească în dragoste, credință și nădejde și să devină eficace în lucrarea lor, atunci trebuie să le oferiți ajutorul de care au nevoie pentru a învinge acest gen de probleme. În partea dreaptă a diagramei ce urmează veți găsi sugestii privitoare la ajutorul pe care li-l puteți oferi.

PROBLEMA	DE CE AU NEVOIE
<p>1. Nu înțeleg un anumit adevăr biblic cheie.</p> <p>Probabil persoana în cauză nu-L înțelege nici pe Dumnezeu, nici planul lui Dumnezeu pentru viața ei deoarece nu înțelege ce este credința adevărată sau ce înseamnă a trăi prin credință, deoarece nu înțelege nădejdea pe care o are în Hristos, deoarece nu înțelege ce anume i-a pus Dumnezeu la dispoziție în Hristos și în Trupul lui Hristos, deoarece nu înțelege dragostea lui Hristos pentru ea sau ce înseamnă să fii cu adevărat iubit de Dumnezeu și de alții, sau pentru că nu înțelege ce înseamnă să faci parte din Trupul lui Hristos etc.</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Corectare și învățatură prin care să înțeleagă adevărul biblic neclar până atunci și modul în care trebuie aplicat în viața lor. • Ocazii de a studia Scriptura mai bine. • Încurajarea de a deveni sârguincioși în studierea Cuvântului și pregătirea de care au nevoie pentru a dobândi deprinderile de studiu biblic. • Ocazia de a urmări oameni ce manifestă în viața lor semnificația adevărului respectiv.
<p>2. Nu știu cum să facă ceea ce au de făcut.</p> <p>Persoana în cauză nu știe sigur ce trebuie să facă sau cum să facă ceea ce are de făcut. Poate este vorba despre umblarea cu Dumnezeu (de exemplu: rugăciune, studiul Bibliei, timpul zilnic de părtășie etc.). Sau, poate, are de a face cu slujirea practică a altora (de exemplu: a învăța pe alții, a-i încuraja, a conduce un tip de închinare în familie, a-ți prezenta mărturia personală, a împărtăși Evanghelia unui necredincios etc.).</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Încurajarea să aplice ceea ce învață. • Ocazii de a urmări oameni care fac ceea ce li se cere lor. • Învățătură și pregătire practică pentru dobândirea deprinderilor necesare. • Dacă este cazul, ajutor pentru dezvoltarea unei strategii practice de a face ceea ce au de făcut. • Oportunități adecvate de a practica ceea ce învață, cu un feedback util. • Sfaturi practice și ajutor pe măsură ce câștigă încredere și își formează deprinderile necesare.
<p>3. Nu știu cum trebuie să se implice în slujirea altora.</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Să fie ajutați să vadă diversele ocazii de a sluji altora și să fie încurajați să se implice. • Cei din jur să demonstreze o apreciere autentică a eforturilor depuse de ei. • Oameni dispuși să-i lase să le slujească în această perioadă de formare a lor.

<p>4. Pur și simplu uită sau sunt distrași ușor de alte lucruri.</p> <p>Doresc să asculte, dar pur și simplu uită ce au de făcut. În goana lumii din jurul lor, își uită prioritățile și devin preocupați de alte lucruri.</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Să li se reamintească permanent ce au de făcut. • Să fie permanent încurajați și ajutați să facă ceea ce au de făcut.
<p>5. Înțeleg un anumit adevăr, dar nu-l acceptă cu adevărat.</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Să fie muștrați pentru necredința lor și încurajați să creadă. • Să li se ofere motive de a crede adevărul pe care-l resping. • Să li se ofere ocazia de a urmări oameni care aplică din toată inima aceste adevăruri în viețile lor.
<p>6. Au permis dragostei pentru lumea aceasta să îi învingă sau au devenit robi ai păcatului.</p> <p>Îngrijorările lumii acesteia, înșelăciunea bogățiilor și dorința după lucrurile lumii pot fi de multe ori copleșitoare. Un creștin imatur și chiar și unul matur s-ar putea să nu aibă puterea necesară pentru a se împotrivi unor asemenea ispite (Galateni 5:17; Matei 13:22; Marcu 4:18-19; 1 Timotei 6:8-10; Ioan 2:15-17).</p> <p>Păcatul are ca urmare moartea spirituală. Duhul Sfânt este stins. Persoana în cauză pierde voința de a rezolva problema păcatului ei. Pierde voința de a-L urma pe Hristos. Pierde dorința după adevărata părtășie duhovnicească și este ispitită să se ascundă atât de Dumnezeu, cât și de frați. Persoana în cauză devine roabă a păcatului și nu mai dorește sau nu mai poate să se elibereze singură (Ioan 8:34; Iacov 1:14-15; Evrei 3:13).</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Sfaturi practice și ajutor sistematic în învingerea respectivei slăbiciuni și în evitarea ispitelor. • Să fie ajutați să-și recunoască păcatul sau punctele slabe. • Să fie muștrați și să li se aducă aminte seriozitatea păcatului lor. • Să fie încurajați să se pocăiască de anumite păcate. • Sfaturi practice și ajutor sistematic în învingerea păcatului. • Ajutor sistematic în formarea unor noi obiceiuri. • După pocăință, să fie asigurați de iertarea păcatelor lor. • Ajutor sistematic pentru a începe din nou să trăiască prin Duhul.

Evaluarea piedicilor spirituale

_____ (Numele persoanei sau grupului)

	Nu reprezintă o problemă				Este o problemă majoră
	1	2	3	4	
1. Nu înțelege un anumit adevăr-cheie din Biblie.					
2. Nu știe cum să facă ceea ce are de făcut.					
3. Nu știe cum să se implice în slujirea altora.					
4. Înțelege un anumit adevăr, dar nu-l acceptă cu adevărat.					
5. Pur și simplu uită sau este ușor furat de alte lucruri.					
6. Îngăduie dragostei pentru lumea aceasta să-l învingă sau devine rob al păcatului.					
7. Este descurajat.					
8. Este plin de teamă.					
9. Este dezamăgit de Dumnezeu sau de alți creștini și inima lui s-a umplut de mânie.					
10. Îi lipsește motivația.					
11. Altele.					

Forme pe care le poate îmbrăca facerea de ucenici

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Consolidare

☛ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a-i ajuta pe participanți să înțeleagă câteva „forme” de bază pe care le pot folosi în facerea de ucenici și să înceapă să scrie un plan de ucenicie conceput pentru un nou convertit tipic.

☛ Rezultate dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ să înțeleagă cele patru forme de bază ale îndeplinirii funcțiilor facerii de ucenici;
- ◆ să participe la pregătirea unui plan de facere de ucenici care să fie folosit în formarea altor credincioși.

☛ Schița lecției

- I. Forma 1: Ucenicia în grupuri mari
- II. Forma 2: Ucenicia în grupuri mici
- III. Forma 3: Lucrarea de la om la om
- VI. Forma 4: Pregătirea individuală a fiecărui creștin
- V. Rolul plantatorului de biserici în facerea de ucenici

☛ Anexe

4A Plan de facere de ucenici

☛ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Cere-le coordonatorilor să împărtășească lucrurile care au descoperit că sunt eficiente în propria lor ucenicie și în experiențele pe care le au în facerea de ucenici. Invită-i și pe ceilalți participanți să facă la fel.
- ◆ Asigură-te că participanții înțeleg tema „Planul de acțiune”. Completează înaintea întâlnirii propriul tău exemplar din *Anexa 4A*, „Planul de facere de ucenici” conceput pentru un nou convertit „tipic”. Pregătește-te să îl arăți celorlalți participanți, pe o folie de retroproiector, în timpul întâlnirii.

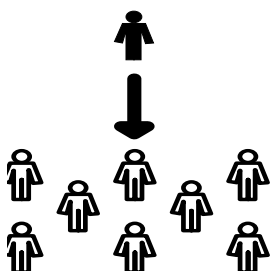
Forme pe care le poate îmbrăca facerea de ucenici

INTRODUCERE

Până acum ne-am concentrat atenția asupra **funcțiilor** facerii de ucenici. Am văzut că cele mai importante funcții servesc unui singur scop central: să-i ajute pe oameni să trăiască în dragoste, credință și nădejde. În ultimă instanță asemenea vieți sunt rezultatul unei transformări spirituale interioare, al unei înnoiri a inimii. Transformarea interioară se manifestă printr-un nou mod de a gândi și un nou comportament. Pe parcurs trebuie însușite noi adevăruri și trebuie formate noi deprinderi. În același timp, oamenii au nevoie de mult ajutor în învingerea piedicilor spirituale. De aceea, trei **funcții** dintre cele mai importante ale facerii de ucenici sunt: (1) comunicarea adevărilor vitale; (2) dezvoltarea deprinderilor esențiale; și (3) acordarea ajutorului spiritual necesar.

Ne confruntăm acum cu problema **forme**. Ce structuri și metode trebuie să folosim pentru a ne asigura că „funcțiile” facerii de ucenici se desfășoară într-un mod eficace? Există patru forme sau structuri de bază care pot fi folosite în facerea de ucenici. Ele pot fi folosite simultan și nu se exclud reciproc.

I. FORMA 1: UCENICIA ÎN GRUPURI MARI

Exemplu: Un exemplu din viața Domnului poate fi găsit în Matei 5-7, Predica de pe Munte. Predica lui Petru adresată iudeilor la Cincizecime în Fapte 2 este un alt exemplu potrivit.

Contextul: Predici în timpul serviciului de închinare, școala duminicală, studiul biblic în grupuri mari, seminarii etc.

Dimensiunile grupului: 15, 30, 100 de oameni sau chiar mai mulți.

Stilul de lucru: În cea mai mare parte a timpului, prelegere.

Funcții: Principalul accent cade pe comunicarea acelor adevăruri vitale care sunt cele mai relevante pentru majoritatea membrilor grupului.

Comunicare: În cea mai mare parte într-un singur sens — de la vorbitor către cei ce ascultă.

Cine slujește: Vorbitorul (vorbitorii). Slujirea curge într-un singur sens — de la lider înspre restul grupului.

Multiplicare: Liderii ar trebui în permanență să pregătească oameni noi pentru acest gen de lucru. Cei pregătiți vor învăța prin „observare” și „exersare” sub supraveghere. Se vor asigura, de, asemenea seminarii de pregătire. Cei mai buni vor fi selectați pentru o pregătire cu un caracter mai formal.

Avantaje:

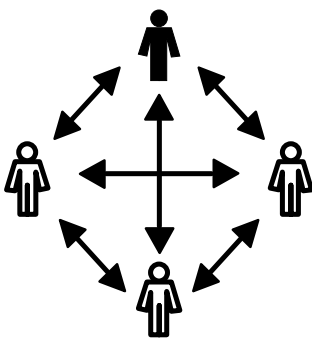
- ◆ Este necesar un număr mai mic de lideri/conlucrători calificați pentru a învăța un grup mare de oameni.

Limitări:

- ◆ Prea puțini oameni, în afara vorbitorului principal, au ocazia de a-și folosi și dezvolta darurile lor de lucru.
- ◆ Această abordare nu este prea utilă pentru pregătirea de noi lideri. Dacă nu se găsesc și alte modalități de formare a liderilor, dezvoltarea viitoare a lucrării va fi dificilă.
- ◆ Pentru a se desfășura în condiții bune, este necesară găsirea unui învățător/predicator dăruit de Dumnezeu. De multe ori este dificilă găsirea unui număr suficient de oameni calificați.
- ◆ Un singur lider nu are toate darurile necesare împlinirii tuturor nevoilor spirituale ale grupului.

- ◆ Există foarte puțin loc pentru feedback, așa încât e greu de spus în ce măsură lucrurile prezentate au fost înțelese și însușite.
- ◆ Nu prea există posibilitatea înțelegerii nevoilor spirituale mai profunde ale membrilor grupului și acordarea ajutorului de care au nevoie. Nu li se poate oferi într-un mod semnificativ ajutorul de care au nevoie pentru practicarea lucrurilor auzite.
- ◆ Tendința majorității ascultătorilor este de a deveni pasivi.
- ◆ Nimeni nu slujește liderului (liderilor).
- ◆ Dacă aceasta este forma primară de lucrare, majoritatea oamenilor nu se vor maturiza din punct de vedere spiritual. Liderii vor ajunge, în multe cazuri, să fie supraîncărcați, deoarece au prea puțini tovarăși de lucru.

II. FORMA 2: UCENICIA ÎN GRUPURI MICI

Exemplu: Îl vedem pe Hristos folosind această formă în discursul din Camera de Sus (Ioan, capitolele 13-16).

Contextul: Grupuri-celulă, grupuri mici de la școala duminicală, grupuri mici de studiu biblic, grupuri de rugăciune, grupuri ale bisericilor prin case, comitete.

Dimensiuni: Mai puțin de 10-15 oameni.

Stilul de lucrare: Încurajare. Obiectivul liderului este de a-i încuraja pe ceilalți membri ai grupului să se slujească unul pe celălalt. Învățarea altora nu este singura formă de slujire.

Funcții: (1) comunicarea adevărilor vitale; (2) dezvoltarea deprinderilor esențiale; și (3) oferirea ajutorului spiritual necesar.

Comunicare: Comunicarea este multi-direcțională.

Cine slujește: Toți membrii grupului mic.

Multiplicare: Fiecare lider de grup trebuie să aibă un asistent care să fie format să devină el însuși un lider de grup. Acest asistent va învăța prin „observare” și „exersare” sub supraveghere. Vor fi asigurate, totodată, seminarii de pregătire.

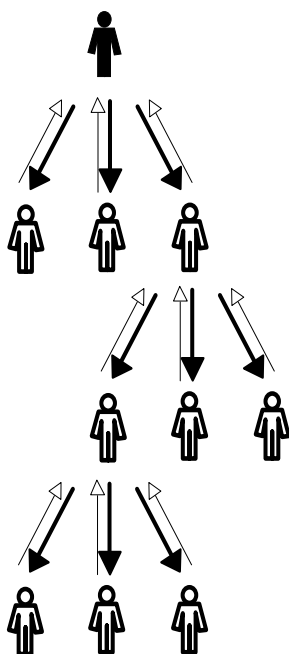
Avantaje:

- ◆ Pentru conducerea grupului pot fi folosiți lideri mai puțin calificați.
- ◆ Toată lumea este implicată. Comunicarea este multi-direcțională. Toți au ocazia de a-și folosi și dezvolta darurile de slujire.
- ◆ Pot fi identificați mai ușor oamenii care au darul învățării altora și al conducerii și pot fi ajutați să-și dezvolte aceste daruri. În felul acesta dezvoltarea viitoare a lucrării va fi facilitată.
- ◆ Există mai mult loc pentru feedback și pentru a stabili măsura în care materialul discutat a fost înțeles și însușit.
- ◆ Este mai facilă concentrarea învățării oferite asupra nevoilor reale ale membrilor grupului.
- ◆ Pot fi înțelese mult mai bine nevoile spirituale mai profunde ale membrilor grupului și li se poate oferi ajutorul de care au nevoie. De asemenea, pot fi ajutați într-o măsură mai mare să aplice ceea ce au auzit.

Limitări:

- ◆ Este nevoie de un număr mare de lideri dacă se dorește implicarea unui număr mai mare de oameni în grupuri mici. (Această piedică poate fi învinsă dacă grupul mic este folosit ca bază de pregătire pentru noii lideri.)
- ◆ Există un număr mare de oameni care nu-și vor împărtăși nevoile lor spirituale cele mai adânci nici măcar în fața unui grup mic. Dacă avem de-a face cu un grup mixt (bărbați și femei), s-ar putea ca reținerea să fie și mai mare.

III. FORMA 3: LUCRAREA DE LA OM LA OM

Exemplu: Îl vedem pe Isus folosind această formă în conversațiile purtate cu Nicodim (Ioan 3) și cu femeia samariteană la fântână (Ioan 4).

Contextul: Un lider sau un mentor se întâlnește separat cu diverși indivizi.

Dimensiuni: Doi oameni la o întâlnire.

Stilul de lucru: Îndrumare.

Funcții: (1) comunicarea adevărilor vitale; (2) dezvoltarea deprinderilor esențiale; și (3) oferirea suportului spiritual necesar.

Comunicare: Comunicarea bidirecțională. Mentorul primește feedback-ul de la ucenicul său.

Cine slujește: În cea mai mare măsură mentorul. Totuși, mentorul trebuie să își facă o prioritate din a-l pregăti pe ucenicul său pentru slujirea altora și a-l implica în ea.

Multiplicare: Fiecare mentor trebuie să aibă ucenici care învață de la el cum să se ocupe de alți ucenici, după modelul câte unul odată, așa cum se vede în diagrama de mai sus. Vor fi oferite, totodată, seminarii de pregătire.

Avantaje:

- ◆ În multe cazuri, contactul de la om la om este singura modalitate de a afla ce se întâmplă din punct de vedere spiritual în viața omului respectiv. Mulți noi convertiți nu vor rămâne la credință dacă nu li se va acorda atenție individuală.
- ◆ Oferă cea mai largă gamă de posibilități pentru acordarea suportului necesar omului respectiv.
- ◆ Învățarea și pregătirea pot fi adaptate nevoilor specifice ale individului.
- ◆ Există cele mai bune condiții pentru primirea feedback-ului și pentru stabilirea măsurii în care ucenicul a înțeles și și-a însușit lucrurile învățate.
- ◆ Oferă cea mai bună modalitate de a-l ajuta să aplice ceea ce învață și să se implice în slujirea altora.
- ◆ Liderul poate identifica ușor pe cei care au potențialul de a sluji altora după același model, de la om la om, și se poate ocupa de formarea lor. În felul acesta lucrarea de la om la om va progresa.
- ◆ Oferă un context ideal pentru deprinderea de a-i învăța pe alții.

Limitări:

- ◆ Un singur om nu poate împlini toate nevoile spirituale ale unui individ. Această limitare poate fi contracarată de mai multe întâlniri de la om la om cu persoane diferite.
- ◆ Un lider poate avea o lucrare de la om la om cu un număr restrâns de persoane. Este esențială multiplicarea mentorilor.

IV. FORMA 4: PREGĂTIREA INDIVIDUALĂ A FIECĂRUI CREȘTIN

Exemplu: Rugăciunea de mijlocire a lui Isus din Ioan 17.

Contextul: Un credincios care lucrează pe cont propriu. Aceasta include studiul individual cât și alte lucruri făcute de unul singur, de pildă evanghelizare, rugăciune etc.

Dimensiuni: O singură persoană.

Stilul de lucrare: Auto-învățarea.

Funcții: (1) comunicarea adevărilor vitale, adică înțelegerea în profunzime a adevărilor discutate deja într-un grup mare, în grupuri mici sau într-o întâlnire de la om la om; (2) dezvoltarea deprinderilor esențiale.

Avantaje:

- ◆ Într-un timp mai scurt poate fi acumulată o cantitate mai mare de cunoștințe și poate fi dobândită mai multă experiență.
- ◆ O mai mare adaptabilitate a pregătirii la nevoile specifice ale persoanei respective.
- ◆ Liderii au posibilitatea de a-și folosi restul timpului și al energiei lor pentru împlinirea altor nevoi din lucrare.
- ◆ Credinciosul poate învăța în propriul său ritm și dispune de timpul necesar pentru meditare și aplicare.

Limitări:

- ◆ Fără o verificare într-un mod oarecare, nu există posibilitatea de a ști în ce măsură lucrurile învățate au fost înțelese sau însușite.
- ◆ Nu există posibilitatea de a urmări ucenicul implicat în slujirea altora, pentru a fi ajutat.
- ◆ Sunt necesare și alte forme de suport spiritual.
- ◆ Este o abordare impersonală care poate conduce la individualism, nu la un spirit comunitar.

V. ROLUL PLANTATORULUI DE BISERICI ÎN FACEREA DE UCENICI

În calitate de plantator de biserici rolul tău primordial în procesul facerii de ucenici este să identifici și să contribui la formarea potențialilor lideri. Aceștia se vor ocupa, la rândul lor, de formarea altora (2 Timotei 2:2). Când te gândești la nevoile ucenicilor tăi nu uita că oamenii au diverse stiluri de învățare. De exemplu, unii învață cel mai bine în contextul unui grup, alții învață foarte bine singuri, iar alții au nevoie să li se acorde atenție în particular. Trebuie să prevezi în planul tău de facere de ucenici evaluarea modului în care fiecare om de care te ocupi învață cel mai bine și să-i oferi condițiile adecvate stilului său de învățare.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE.

- ◆ În contextul tău, care sunt formele de ucenicie folosite cel mai des de biserici pentru formarea membrilor lor? În ce măsură au fost aceste forme eficiente în împlinirea nevoilor tinerilor ucenici? Care sunt nevoile neîmplinite? Ce forme crezi că ar fi cele mai potrivite pentru împlinirea acestor nevoi?
- ◆ Ce forme îți vine cel mai ușor să folosești? Ce forme îți vine cel mai greu să folosești? De ce?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Scrie un plan de acțiune pentru lucrarea ta, folosind *Anexa 4A*, „Plan de facere de ucenici“. Planul trebuie scris având în minte nevoile unui nou convertit. Adu planul completat cu tine la următoarea lecție din secțiunea „Facerea de ucenici“ care se va ține la începutul *Modulului 4*.

Plan pentru facerea de ucenici

Această anexă îți oferă un ajutor în dezvoltarea unui plan practic de ajutorare a ucenicilor de care te ocupi să crească spre maturitate spirituală. Nădăjduim că ai început deja să te gândești care sunt cele mai importante adevăruri și deprinderi pe care trebuie să le stăpânească cei de care te ocupi, în special noii convertiți. Am discutat deja ajutorul de care au nevoie cel mai mult noii convertiți în lumina celor mai des întâlnite piedici spirituale. Va trebui să îți planifici acum când și în ce mod să-i înveți adevărurile specifice de care au nevoie și să-i ajuți în formarea deprinderilor în următoarele 12 luni, cât și modul în care le vei oferi ajutorul spiritual necesar. Va trebui, de asemenea, să te gândești la modalitățile de multiplicare a lucrării.

Ar fi ideal să faci câte un plan pentru fiecare om de care te ocupi în programul tău de plantare de biserici. Dacă este posibil, membrii aceleiași echipe de plantare de biserici ar trebui să lucreze împreună la acest plan. În următoarele două pagini vei găsi un model pentru dezvoltarea acestui plan de facere de ucenici. Completând exercițiul ce urmează, nu uita următoarele lucruri:

1. Completează mai întâi anexele și exercițiul din *Lecția 3* „Ce anume trebuie să ȘTIE și să FACĂ noii convertiți“.
2. Stabilește ce forme (grupuri mari, grupuri mici, de la om la om, individual) sunt cele mai potrivite pentru adevărul /conceptul/ convingerea sau deprinderea pe care vrei să îi înveți. Nu trebuie să folosești toate cele patru forme de ucenicie.
3. De multe ori este înțelept să recurgi la repetiții. Asta înseamnă că persoana respectivă va întâlni adevăruri similare sau va avea de a face cu deprinderi asemănătoare de mai multe ori, în forme diferite. De exemplu, poți predica despre un anume adevăr duminică dimineața, iar apoi să discuți aplicarea personală a respectivului adevăr într-un grup mic sau într-o întâlnire de la om la om.
4. Stabilește ordinea în care trebuie să-și însușească adevărurile respective și să-și formeze deprinderile. De multe ori există o ordine logică pe care va trebui să o urmezi.
5. Chestiunile de cea mai mare importanță pentru supraviețuirea spirituală a unui membru din grup trebuie abordate primele, nu lăsate la urmă.
6. Stabilește dacă dorești să folosești ceva materiale pentru formarea de ucenici. După ce ai selectat materialele pe care le vei folosi, poți scrie numele lecției sau capitolului respectiv în formularul ce urmează. Tot așa procedează cu materialele ce vor fi folosite pentru studiul individual.
7. Fiecare rând din formularul ce urmează reprezintă o lună. Poți enumera mai multe subiecte într-un singur bloc. De exemplu, în întâlnirile de la om la om în prima lună vei putea enumera câte un subiect ce va fi dezbătut în fiecare săptămână, de pildă: timpul personal de părtășie cu Domnul, cum să te rogi și cum să rezolvi problema păcatului. Pe de altă parte, în timpul celei de-a șasea luni, poți decide, de pildă, să petreci întreaga lună discutând un singur subiect, cum ar fi pregătirea mărturiei personale.

Folosește împreună cu echipa de plantare de biserici din care faci parte acest plan de facere de ucenici pentru a pregăti câte un plan pentru fiecare persoană de care vrei să te ocupi în acest program de plantare de biserici. Completează diagrama de mai jos cu adevărurile pe care dorești să și le însușească și deprinderile pe care dorești să și le formeze.

_____ (Numele persoanei sau grupului)

Luna	Individual	De la om la om	Grupuri mici	Grupuri mari
1				
2				
3				
4				

5				
6				
7				
8				
9				

10				
11				
12				

- ◆ Cine va învăța/ preda/ predica la nivelul grupului mare?
- ◆ Cine va conduce grupul mic?
- ◆ Cine va lucra de la om la om?
- ◆ Cum vei forma lideri așa încât lucrările de mai sus să se multiplice?
- ◆ Precizează ce alt ajutor le vei oferi în afara învățării (de pildă încurajare, rugăciune, asistență etc.). Cum le va fi oferit acest ajutor? Cine li-l va oferi?

EVANGHELIZARE

LECȚIA 8: EVANGHELIZAREA PRIN PRIETENII

- I. Introducere
- II. Prietenii cu necredincioșii
- III. Pe urmele lui Hristos, în prietenii
- IV. Socotirea prețului
- V. Experiențe de viață în evanghelizarea prin prietenii

Evanghelizarea prin prietenii

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Această lecție discută în primul rând probleme din „faza de câștigare” din ciclul plantării de biserici. Va accentua rolul pe care strategiile de lucrare și deprinderile necesare îl joacă în înființarea și multiplicarea bisericilor.

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a sublinia necesitatea și importanța strategică a prietenilor cu necredincioșii, prin care aceștia pot veni în contact cu Evanghelia demonstrată înaintea ochilor lor și o pot primi.

☞ Rezultate dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ să înțeleagă impactul prietenilor altruiste în evanghelizare;
- ◆ să înțeleagă costul și avantajele prietenilor sau lipsei prietenilor cu necreștinii.
- ◆ să se hotărască să își găsească prieteni necreștini, de dragul Împărăției lui Dumnezeu.

☞ Schița lecției

- I. Introducere
- II. Prietenii cu necredincioșii
- III. Pe urmele lui Hristos, în prietenii
- IV. Socotirea prețului
- V. Experiențe de viață în evanghelizarea prin prietenii

☞ Resurse suplimentare

Friendship Evangelism, de Jim Petersen

Out of the Salt Shaker, de Rebecca Pippert

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Această lecție este ultima din programa de evanghelizare. A fost concepută în așa fel încât să aibă un impact emoțional maxim al textelor din Scriptură ce discută despre relația noastră cu cei pierduți. Este important ca oamenii să aibă suficient timp să înțeleagă pasajul din Luca 15 și valoarea contemporană a acestuia pentru ei, personal. Lasă-i să mediteze la acest pasaj pentru un timp în liniște. Nu te grăbi să oferi răspunsuri la întrebările puse.
- ◆ Pune-ți timp deoparte pentru a te familiariza bine cu textele biblice folosite în această lecție.
- ◆ Propria ta dorință de a-i câștiga pe cei pierduți trebuie să fie evidentă, personală și practică. Cum ai fost tu câștigat pentru Hristos? Sau ai câștigat tu însuși pe cineva la Hristos prin prietenie?

Evanghelizarea prin prietenii

„NU ESTE MAI MARE DRAGOSTE...”

I. INTRODUCERE

Avertisment! Această lecție îți poate schimba viața. Dacă înțelegi și aplici mesajul ei, lucrarea ta va deveni nespus de bogată și îți va aduce mult mai multă împlinire. Dacă vei reuși să aplici învățăturile acestei lecții, vei risca să fii înțeles greșit de prietenii creștini, vei risca să fii etichetat drept un prieten al păcătoșilor, vei risca să fii contaminat de lume, vei risca să te comporți asemenea Mântuitorului tău, Isus Hristos.

Pentru a vedea născându-se în țara ta o mișcare de plantare de biserici care să atingă cotele maxime trebuie ca evanghelizarea să fie făcută bine și până la saturație. Trebuie acordată o prioritate strategică câștigării oamenilor pentru Hristos, a indivizilor care au un chip propriu și probleme proprii. Prietenii zidesc credința, credința zidește părtășie, iar părtășia câștigă popoarele!

Pornește la drum cu atenție, dar pornește cu credință.

II. PRIETENIILE CU NECREDINCIOȘII

A. Trei pilde: o singură lecție — Luca 15

Aceste pilde au fost spuse pentru a demonstra interesul evident și intens al lui Isus pentru cei pierduți și interacțiunea caldă cu aceștia. Găsim în acest pasaj oameni religioși ce nu împărtășesc aceeași preocupare pentru cei pierduți. Găsim o îngrijorare autentică, o perseverență neașteptată și multă bucurie. În fiecare scenariu, diverși indivizi preiau inițiative semnificative pentru găsirea și recâștigarea a ceea ce s-a pierdut. Isus concluzionează spunând că dacă se fac asemenea eforturi mari, active pentru bani și animale, și ele sunt potrivite, de ce să nu le facem în cazul sufletelor pierdute din punct de vedere spiritual?

Citește Luca 15:1-32.

B. Ce lecție putem învăța din pildă?

- ◆ Care a fost reacția fariseilor și învățătorilor legii la inițiativele calde ale lui Isus vizavi de cei pierduți?
- ◆ Se pune în ceruri mai mult accent pe păstrarea celor aflați în siguranță sau pe recâștigarea celor pierduți?
- ◆ Cine suportă costul căutării celor pierduți?
- ◆ Cine se bucură de recâștigarea (mântuirea) a ceea ce fusese pierdut?
- ◆ Cine se plânge de aceste eforturi?
- ◆ Ce anume Îl preocupa pe Isus mai tare: aprobarea celor religioși sau mântuirea celor pierduți?
- ◆ Te poți vedea pe tine însuși în pilda fiului pierdut? Cu ce personaj te asemeni cel mai tare? Ce personaj ți-ai dori să fii?
- ◆ Care este atitudinea prevalentă în bisericile noastre față de câștigarea celor pierduți?
- ◆ Cu cine se aseamănă bisericile noastre, cu tatăl sau cu fratele mai mare? Ești dispus să adopți o poziție diferită, dacă e cazul, pentru a te împrieteni cu cei pierduți și a-i câștiga?
- ◆ Ce genuri de efort sunt necesare pentru câștigarea oamenilor din zona în care trăiești tu?

III. PE URMELE LUI HRISTOS, ÎN PRIETENII

Isus nu S-a mulțumit să spună pilde. A trăit El Însuși aceste adevăruri oferind o prietenie sinceră oamenilor aflați în nevoie. Scriptura comentează pe marginea naturii prietenilor lui Isus.

A. Romani 5:6-8

„Căci, pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea convenită a murit pentru cei nelegiuți. Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva; dar pentru binefăcătorul lui, poate că s-ar găsi cineva să moară. Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.“

B. Ioan 15:13

„Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi.“

C. Marcu 10:45

„Căci Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească, și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți!“

Ce accentuează aceste trei pasaje din Scriptură? Ce dovezi de prietenie a oferit Hristos? Cum îi putem convinge de prietenia și dragostea noastră pe cei aflați în afara Trupului lui Hristos?

IV. SOCOTIREA PREȚULUI

A. Costul prietenilor cu necredincioșii

1. Te va costa timp.
2. Te va costa bani (Luca 16:11).
3. Te va costa reputația ta („prietenul păcătoșilor“, Luca 7:34).
4. Te va costa durere și suferință emoțională.
5. Te va costa lipsa confortului.

B. Beneficiile prietenilor cu necredincioșii

1. Câștigi un prieten, unul cu o perspectivă diferită.
2. Câștigi ocazia ca cineva să se deschidă față de Evanghelie, nu numai prietenul tău nou, ci și întregul său cerc de prieteni și poate chiar prietenii prietenilor săi.
3. Câștigi un avocat pentru credința ta printre necredincioși.
4. Câștigi nădejdea unor noi frați și surori în Hristos, viitori conlucrători în sarcina câștigării comunității din care faci parte și a poporului tău.

C. Costul neîmprietenirii cu necredincioșii

1. Nu-ți faci prieteni noi; rămâi blocat în subcultura ta creștină care este ruptă de societate într-o mare măsură. Rămâi fără beneficiul unei perspective diferite.
2. Nu câștigi ocazia de a vesti Evanghelia unui grup mai mare de oameni. Părtașia ta stagnează fără experimentarea bucuriei pe care o aduce un nou convertit.
3. Nu câștigi un avocat pentru credința ta printre necredincioși. Credința ta este înțeleasă greșit și suspectată.
4. Nu câștigi nădejdea unui nou frate sau a unei noi surori în Hristos, și nici un ajutor nou în sarcina ce-ți stă înaintea.

D. Beneficiile neîmprietenirii cu necreștinii

1. Nu te va costa timp, bani, reputația ta sau confort.

2. Nu riști să ai de a face cu o lume ce te poate contamina, dar care totodată te-ar putea întări în credință.
3. Nu vei avea de plătit prețul suferinței și durerii emoționale aici și acum, dar când vei sta înaintea lui Hristos și vei vedea oameni pe care îi cunoști condamnați pentru totdeauna la iad, prietenul meu, atunci vei simți prețul suferinței și al durerii (citește Ezechiel 3:16-21).

V. EXPERIENȚE DE VIAȚĂ ÎN EVANGHELIZAREA PRIN PRIETENII

Coordonatorul și participanții la întâlnire relatează întâmplări și exemple personale legate de importanța prietenilor în evanghelizare.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Cum pot începe să restabilesc comunicarea cu cunoștințele mele necreștine din comunitatea din care fac parte?
- ◆ Cum aș putea iniția relații cu necreștinii din comunitatea mea?
- ◆ Sunt gata să socotesc prețul ce trebuie plătit pentru câștigarea altora la care acum nu pot ajunge cu Evanghelia?
- ◆ Ce se întâmplă cu mișcarea de plantare de biserici dacă evanghelizarea neconținută, plină de râvnă, încetează?
- ◆ Jim Elliot, un misionar martir la indienii Auca din Ecuador, a scris cândva: „Nu este un nesăbuit cel care renunță la ceea ce nu poate păstra, pentru a câștiga ceea ce nu poate pierde“. A avut dreptate? Ce legătură au cuvintele sale cu sarcina câștigării altora pentru Hristos?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Roagă-te ca Dumnezeu să-ți ofere posibilitatea de a întâlni necreștini. Care sunt câteva modalități prin care poți iniția relații cu necreștinii din comunitatea ta? Cere îndrăzneala de a intra pe ușile pe care Dumnezeu ți le deschide. Roagă-te să-ți deschidă ochii să le vezi.
- ◆ Sunt gata să socotesc prețul și să demonstrez credința necesară pentru a mă împrieteni cu cinci necreștini din comunitatea mea în această lună, ca în cele din urmă să-i câștig pentru Hristos?
- ◆ *Carpe Diem!* Apucă ziua! Fii prieten pentru alții și câștigă-i pe acești prieteni pentru Hristos! Adu-i în grupurile tale de studiu biblic, în părtășia de care te bucuri, în lucrarea de câștigare a altora. Fă-i parte a echipei!

FAMILIA

LECȚIA 1: ROLURI BIBLICE ÎN CĂSĂTORIE ȘI FAMILIE

- I. Introducere
- II. Două obiective pentru căsătorie
- III. Rolul soțului în căsătorie
- IV. Rolul soției în căsătorie
- V. Concluzii

ANEXĂ

- 1A. 25 de modalități de a fi un lider-slujitor

Roluri biblice în căsătorie și familie

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ **Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici**

Are legătură cu faza de pregătire

☞ **Scopul lecției**

Scopul acestei lecții este de a prezenta învățătura clară și fundamentală a Bibliei cu privire la căsătoriei și a importanței pe care căsătoriile evlavioase le au în societate și în biserica locală.

☞ **Rezultate dorite**

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ să înțeleagă cele două scopuri ale căsătoriei din perspectiva Celui care a înființat-o;
- ◆ să înțeleagă mai bine învățătura biblică referitoare la rolul soțului și al soției în relația de căsătorie.

☞ **Schița lecției**

- I. Introducere
- II. Două obiective pentru căsătorie
- III. Rolul soțului în căsătorie
- IV. Rolul soției în căsătorie
- V. Concluzii

☞ **Anexă**

1A. 25 de modalități de a fi un lider slujitor

☞ **Sugestii pentru coordonatori**

Roluri biblice în căsătorie și familie

ÎNȚELEGEREA PLANULUI DESĂVÂRȘIT AL LUI DUMNEZEU

I. INTRODUCERE

Biserica a devenit piesa centrală a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. În această comunitate de credincioși, Dumnezeu i-a chemat pe toți copiii Săi să intre într-o relație de legământ cu El. Unii au fost chemați să slujească Domnului și Bisericii rămânând celibatari, în timp ce alții sunt căsătoriți. Această lecție despre căsătorie nu trebuie interpretată ca înălțând o chemare mai presus de cealaltă. Atât statutul de celibatar, cât și parteneriatul în căsătorie sunt ingrediente esențiale ale unei biserici sănătoase.

În calitate de plantator de biserici — indiferent care ar fi statutul tău marital — ai responsabilitatea de a înțelege rolurile soțului și soției în căsătorie. Acest lucru este important deoarece în procesul începerii unei noi biserici vei câștiga pentru Hristos și te vei ocupa și vei sfătui indivizi care sunt căsătoriți sau urmează să se căsătorească. Pentru a putea crește din punct de vedere spiritual în domeniul căsătoriei aceștia trebuie să înțeleagă principiile biblice referitoare la căsătorie. Urmarea va fi o biserică mai sănătoasă.

Pentru plantatorul de biserici celibatar această informație se va dovedi utilă în viitor, dacă Domnul îl conduce spre căsătorie. Plantatorul de biserici căsătorit are responsabilitatea nu numai să cunoască și să înțeleagă aceste informații, ci să le demonstreze în propria sa viață. Dacă, în calitate de soț sau de soție, implementezi cu grijă aceste concepte în căsătoria ta, atunci însăși relația lui Dumnezeu cu Biserica — Mireasa lui Hristos — va putea fi văzută mai clar. Deoarece este posibil ca cei pe care îi influențezi să-ți urmeze tiparele de viață, este absolut necesar ca aceste principii să fie încorporate în stilul tău de viață. Așadar, în această lecție vom discuta despre rolurile biblice în căsătorie.

II. Două obiective pentru căsătorie

Înainte de a discuta rolul biblic al soțului și al soției în căsătorie va fi util să subliniem câteva din obiectivele lui Dumnezeu pentru căsătorie.

A. Obiectivul nr. 1: credincioșie

Mai întâi de toate, căsătoria trebuie să reflecte chipul Său. În Genesa 1:26-27 vedem în mod clar că Dumnezeu l-a creat pe om să reflecte chipul Său pe pământ. A făcut două ființe omenești distincte (bărbat și femeie) așa încât aceștia să poată reflecta chipul lui Dumnezeu. În căsătorie, însă, poate fi observat un aspect suplimentar al chipului lui Dumnezeu. În mod specific, relația de legământ dintre Hristos și Biserica Sa trebuie demonstrată prin unirea dintre un bărbat și o femeie în căsătorie. Credincioșia unuia față de celălalt, pentru întreaga perioadă a căsătoriei pământești, trebuie să fie o mărturie vizibilă a relației de legământ dintre Dumnezeu și Biserica Sa.

B. Obiectivul nr. 2: tovarășie

Scopul căsătoriei este de a oferi o completare reciprocă și experiența tovarășiei (Genesa 2:18; 1 Corinteni 11:11). Dacă în căsătorie se manifestă un individualism egoist, această tovarășie este distrusă, iar idealul unității și completării reciproce este înlocuit de singurătate și izolare. Trinitatea reprezintă exemplul desăvârșit al tovarășiei.

III. ROLUL SOȚULUI ÎN CĂSĂTORIE

A. Trei principii călăuzitoare

Să vedem mai întâi care este rolul soțului. Să reținem următoarele trei principii care îi ajută pe soți să-și îndeplinească cu multă libertate funcțiile ce le revin în aceste domenii de responsabilitate.

1. *Există o ordine a responsabilității în familie*

Din 1 Corinteni 11:3 înțelegem că Dumnezeu a conceput o *ordine a responsabilității în familie*. După cum există o ordine funcțională în Dumnezeu, la fel există o ordine funcțională în căsătorie.

2. *Soțul și soția trebuie să trăiască într-o relație de interdependență*

În 1 Corinteni 11:11 vedem că Dumnezeu *i-a făcut pe bărbat și pe femeie să trăiască în căsătorie într-o relație de interdependență*. Biserica este alcătuită din bărbați și femei având diverse personalități. Unul dintre factorii distinctivi ai bisericii este că membrii coexistă în unitate. Membrii bisericii trebuie să funcționeze în interdependență, nu într-un mod individualist. Există diverse profunzimi ale acestor relații, dar relația de căsătorie este probabil una dintre cele mai complexe. Într-o căsătorie plină de Duhul Sfânt interdependența va fi demonstrată cu multă grație. Și, desigur, lucrul acesta va fi o mărturie a interdependenței care există în sânul Dumnezeirii.

3. *Soțul și soția au aceeași valoare*

În sfârșit, din 1 Corinteni 11:12 vedem că Dumnezeu *i-a făcut pe soț și pe soție cu valoare egală*. Valoarea unui om nu se întemeiază pe funcția sau rolul acestuia, ci pe faptul că respectivul este una dintre creaturile lui Dumnezeu.

B. Rolul de bază al soțului este să conducă

(Secțiunea care urmează se bazează pe materialul conținut în cartea *Rocking the Roles* de Robert Lewis și William Hendricks, NavPress, 1991.)

Efesenii 5:22 și urm. definește statutul de „cap” cu aceeași claritate și forță ca orice alt pasaj din Scriptură. Vă rugăm citiți acum versetele 23-30. Se spune aici că soțul are responsabilitatea conducerii casei. Este denumit „capul”. Când Pavel a scris aceste versete, tocmai opusul era adevărat în cultura sa: bărbații nu doreau să fie liderii caselor lor, iar femeile nu voiau să fie conduse. Insuflat de Duhul Sfânt, el a descris „rolul de bază” al bărbatului ca fiind conducerea și l-a descris în termenii conducerii Bisericii de către Hristos. Aceasta ne aduce la termenul „cap”. Ce înseamnă el? În majoritatea cazurilor i se atribuie un sens autoritar, de șef, conducător, rang superior, proprietar, președinte, director, dictator. Pavel folosește cuvântul într-un context care îi dă un sens „ce încurajează viața”, de protector, cel care asigură cele necesare, care iubește, om responsabil, cel care îi ajută pe alții să se dezvolte. Există un sens care a rămas constant în decursul veacurilor ori de câte ori cuvântul *cap* a fost folosit în mod simbolic cu referire la vreo persoană. Întotdeauna a însemnat conducere. A însemnat lucrul acesta pe vremea lui Pavel și continuă să însemne același lucru astăzi. Întrebarea care se pune pentru noi este: Ce *fel* de conducător?

Pe baza vieții lui Isus, Pavel a schimbat pentru totdeauna concepția despre conducere în căsătorie. Pavel a redefinit statutul de cap al soțului ca fiind:

- ◆ responsabilitate, nu rang;
- ◆ sacrificiu, nu egoism;
- ◆ datorie, nu dominare.

Soțul trebuie să urmărească ce este mai bun pentru soția sa, chiar dacă asta înseamnă sacrificii din partea lor. Statutul de cap definit astfel devine o chemare înaltă și sfântă. În calitate de plantator de biserici, viitorul căsătoriei tale și al celor pe care îi vei influența prin lucrarea ta depinde de claritatea absolută a acestui rol. A fi cap este o chemare la a-i ajuta pe alți oameni să se dezvolte; nu este un drept la a-ți permite tu mai multe. Un rezultat extrem de practic al acestui concept îl vedem în domeniul darurilor duhovnicești. Soțul trebuie să se implice în mod activ în ajutarea soției sale să-și descopere darurile duhovnicești. Lucrul

acesta va fi o aventură permanentă în procesul ajutării soției sale să-și descopere darurile, să și le dezvolte și să le folosească în lucrare.

Există, însă, unii oameni care susțin, pe baza textului din Genesa 3, că bărbatul trebuie să stăpânească peste soția lui. De fapt, textul din Genesa 3:16 spune: „... dorințele tale se vor ținea după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine”. Cuvântul ebraic tradus „stăpâni” înseamnă a domina, a ține dedesubt, a domni peste cineva ca un suveran absolut. Acest termen este folosit în cazul regilor și funcționarilor publici în întregul Vechi Testament. Să reținem însă că Genesa 3:16 este enunțul unui blestem, nu o caracterizare a Împărăției. Prevestește modul în care bărbații căzuți vor domina femeile și le vor subjuga, obligându-le să ocupe poziții inferioare. Lucrul acesta s-a întâmplat în mii de culturi în decursul miilor de ani ce au trecut.

Stăpânirea aspră nu reprezintă modul de viață al lui Hristos. Așadar, când Pavel a afirmat că bărbatul este capul soției după cum Hristos este capul Bisericii el nu a susținut prin aceste cuvinte blestemul — dimpotrivă l-a rupt! Ne arată că noi bărbații putem rupe acest ciclu al mizeriei și putem renunța la această mentalitate „Eu, primul” ce a fost inaugurată la Cădere.

Care este deci stilul de conducere al lui Hristos?

Găsim acest stil descris în Luca 22:25-27 în termenii conducătorului-slujitor. „Slujitor” și „Conducător” nu sunt termeni care să se combine în mod firesc. Ei par a fi în opoziție unul cu celălalt. În Împărăția lui Dumnezeu însă a fi „cap” înseamnă a fi acest amestec unic de conducător și slujitor. Este adevărat că bărbaților li s-a dat autoritatea de a-și conduce soțiile, dar stilul de conducere trebuie să fie cel al unui slujitor, nu cel al unui stăpân. Obiectivul, deci, este de a fi o sursă de viață pentru ele. Stilul nostru de conducere trebuie modelat după felul în care Hristos își conduce Mireasa Sa, Biserica. Hristos nu S-a folosit de Biserica Sa. N-a dominat-o, nici n-o obligă să se supună. Dimpotrivă, Și-a câștigat dreptul de a conduce dându-se pe Sine pentru Mireasa Sa și, în cele din urmă murind pentru Ea.

C. Soțul trebuie să poarte de grijă de nevoile fundamentale ale soției lui

În încheierea acestei secțiuni despre rolul soțului în căsătorie să luăm în considerare îndemnul lui Petru din 1 Petru 3:7: „Bărbaților, purtați-vă și voi la rândul vostru, cu înțelepciune cu nevestele voastre, dând cinste femeii ca unui vas mai slab, ca unele cari vor moșteni împreună cu voi harul vieții”.

Soțiile au nevoie ca soții lor să trăiască cu ele într-un mod în care să demonstreze înțelegere față de ele. Lucrul acesta înseamnă că soții lor nu trebuie să se poarte cu ele ca niște ignoranți, ci să fie conștienți de faptul că ele diferă de bărbați. Pe lângă diferențele fizice evidente, există imense diferențe psihologice și emoționale. Soțul trebuie să acorde atenție următoarelor trei domenii importante:

1. *Tovărășie*

Primul domeniu al nevoilor soției este cel al tovarășiei. Femeile au fost create de Dumnezeu pentru o relație profundă, permanentă și ele AȘTEAPTĂ CA SOȚII LOR SĂ LE ÎMPLINEASCĂ ACEASTĂ NEVOIE. Doresc și au nevoie de tovarășie și de purtarea atentă de grijă a soților lor.

2. *Siguranța*

Cea de-a doua nevoie este cea a siguranței. O femeie are nevoie de siguranța pe care i-o dă un bărbat. Are nevoie să știe că el poate să-i poarte de grijă din punct de vedere material și o va face. Este sănătoasă din punct de vedere financiar căsătoria ta? Îi oferi o securitate reală soției tale? Poate ea avea încredere în tine? Din punct de vedere biblic aceste lucruri sunt responsabilitatea soțului. În mod cert aceasta este perspectiva Noului Testament:

„Dacă nu poartă cineva grijă de ai lui, și mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință și este mai rău decât un necredincios.” (1 Timotei 5:8)

3. *Semnificația*

Cea de-a treia nevoie este de semnificație. De ce? Deoarece marea parte a activității femeii este ascunsă. Cele mai valoroase contribuții ale ei sunt în domeniul relațiilor. Singura persoană care-i poate aprecia cu adevărat contribuția ei unică, singurul care o

poate cinsti pe măsură este soțul ei. Ea este un prieten, un ajutor, un tovarăș de suflet. O facem să se simtă prețuită sau o luăm ca pe un lucru de apucat?

Un soț care își îndeplinește rolul de lider-slujitor urmărește împlinirea acestor nevoi speciale pe care soția lui, femeie fiind, le are. Dacă este înțelept, va face din problema tovarășiei, siguranței și semnificației principala sa preocupare. Nimic altceva n-o va face pe soția lui mai fericită!

III. ROLUL SOȚIEI ÎN CĂSĂTORIE

(Secțiunea ce urmează este o parafrază după *Rocking the Roles* de Robert Lewis și William Hendricks, NavPress, 1991 și conține multe citate din această lucrare.)

A. Stabilirea standardului

După cum rolurile soțului sunt adânc înrădăcinate în obiectivele lui Dumnezeu, la fel stau lucrurile cu rolurile soției. Unitatea în căsătorie se realizează prin supunerea atât a soțului, cât și a soției înaintea lui Dumnezeu și conlucrare în vederea construirii unui cămin ce urmează tiparele oferite de Biblie. Dumnezeu ne arată în Cuvântul Său că El dorește căsătoriile noastre să fie o relație frumoasă de simbioză în care soțul și soția joacă roluri complementare de susținere și completare reciprocă. Tit capitolul 2 descrie cu multă claritate și succint rolul de bază al femeii. Citind versetele care urmează rețineți că ele trebuie înțelese în lumina culturii seculare din vremea lui Pavel, care, așa cum am văzut mai sus, desconsidera instituția căsătoriei.

„Tu însă, vorbește lucruri cari se potrivesc cu învățătura sănătoasă. Spune că cei bătrâni trebuie să fie treji, vrednici de cinste, cumpătați, sănătoși în credință, în dragoste, în răbdare. Spune că femeile în vârstă trebuie să aibă o purtare cuviincioasă, să nu fie nici clevețitoare, nici dedate la vin; să învețe pe alții ce este bine, ca să învețe pe femeile mai tinere să-și iubească bărbații și copiii; să fie cumpătate, cu viața curată, să-și vadă de treburile casei, să fie bune, supuse bărbaților lor, pentru ca să nu se vorbească de rău Cuvântul lui Dumnezeu“ (Tit 2:1-5).

Să remarcăm forța acestor afirmații ale lui Pavel care le transformă într-o doctrină sănătoasă pentru viețile noastre. Procedând astfel, el înalță aceste principii călăuzitoare la un nivel care le face relevante pentru orice cultură. Așadar, ele sunt importante și pentru noi. Privind atent versetele 4-5 vedem precizat în ele cu multă claritate rolul fundamental al femeii în căsătorie. Lecția de față se va ocupa doar din primele două expresii din versetul 4: „Să-și iubească bărbații“ și „să-și iubească copiii“.

B. Soția trebuie să se concentreze asupra soțului ei

În versetele citate, Pavel folosește, de fapt, un singur cuvânt grecesc, „iubitoare-de-soț“, pentru a exprima ceea ce în limba noastră necesită patru cuvinte. O soție trebuie să fie o „iubitoare-de-soț“. Pare destul de evident că soția trebuie să-și iubească soțul, dar situația din Creta din primul secol, din vremea lui Tit, arată că stilul de viață era diferit. Femeile din acea vreme își cheltuiau timpul și energia în afara casei. Soții pierduseră ajutorul stabilizator al soțiilor lor. Rădăcina acestui rol fundamental se întinde până în Genesa 2:18, la relatarea creării femeii. După ce l-a creat pe Adam, pe bărbat, Dumnezeu a evaluat astfel lucrurile: „Domnul Dumnezeu a zis: «Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el». Să remarcăm faptul că femeia a fost creată datorită nevoii bărbatului. Asta nu înseamnă că ea este secundară sau că este rezultatul unei idei ulterioare. Nu, când Dumnezeu a făcut această afirmație, a arătat că are un țel specific în minte pentru femeie. Sprijinul ei este esențial pentru reușita bărbatului. De aceea, crearea simultană a femeii a demonstrat o nevoie imensă a bărbatului și a împlinit-o.

Ce anume au înțeles cititorii inițiali ai cărții Genesa când au citit cuvântul „ajutor“? În aproape toate celelalte cazuri din Vechiul Testament când este folosit cuvântul „ajutor“ sau „unul care ajută“, el se referă la Dumnezeu și la ajutorul asigurat de El, în special la apărarea de dușmani. De exemplu, de mai multe ori Dumnezeu este descris ca „ajutorul și scutul nostru“. Într-un pasaj este descris ca ajutându-l pe David, întărindu-l să devină împărat peste Israel. Și să ne gândim la faimoasele cuvinte cu care începe Psalmul 121:1-2: „Îmi ridic ochii spre

munți... De unde-mi va veni ajutorul? Ajutorul îmi vine de la Domnul, care a făcut cerurile și pământul.“

Dacă Făcătorul cerului și al pământului este unul care ajută, înseamnă că nu este nici o rușine să fii un ajutor pentru alții. De fapt, se pare că în contextul Vechiului Testament „cel care ajută“ este un om puternic ce oferă asistență și ajutor unui om mai slab sau cuiva aflat cu adevărat în nevoie. Ideea pe care încercăm să o subliniem este că rolul de „ajutor“ al femeii nu implică vreo urmă de slăbiciune sau vreo poziție de inferioritate.

În 1 Corinteni 11:9 Pavel spune așa: „Și nu bărbatul a fost făcut pentru femeie, ci femeia pentru bărbat“. Din nou, aceste cuvinte nu trebuie înțelese ca având un sens peiorativ. Dimpotrivă, sunt un compliment extraordinar adus femeii. Ea are o valoare inestimabilă pentru bărbat. El are nevoie de cineva făcut special ca să-l ajute să fie și să facă ceea ce nu poate fi sau face de unul singur. Ajutorul ei este esențial pentru reușita lui. Fără concentrarea, atenția și încurajarea ei, în viața lui vor exista goluri. Nu este bine ca soțul să rămână singur.

Din păcate lucrul acesta s-a întâmplat în multe culturi occidentale din zilele noastre. Având atâtea opțiuni și posibilități, multe soții nu mai au timpul sau energia emoțională necesare pentru a acorda prea multă atenție soților lor. Ele ignoră ajutorul de care bărbații au cea mai mare nevoie și fără de care nu se pot descurca bine. Nu este în discuție aici vocația soției (în casă sau în afara casei), ci este vorba de lucrul asupra căruia trebuie ea să se concentreze. Vedem clar din pasaje precum cele din Genesa, 1 Corinteni 11 și Tit 2 că ea ar trebui să se concentreze asupra soțului ei. Dumnezeu i-a dat soției responsabilitatea de a-l ajuta.

C. Soția trebuie să se concentreze asupra copiilor

Rolul fundamental al femeii nu se limitează doar la dragostea pentru soțul ei. Tit 2:4 o încurajează în continuare să fie o „iubitoare-de-copil“. Și această responsabilitate este descrisă printr-un singur cuvânt, ca și „iubitoare-de-soț“. Copiii, mai ales când sunt mici, au nevoie de foarte multă atenție, ajutor și, evident, dragoste. Copiii au nevoie de puterea extraordinară a prezenței mamei lor. Potrivit multor experți în creșterea copiilor, dezvoltarea sănătoasă și normală a unui copil necesită o relație apropiată, plină de dragoste și atenție, cu cel puțin o persoană, cel puțin în primii doi ani de viață. Tit ne arată că mama trebuie să-i asigure această purtare de grijă, însă culturile predominante din zilele noastre au abandonat în cea mai mare măsură aceste principii scripturale și încurajează în schimb urmărirea propriilor interese egoiste.

Meditați la următoarele versete. Ele ne arată câtă importanță acordă Dumnezeu îngrijirii și învățării copiilor de către o mamă, deoarece, printre altele, constituie o parte intrinsecă a formării și pregătirii generației viitoare.

„Dimpotrivă, ne-am arătat blânzi în mijlocul vostru, ca o doică ce-și crește cu drag copiii“ (1 Tesaloniceni 2:7).

„Ascultă, fiule, învățătura tatălui tău, și nu lepăda îndrumările mamei tale!“ (Proverbe 1:8).

IV. CONCLUZII

Această lecție este valoroasă pentru tine, indiferent dacă ești căsătorit sau nu. În viitor, pe măsură ce influențele culturilor occidentale se combină cu impactul negativ al sistemului comunist, vei fi obligat să te confrunți cu o diversitate de părerii și puncte de vedere în privința rolurilor soților în căsătorie. Indiferent dacă ești căsătorit sau nu, te încurajez să te pregătești, făcându-ți timp să te ocupi de chestiunile discutate în această lecție, cât și de altele care nu au fost discutate aici (și care nu sunt puține la număr), dar sunt relevante pentru căsătorie și familie. Ca urmare, viața ta va fi întărită, întreaga adunare din care faci parte va fi ajutată, iar comunitatea în care trăiești va vedea unitatea și dragostea lui Dumnezeu demonstrate în viața ta și în ocaziile pe care ți le va oferi Dumnezeu în viitor de a-i învăța sau consilia pe alții.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Indiferent de statutul tău marital, înțelegi cele două obiective ale lui Dumnezeu pentru instituția căsătoriei menționată în această lecție? Dacă nu ești căsătorit, în ce fel îți poate fi de folos subiectul acestei lecții pentru lucrarea ta?

- ◆ Dacă ești căsătorit, poți afirma despre căsătoria ta că reflectă chipul lui Dumnezeu dovedind unitate? Ai parte de tovărășie în căsătoria ta? Cum arată ea?
- ◆ Ce factori din societate și căsătorie fac dificilă împlinirea cu eficacitate a rolului de soț sau soție? Care este cea mai mare dificultate în a fi un soț bun sau o soție bună?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Citește 1 Petru 3:8-12. Egoismul distruge unitatea. Gândește-te la lucrul acesta, citește încă o dată pasajul de mai sus și enumeră apoi lucrurile pe care ar trebui să le faci când partenerul tău este egoist.
- ◆ Un soț lider-slujitor este singura modalitate de a face supunerea soției un lucru rezonabil. Un soț pasiv face supunerea imposibilă, iar un soț care domină face supunerea intolerabilă. Liderul-slujitor, pe de altă parte, transformă supunerea în bucurie. În lumina acestor gânduri, răspunde la următoarele întrebări:
 - ◆ În ce mod va fi afectată capacitatea soției tale de a ți se supune de faptul că tu devii un lider-slujitor?
 - ◆ Cum ar reacționa ea în alte domenii, dacă ai fi într-o măsură mai mare un lider-slujitor?
 - ◆ Ne învață Biblia ceva despre conducerea în fața căreia trebuie să se supună femeile necăsătorite? Ce linii călăuzitoare poți găsi în acest sens?
- ◆ În scrisoarea adresată bisericii din Filipi, Pavel discută problema unității între creștini. Afirmările sale ne arată și drumul realizării unității în căsătorie. Citește Filipeni 2:1-4 și gândește-te apoi la modul în care aceste două versete explică posibilitatea realizării unității într-o relație. Notează-ți gândurile pe care le ai când citești aceste versete, după care citește *Anexa 1A*.
 - ◆ Dacă ești căsătorit, roagă-te și alege unu sau două puncte slabe din căsătoria ta și fă-ți din ele obiective personale de creștere în următoarele trei săptămâni. Discută-le deschis cu partenerul tău de căsătorie și străduiți-vă împreună să le atingeți.
 - ◆ Dacă nu ești căsătorit, privește la lista pe care ai făcut-o și alege un lucru din lista ce conține un principiu al conducerii ca slujitor la care poți lucra cu ajutorul Domnului, pentru a-ți dezvolta respectivul domeniu din viața ta.
- ◆ În calitate de plantator de biserici veți avea multe ocazii să stați de vorbă cu necredincioși sau credincioși care au eșuat în căsătoria lor sau care nu au parte de unitate în ea și să-i sfătuiți. De asemenea, veți avea ocazia să consiliați bărbați și femei care se gândesc să se căsătorească. Inițiază un grup mic de discuții cu câțiva bărbați și câteva femei de vârsta ta care se gândesc să se căsătorească. Ajută-i să descopere tiparele biblice discutate în această lecție și să le urmeze în mod practic.

25 de modalități de a fi un lider-slujitor

Notă: Anexa care urmează este în întregime un citat din *Rocking the Roles* de Robert Lewis și William Hendricks, Colorado Springs, CO, NavPress, 1991.

Termenul lider-slujitor sună foarte bine, nu-i așa? Puțini obiectează la auzul lui. Este acceptat nu numai de soț, ci și de soție. Totuși, este un termen care are nevoie de „toarte” practice, de care să fie apucat. Altfel, va rămâne un gând frumos ce nu va fi tradus niciodată în viață. Ori de câte ori prezint conceptul de lider-slujitor, bărbații își exprimă dorința reală de a li se oferi aplicații și tablouri practice. Cum arată acest model de conducere? Dați-mi voie să vă sugerez 25 de modalități în care puteți fi în viața reală un lider-slujitor.

1. Un lider-slujitor o include pe soția sa în planurile pentru viitor. Inițiază periodic evadări împreună cu soția sa în care să viseze împreună la direcția înspre care se îndreaptă căsătoria lor. Aceste „priviri de ansamblu” le modelează direcția și deciziile pe care le iau. „Este prea mult ce facem?”; „Suntem amândoi entuziasmați de direcția înspre care ne îndreptăm?”; „Ce anume trebuie să schimbăm?”.
2. Un lider-slujitor acceptă că este responsabil din punct de vedere spiritual pentru familia sa. De exemplu își acceptă responsabilitatea participării regulate a familiei sale la biserică, pentru rugăciunile la masă și în alte momente ale zilei, pentru inițierea discuției pe teme spirituale în familie și pentru armonizarea tuturor deciziilor luate cu principiile biblice.
3. Un lider-slujitor este gata să spună „Îmi pare rău” și „Iartă-mă” membrilor familiei sale. Este în stare să recunoască când greșește.
4. Un lider-slujitor discută responsabilitățile din casă cu soția sa și se asigură că sunt împărțite echitabil. De asemenea, periodic, reanalizează împărțirea sarcinilor în familie, pe măsură ce survin schimbări.
5. Un lider-slujitor o consultă pe soția sa în toate deciziile financiare majore. Prețuiește sfatul și acordul ei în aceste probleme.
6. Un lider-slujitor își împlinește angajamentele luate față de soția sa. O cinstește dovedindu-i integritate.
7. Un lider-slujitor anticipă diferitele stadii prin care va trece căsătoria lui. Se pregătește pentru aceste stadii viitoare și le discută cu alții, pentru a fi pregătit să facă față presiunilor și provocărilor unice pe care acestea le aduc. Între aceste stadii se numără cel puțin următoarele:
 - ◆ proaspăt căsătorit, fără copii;
 - ◆ copii tineri-adulți;
 - ◆ copii de vârstă preșcolară;
 - ◆ cuibul rămas gol.
 - ◆ copii la școală, până la liceu;
8. Un lider-slujitor anticipă, de asemenea, stadiile prin care vor trece copiii săi. Depune eforturi împreună cu soția sa pentru a face schimbările necesare ca să-și păstreze relevanța și eficiența statutului lor de părinți în viețile aflate în schimbare ale copiilor lor.
9. Un lider-slujitor îi spune frecvent soției sale ce anume îi place la ea. Este specific atunci când îi spune prin ce anume ea este o persoană specială pentru el.
10. Un lider-slujitor poartă de grijă din punct de vedere financiar pentru familia sa, asigurându-i cele necesare traiului. El va urmări ca stilul lor de viață să se încadreze în posibilitățile sale de câștig, pentru a-i asigura soției sale flexibilitate.
11. Un lider-slujitor rezolvă problema lucrurilor care distrag atenția, pentru a putea sta de vorbă cu soția lui și cu familia sa. El va stinge televizorul sau va pune jos ziarul, va dori să înțeleagă ce se întâmplă în viețile membrilor familiei sale și ce simt aceștia și nu va îngădui ca alte lucruri să le distragă atenția și să le întrerupă conversația. Are de-a face cu oameni importanți!

12. Un lider-slujitor se roagă cu soția sa în mod regulat. Pe lângă faptul că acest lucru este plăcut lui Dumnezeu, această formă de comunicare va crea intimitate între cei doi.
13. Un lider-slujitor inițiază tradiții ale familiei importante pentru toți membrii acesteia, precum:
 - ◆ rugăciune împreună, ca familie, înaintea unor evenimente speciale sau a unor călătorii;
 - ◆ sărbători când copiii trec de anumite pietre de hotar ale vieții — absolviri ale școlii, devin adulți, pleacă de acasă, se căsătoresc, se nasc nepoții etc.
 - ◆ își cinstește soția înaintea copiilor cu ocazia aniversării căsătoriei lor;
 - ◆ le citește cărți copiilor săi;
 - ◆ îi laudă pe copiii săi pentru atribuțiile lor, cu ocazia zilei lor de naștere, înaintea prietenilor acestora și a familiei lor.
14. Un lider-slujitor inițiază ieșiri la iarbă verde sau excursii cu familia lunar sau chiar mai des. Are grijă ca în casa lui să domnească veselia.
15. Un lider-slujitor își face timp să le ofere copiilor săi învățăminte practice despre viață, ceea ce le va da acestora încredere în fața colegilor lor. Se asigură că ei învață să meargă cu bicicleta, să joace baschet, să înoate, să citească, să aibă relații sănătoase cu sexul opus, printre altele. Îi ajută să simtă că pot face față vieții.
16. Un lider-slujitor parcurge programul săptămânii ce urmează cu soția sa pentru a lămurii programul familiei și a anticipa eventualele probleme. Îi ascultă părerea și îngrijorările ei.
17. Un lider-slujitor își ferește familia de datorii. Se asigură, de asemenea, că au economii pentru viitor și că fac dărnicii bisericii.
18. Un lider-slujitor se asigură că el și soția lui și-au scris testamentul și au un plan bine pus la punct pentru copiii lor, în cazul decesului lor.
19. Un lider-slujitor îi lasă pe copiii săi să știe ce trăiește în sinea lui. Dorește ca aceștia să îl cunoască ca om, nu doar ca tată. Le împărtășește gândurile, visurile, simțămintele și amintirile lui personale.
20. Un lider-slujitor își laudă frecvent soția în public. Le spune altora prin ce anume este ea o persoană specială pentru el.
21. Un lider-slujitor discută problemele legate de sex cu fiecare copil în parte, ajutându-l să aibă o perspectivă sănătoasă. Folosește cărți sau alte resurse pentru a se pregăti în acest sens.
22. Un lider-slujitor își încurajează soția să crească și să se dezvolte ca individ. O ajută să-și dezvolte darurile, talentele și să crească în domeniile care o interesează. Visează alături de ea și discută împreună modul în care va putea folosi aceste abilități într-un mod special, atât acum, cât și în viitor.
23. Un lider-slujitor preia conducerea în ajutarea soției sale să-și formeze convingeri clare, bine întemeiate în probleme precum alcoolul, datoriile, disciplinarea copiilor, programele de televizor și filmele permise ș.a.m.d. (Aceste probleme precum și alte decizii sunt în mod frecvent lăsate nelămurite în multe case, având consecințe serioase.)
24. Un lider-slujitor se alătură unui grup mic de bărbați care doresc să devină soți și tați mai buni. Îi invită pe ceilalți să urmărească modul în care el își împlinește acest rol.
25. Un lider-slujitor îi oferă soției sale timpul necesar pentru preocupările ei personale, pentru lucrurile care o pasionează, pentru dezvoltarea anumitor talente ș.a.m.d.

CONDUCEREA

LECȚIA 3: FACTORI AI CONDUCERII

- I. Caracteristicile liderului
- II. Caracteristicile grupului
- III. Natura responsabilității
- IV. Studiu de caz

LECȚIA 4: STILURI DE INTERACȚIUNE

- I. Descoperă-ți stilul de interacțiune
- II. Interpretarea rezultatului obținut
- III. Adaptează-ți stilul de interacțiune și comportament

LECȚIA 5: INTRODUCERE LA MUNCA ÎN ECHIPĂ

- I. Baza biblică a muncii în echipă
- II. Caracteristicile unei echipe eficiente

ANEXĂ

- 5A. Exercițiu pentru munca în echipă

Factori ai conducerii

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Consolidare

☛ Scopul lecției

Întrucât conducerea este un fenomen complex, această lecție își propune să-l călăuzească pe cursant în parcurgerea variabilelor conducerii astfel încât liderul să poată ști ce aspecte ale situației în care se află îi reclamă atenția.

☛ Rezultate dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ să cunoască diversele componente ale procesului conducerii;
- ◆ să își evalueze propriul context pentru a stabili dacă există ceva care să inhibe procesul conducerii;
- ◆ să își cunoască propriul stil de conducere.

☛ Schița lecției

- I. Caracteristicile liderului
- II. Caracteristicile grupului
- III. Natura responsabilității
- IV. Studiu de caz

☛ Lista figurilor

- 3.1. Procesul de conducere
- 3.2. Stiluri de conducere

☛ Sugestii pentru coordonatori

Factori ai conducerii

DE CE UNII LIDERI REUȘESC, IAR ALȚII NU?

INTRODUCERE

De ce unii lideri reușesc iar alții nu? De ce mulți lideri excelează în unele situații, iar în altele nu fac față? Răspunsul la aceste întrebări este deosebit de complex deoarece eficacitatea unui lider este influențată de mai mulți factori. Studiul conducerii nu trebuie să se rezume la studierea abilităților liderului. Conducerea implică întrepătrunderea a trei factori:

1. Caracteristicile liderului
2. Caracteristicile grupului
3. Natura responsabilității

Se poate ca un anumit lider să nu fie potrivit pentru o anumită sarcină sau să nu interacționeze în mod eficace cu grupul său. Se poate, de asemenea, ca grupul respectiv să nu fie potrivit sarcinii pe care o are de îndeplinit sau să nu fie pregătit pentru stilul specific al liderului său. Procesul de conducere se desfășoară cel mai bine atunci când există „combinăția corectă” între toate aceste trei elemente. În lecția de față vi se va cere să vă analizați propriul context pentru a descoperi starea acestor trei factori.

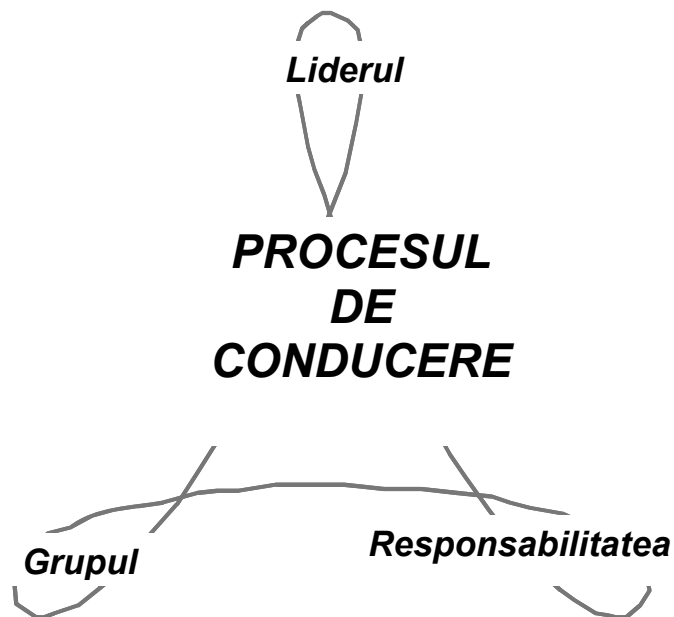

Figura 3.1 Procesul de conducere

I. CARACTERISTICILE LIDERULUI

Liderul, deși nu este singurul factor din procesul de conducere, reprezintă variabila cea mai importantă. Nu se întâmplă nimic fără conducere, iar un lider bun va avea un impact covârșitor. Uneori un grup nu are pe nimeni la conducere deoarece nimeni nu s-a remarcat ca lider. Este o problemă des întâlnită în lucrare — nimeni nu își asumă rolul de lider. Dar, pentru această lecție, să presupunem că grupul din care faceți parte are un lider. Dacă e nevoie, presupuneți că dumneavoastră sunteți liderul.

A. Liderul ca persoană

Inima liderului este cea mai importantă caracteristică a sa...

Pe baza a ceea ce s-a discutat în lecția anterioară meditează la următoarele întrebări:

- ◆ În ce măsură corespunzi „profilului” unui lider în contextul plantării de biserici, așa cum a fost el discutat în lecția „Profilul unui lider”?
- ◆ În mod evident nimeni nu corespunde în întregime profilului. Cum te descurci, în calitate de lider, în domeniile în care nu ești atât de dăruit?
- ◆ Te conformezi principiilor biblice despre conducere, așa cum au fost ele schițate în lecția „Principii biblice ale conducerii”?

B. Stilul liderului

Stilurile de conducere variază de la lider la lider și de la situație la situație. În Figura 3.2. sunt ilustrate cinci stiluri de conducere determinate de echilibrul existent între puterea liderului și cea a membrilor grupului. Stilul liderului poate varia de la „concentrarea asupra liderului” până la „concentrarea asupra grupului”, în funcție de implicarea membrilor grupului și de controlul exercitat.

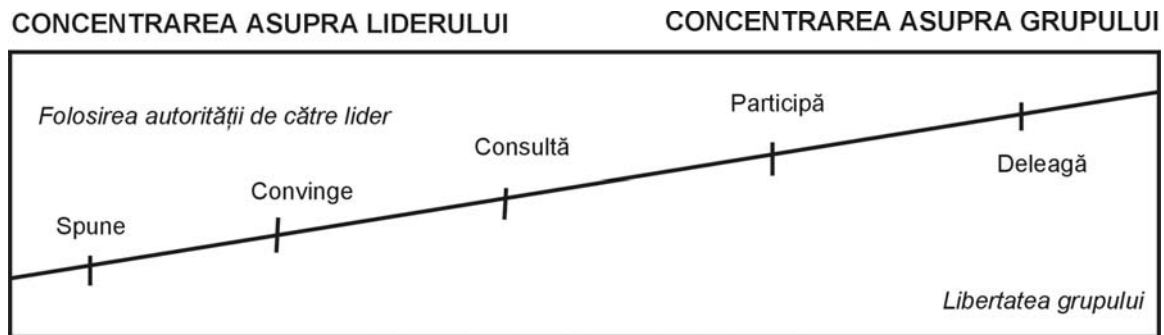

Figura 3.2 Stiluri de conducere

1. Spune

Liderul identifică problemele, evaluează diferitele opțiuni, alege o anumită soluție și le spune celor ce îl urmează ce au de făcut. Liderul poate lua în considerare punctul de vedere al membrilor grupului, dar aceștia nu participă în mod direct la luarea deciziei.

2. Convinge

Liderul ia deciziile și încearcă să-i convingă pe membrii grupului să le accepte. Un lider care folosește acest stil va sublinia obiectivele organizației și interesele membrilor grupului. El poate chiar sublinia beneficiile de care vor avea parte membrii grupului dacă vor executa decizia.

3. Consultă

Membrii grupului au posibilitatea de a influența luarea deciziei, încă de la început. Liderul care folosește acest stil prezintă problemele și informațiile relevante legate de ele. Invită membrii grupului să sugereze diverse moduri de acțiune. Apoi, liderul selectează soluția cea mai promițătoare.

4. Participă

Liderii participă ca membri obișnuiți la discuție și se angajează de la început să îndeplinească orice decizie ia grupul.

5. Deleagă

Liderii trasează granițele în limitele cărora pot fi rezolvate problemele și trebuie atinse obiectivele. Apoi îi încredințează grupului sarcina de a găsi soluțiile corespunzătoare și de a face ce și-a propus.

Nici unul dintre aceste stiluri nu este superior celorlalte. Uneori este cel mai bine și cel mai simplu dacă liderul ia deciziile fără să consulte grupul. Alteori, liderul trebuie să consulte grupul. Un lider bun va avea un stil personal de conducere pe care-l preferă, dar el va putea conduce folosind mai multe stiluri de conducere și va ști când anume trebuie să-l folosească pe fiecare.

Ceilalți factori ai procesului de conducere vor influența stilul folosit. Când veți citi secțiunea despre grup și responsabilitate, rețineți lucrul acesta.

II. CARACTERISTICILE GRUPULUI

Prin „grup” înțelegem pe toți cei conduși de un lider. Se poate ca liderul să nu aibă controlul componenței grupului. Poate tu conduci o echipă pe care nu tu ai ales-o, ci Dumnezeu v-a condus pe fiecare așa încât ați ajuns să formați împreună un grup. Reține deci următorii factori:

A. Abilitățile și talentele membrilor grupului

Gândește-te la grupul cu care lucrezi punându-ți următoarele întrebări:

- ◆ Câtă experiență au membrii grupului în evanghelizare, facerea de ucenici etc.? Trebuie să te concentrezi asupra pregătirii lor?
- ◆ În ce sens ar putea să se angajeze în lucrare unii dintre ei?
- ◆ Sunt conștienți membrii grupului de darurile duhovnicești pe care le au?

Răspunsul la aceste întrebări va afecta progresul grupului. Nu poți conduce un grup înspre o direcție în care nu este pregătit să meargă. Dacă grupului tău îi lipsesc deprinderile necesare, va trebui direcționat pentru a ajunge să și le formeze.

B. Devotamentul membrilor grupului pentru sarcina ce le stă înaintea

Poate ai de-a face cu un grup de oameni talentați. Unii au mai plantat biserici înainte; alții sunt evangheliști cu experiență sau lideri de grupuri-celulă. Însă poate membrii grupului tău nu sunt dispuși să contribuie la realizarea obiectivelor deoarece sunt angajați în alte lucrări.

- ◆ Interferează programul de lucru cu activitățile și întrunirile lucrării?
- ◆ Obligațiile familiale afectează capacitatea de concentrare a membrilor grupului?

Sau, poate, membrii grupului sunt devotați proiectului, dar au o altă înțelegere a lui. Se așteaptă la un alt stil de lucrare sau au o viziune diferită despre structura bisericii. Dacă echipa ta nu a pus la punct un plan și o strategie clară, atunci se vor întâmpla asemenea lucruri. Va fi greu să progresezi până când nu vor cădea toți de acord cu privire la direcția înspre care vă îndreptați.

C. Relațiile dintre membrii grupului

A conduce înseamnă a avea de-a face cu „oameni”. O mare parte a lucrării creștine înseamnă a avea de-a face cu alții. Dacă există probleme în relațiile cu cei cu care lucrezi, mai devreme sau mai târziu ele vor interfera cu ceea ce v-ați propus să faceți. Liderul trebuie să monitorizeze permanent relațiile dintre membrii grupului. Dacă încrederea nu dă coeziune grupului, progresul va fi afectat. Dacă membrii grupului concurează între ei pentru a ieși în evidență sau a ocupa anumite funcții, nu va fi posibilă adevărata cooperare. Diverse motivații și obiective ascunse pot interfera în mod inconștient cu obiectivul propus.

Ce faci, în calitate de lider, atunci când există conflicte inter-personale? Un lider cu experiență a oferit următorul sfat:

„Când lucrurile se tensionează între cei pe care îi conduc sau când cineva afișează o râvnă pentru un anumit punct de vedere care «tulbură», încerc să mă întreb: «Ce se întâmplă aici?». De multe ori dincolo de suprafața unor manifestări neobișnuite există răni, temeri sau probleme personale. Sau, poate am jignit-o pe persoana respectivă, sau nu se simte apreciată de restul grupului. Petrecând ceva mai mult timp cu persoana care pare a fi „cu probleme”, dându-i probabil șansa de a se deschide, pot de multe ori să o reasigur că este

acceptată și că este un membru important al grupului, atât pentru mine, cât și pentru ceilalți. De multe ori, atât este suficient pentru a readuce armonia între noi”.

III. NATURA RESPONSABILITĂȚII

Liderii trebuie să monitorizeze în permanență două aspecte ale procesului de conducere. Unul îl reprezintă relațiile dintre membrii grupului (discutat mai sus); cel de-al doilea îl reprezintă sarcina pe care și-a propus-o grupul să o îndeplinească. Este importantă păstrarea acestor două aspecte în echilibru. Supra-accentuarea sarcinii poate duce la eficacitate pe termen scurt și la probleme interumane pe termen lung. Supra-accentuarea menținerii relațiilor poate transforma grupul într-un colectiv atât de preocupat de ceea ce simt membrii lui, încât să uite ce are de făcut.

Responsabilitatea voastră este plantarea de biserici până la saturație. În calitate de lider, va trebui să urmărești în permanență această sarcină. Cercetările pe care le vei face te vor ajuta să înțelegi situația în care te afli și să răspunzi la multe întrebări legate de sarcina ce vă stă înaintea. Pe lângă ceea ce înveți din propria ta cercetare, întrebările care urmează te vor ajuta să urmărești realizarea sarcinii pe care v-ați propus-o.

- ◆ Încercați să plantați o biserică între oameni împotriviți sau receptivi?
- ◆ Membrii grupului tău sunt priviți de către aceste grupuri ca niște „străini”, „veniți din afară“?
- ◆ Sunt cumva realitățile economice cauza dificultăților întâmpinate în plantarea bisericii?
- ◆ Ai suficiente informații despre contextul în care te afli? Înțelegeți, tu și grupul tău, sarcina care vă stă înaintea?
- ◆ Ai un plan și o strategie clară, care să țină cont de rezultatele cercetării întreprinse?
- ◆ Există elemente spirituale unice care trebuie rezolvate?
- ◆ Există cumva presiuni politice care afectează situația în care vă aflați? Aveți resursele necesare realizării obiectivului propus?
- ◆ În ce mod te-a pregătit Dumnezeu pe tine și grupul tău pentru realizarea acestei sarcini?

IV. STUDIU DE CAZ

Exemplu: *La absolvirea seminarului, lui Petre i s-a cerut să planteze o biserică într-un oraș mic dintr-o zonă industrială, împreună cu un grup implicat activ în evanghelizare în zonă în cei trei ani dinaintea sosirii lui Petre. Grupul avuse numeroase reușite în evanghelizare, pornind mai multe grupuri de studiu biblic, însă nu știa ce trebuie să facă în continuare pentru a deveni o biserică. Petre avea experiență în plantarea de biserici, așa că știa cum trebuie să abordeze această lucrare nouă încredințată lui. Totuși, înainte să se apuce de treabă, a evaluat situația. A descoperit foarte curând că noii săi colegi nu prea înțelegeau ce însemna plantarea de biserici, nici măcar ce anume este o biserică. Existau confuzii în privința rolului pe care îl aveau de jucat și nu căzuseră de acord asupra obiectivului urmărit. Mai mult, Petre a descoperit că liderii bisericilor din zonă se consideraseră în trecut lezați de lucrarea pe care o conducea acum Petre. Înainte de a se apuca de treabă, Petre s-a hotărât să își consolideze echipa de lucrători pe care o avea, pentru a urmări cu toții același obiectiv, și să stabilească relații bune cu forța de recoltare din orașul său. În continuare, provocarea urma să fie construirea pe această temelie solidă.*

A fost înțeleaptă abordarea lui Petre? Răspunsul este, evident, da. După cum vezi, în calitate de lider, trebuie să ții cont de mulți factori. Pe baza a ceea ce ai învățat, ce ai de gând să faci?

CONCLUZII

După cum ai putut vedea, există mulți factori care afectează procesul de conducere. În calitate de plantator de biserici trebuie să fii conștient de abilitățile și priceperea pe care le ai în a conduce pe alții, trebuie să păstorești și să pregătești grupul de care te ocupi și trebuie să monitorizezi diferitele situații cu care te confrunți în realizarea sarcinii ce vă stă înaintea. Planul de acțiune de la sfârșitul acestei lecții te va ajuta să evaluezi acești factori.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ În tabelul de mai jos descrieți situațiile în care ar fi adecvate cele cinci stiluri de conducere.

	Caracteristicile grupului	Problema de rezolvat
Spune		
Convinge		
Consultă		
Participă		
Deleagă		

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Scrie un raport despre factorii diverși care afectează situația în care te afli, ca lider, răspunzând la întrebările de mai jos. Dă acest raport mentorului tău și discută-l cu el înaintea întâlnirii următoare.
1. Descrie-te pe tine însuși, ca lider:
 - ◆ Ce stil de conducere folosești cel mai frecvent?
 - ◆ Care sunt limitările pe care crezi că le ai?
 - ◆ Cum compensezi aceste limitări?
 - ◆ De ce fel de oameni ai nevoie pentru a te ajuta să realizezi obiectivele pe care ți le-ai propus în plantarea de biserici sau în lucrare?
 2. Descrie grupul din care faci parte:
 - ◆ Descrie abilitățile și talentele membrilor grupului.
 - ◆ Sunt acești oameni dedicați obiectivului pe care și l-au propus?
 - ◆ Există conflicte inter-personale ce trebuie rezolvate?
 3. Descrie responsabilitatea pe care o aveți:
 - ◆ Plantați cumva o biserică printre oameni împotriviți sau printre oameni receptivi?
 - ◆ Sunt membrii grupului tău priviți ca niște „străini”, „veniți din afară” de către aceste grupuri?
 - ◆ Există realități economice care fac dificilă plantarea bisericii?
 - ◆ Ai suficiente informații despre contextul în care te afli?
 - ◆ Înțelege grupul tău obiectivul pe care vi l-ați propus?
 - ◆ Ai un plan și o strategie clare care să ia în considerare rezultatele cercetării întreprinse?

- ◆ Există elemente spirituale unice care trebuie rezolvate?
- ◆ Se fac presiuni politice asupra voastră care să afecteze situația în care vă aflați?
- ◆ Aveți resursele necesare realizării sarcinii în care v-ați angajat?
- ◆ În ce mod te-a pregătit Dumnezeu pe tine și pe membrii grupului tău pentru această sarcină?

4. Concluzie

- ◆ Ca o consecință a ceea ce ai învățat, asupra cărui lucru te vei concentra?
- ◆ Ce stil de conducere ar trebui să folosești și de ce?

BIBLIOGRAFIE

- ◆ D'Souza, A., și Engel, J.F. „Leadership Styles, Being a Leader“ în *Leadership: Making Human Strength Productive*, The Center for Organizational Excellence, Eastern College, St. Davids, PA, 1996.

Stiluri de interacțiune

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Consolidare

Scopul lecției

Conducerea este în cea mai mare parte o „muncă cu oamenii”. Dacă un lider nu-și înțelege propriul său stil de lucru cu oamenii e posibil să nu reușească să se înțeleagă bine cu ei. Prezentând diverse stiluri de interacțiune, această lecție îi oferă liderului un cadru de referință pentru înțelegerea lui însuși și a altora.

Rezultate dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ să-și cunoască propriul stil de interacțiune cu alții;
- ◆ să înțeleagă cum apar conflicte datorită stilurilor diverse de interacțiune;
- ◆ să identifice o modalitate de a-și mări eficacitatea în lucrul cu alții.

Schița lecției

- I. Descoperă-ți stilul de acțiune
- II. Interpretarea rezultatului obținut
- III. Adaptează-ți stilul de interacțiune și comportamentul

Lista figurilor

- 4.1 Evaluarea stilului de interacțiune

Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Cere-le tuturor participanților să-și evalueze stilul de interacțiune folosind tabelul din Figura 4.2. (Alocă 15 minute pentru acest exercițiu.) Cere-le apoi participanților să discute rezultatele obținute în grupurile mici timp de 10-15 minute, după care discutați fiecare stil de interacțiune, oferind exemple ale propriului tău stil sau al celor cu care lucrezi, arătând în ce fel a fost eficace/ineficace în relațiile interpersonale. Ce faci ca să compensezi punctele slabe pe care le ai? Cere-le studenților să împărtășească ceva din propria lor experiență. Lecția își va atinge cel mai bine obiectivul dacă vor fi cât mai multe discuții între participanți și coordonator.

Stiluri de interacțiune

CUNOAȘTE-TE PE TINE ÎNSUȚI ȘI PE CEILALȚI

INTRODUCERE

A conduce este un proces social. Liderii au de-a face cu oameni, iar relațiile interpersonale reprezintă un factor important al eficacității lor. Un lider bun se înțelege pe sine și pe ceilalți și se poate adapta, după cum e cazul. Ca plantator de biserici, eficacitatea ta va depinde în mare măsură de capacitatea de a înțelege oamenii și a te raporta la ei. Remarcați că stilurile de interacțiune se concentrează asupra relațiilor interpersonale. Pe de altă parte, stilurile de conducere, așa cum am discutat în lecția anterioară „Factori ai conducerii” se concentrează asupra realizării unui anumit obiectiv. În această lecție vom analiza diverse stiluri de interacțiune cu alții. Veți avea posibilitatea de a descoperi tendințele pe care le manifestați în relațiile cu alții și veți găsi în paginile ce urmează o unealtă pentru înțelegerea altora.

I. DESCOPERĂ-ȚI STILURILE DE INTERACȚIUNE

Dumnezeu ne-a făcut pe toți diferiți și ne-a chemat la sarcini diferite. Asta înseamnă că **nimeni nu este exact ca tine**. S-ar putea ca această afirmație să-ți pară absurdă. Atunci când așteptăm ca alții să se comporte asemenea nouă, să gândească cum gândim noi, să vadă lucrurile așa cum le vedem noi, atunci sfârșim prin a construi relații doar cu oamenii care ne seamănă. Ca urmare nu îi vom aprecia pe alții, ceea ce creează premisele apariției conflictelor.

Fără o analiză obiectivă a noastră înșine ne va fi greu să vedem în ce mod îi afectăm pe ceilalți. Se poate să îi jignim fără a fi conștienți de lucrul acesta. Poate nu reușim să-i motivăm și nu știm de ce. Paragrafele care urmează conțin un exercițiu ce vă va ajuta să descoperiți stilul propriu de interacțiune cu alții. Astfel veți putea reduce conflictele cu alți oameni și veți deveni mai eficace.

A. Linii călăuzitoare pentru evaluarea stilului propriu de interacțiune

Figura 4.1. conține un tabel cu afirmații. Răspundeți la toate afirmațiile din tabel, completând un 0, 1 sau 2 în spațiul corespunzător din fiecare rând.

- 0 = această afirmație nu te descrie pe tine în nici o situație
- 1 = această afirmație descrie modul în care te porți uneori
- 2 = această afirmație te descrie foarte bine

Figura 4.1.: Evaluarea stilului propriu de interacțiune

Înțeleg tabloul de ansamblu mai repede decât ceilalți. _____	Sunt un om care generează entuziasm în cei din jurul meu. _____	Oamenii spun despre mine că sunt răbdător și înțelegător. _____	Se poate conta pe mine pentru că fac ceea ce mi s-a încredințat. _____
Îmi place să fac lucrurile foarte repede. _____	Lucrez cel mai bine când nu sunt controlat de alții. _____	Oamenii spun că sunt un om cu care te poți înțelege ușor. _____	Unul din cele mai tari puncte ale mele este că acord atenție detaliilor. _____

Nu sunt prea bun la detalii. _____	De multe ori pun oamenii mai presus de programe. _____	Știu să ascult bine. _____	Dacă un lucru merită făcut, atunci trebuie făcut foarte bine. _____
Pun adeseori sub semnul întrebării starea de fapt a lucrurilor. _____	Controlul timpului este o problemă dificilă pentru mine. _____	Pentru mine oamenii sunt la fel de importanți ca și programele de lucrare. _____	Trebuie să știu exact ce anume se cere de la mine. _____
Când e cazul, pot prelua controlul pentru a realiza obiectivul propus. _____	Oamenii se simt bine în prezența mea. _____	Mă descurc cel mai bine în situațiile în care oamenii lucrează împreună în armonie. _____	Nu-mi place să iau decizii fără să am toate datele. _____
Uneori îmi vine greu să lucrez în echipă. _____	Am tendința de a mă simți jignit când oamenii nu sunt de acord cu mine. _____	Am eficacitate maximă când contextul în care lucrez este stabil și sigur. _____	Îmi vine greu să exprim ceea ce simt. _____
Unii oameni spun că nu prea știu să-i ascult pe alții. _____	Nu mă descurc prea bine cu analiza faptelor și când este vorba despre detalii. _____	Am cele mai bune rezultate atunci când oamenii îmi comunică aprecierea lor. _____	Sunt o persoană precaută, care ezită să își asume riscuri. _____
Adeseori mă plictisesc când lucrarea în care sunt implicat devine o rutină. _____	Îmi vine ușor să exprim ceea ce gândesc și simt. _____	Prea multe schimbări mă amenință. _____	Funcționez bine când cunosc liniile călăuzitoare și politica de lucru. _____
Sunt frustrat când alți oameni se împotrivesc ideilor mele. _____	Mă descurc cel mai bine când simt că celorlalți le place cu adevărat de mine. _____	Șefii mei pot conta pe loialitatea mea. _____	Am o atitudine critică atunci când rezultatele mele nu ating standardele propuse. _____
Reaționez bine la provocări și schimbare — cu cât mai multe, cu atât mai bine. _____	Pot motiva cu eficacitate pe alții să conlucreze. _____	Fac tot ce pot să împlinesc nevoile celor din apropierea mea. _____	Oamenii se întreabă adesea ce anume gândesc eu, de fapt. _____

B. Rezultatul

După ce-ai terminat adună punctele obținute la răspunsuri făcând totalul fiecărei coloane și scrie acest total mai jos. Numerele mai mari reprezintă tendința ta dominantă. Celelalte domenii cu punctaj mare reprezintă tendințele secundare.

Grupul 1

Punctajul — numărul total de puncte din prima coloană _____

Grupul 2

Punctajul — numărul total de puncte din a doua coloană _____

Grupul 3

Punctajul — numărul total de puncte din a treia coloană _____

Grupul 4

Punctajul — numărul total de puncte din a patra coloană _____

II. INTERPRETAREA REZULTATULUI OBȚINUT

În continuare vei găsi descrise patru grupuri de oameni ce corespund grupurilor de mai sus. Fiecare grup are un stil diferit de interacțiune cu alții. Aceste stiluri sunt diferite de „stilurile de conducere” prezentate în lecția anterioară, deoarece sunt valabile pentru toți oamenii, fără să aibă de-a face cu statutul de lider.

Reține că nici unul din aceste patru stiluri nu este superior celorlalte. Fiecare își are punctele lui tari și slabe. Dumnezeu folosește toate tipurile de personalități în Împărăția Sa.

Grupul 1 — TIPUL ACTIV

„Preia conducerea și ridică-te la nivelul provocării de a produce schimbări pentru a face lucrarea mai eficace.”

Oamenii activi sunt în general oameni capabili, gata să accepte provocările și să rezolve problemele repede și într-un mod eficace. Sunt oameni de acțiune pe care se poate conta că vor face ceea ce trebuie făcut. Oamenilor activi nu le este teamă să își asume riscuri; uneori iau asupra lor prea multe responsabilități și pot părea nerăbdători când se progresează prea încet.

Exemplu: Pavel (Filip. 4:13)

Dorește situații care îi oferă: libertate, autoritate, varietate, sarcini dificile, oportunitatea de a avansa, încurajează contribuția individului	Se comportă cel mai bine în relații în care: ceilalți dau răspunsuri directe, se țin de treabă, accentuează logica, fac presiuni
--	--

Grupul 2 — MOTIVATORUL

„Motivează și influențează pe alții să conlucreze împreună pentru a obține rezultate importante.”

Motivatorii sunt oameni optimiști și entuziaști, foarte buni în relațiile cu alții. Comunică adeseori foarte bine și pot explica ideile și posibilitățile existente într-un mod care să-i facă pe alții să se implice. Au tendința de a se entuziasma pentru lucruri noi, ceea ce uneori face să le vină greu să termine ce au început.

Exemplu: Petru (Matei 14:28; 16:16)

Dorește situații care îi oferă: prestigiu, relații prietenoase, lipsa controlului, neaccentuarea detaliilor, oportunitatea de a-i motiva și ajuta pe alții, exprimarea liberă a ideilor	Se comportă cel mai bine în relații în care: oamenii sunt prietenoși și democrați, recunosc meritele altora și-i acceptă, se implică din punct de vedere social
---	---

Grupul 3 — JUCĂTORUL ÎN ECHIPĂ

„Cooperează bine cu alții în vederea împlinirii viziunii și a planurilor.“

Jucătorii în echipă sunt oameni care-i ajută pe alții, loiali, cu o sensibilitate acută la nevoile altora. Se poate conta pe ei că vor face ceea ce li s-a încredințat de către liderii lor și nu îi vor jigni pe cei față de care sunt devotați. Jucătorii în echipă nu lucrează prea bine singuri și uneori le lipsește inițiativa personală.

Exemplu: Barnaba (Fapte 15:37-39)

Dorește situații care îi oferă: specializare individuală, identitate de grup, tipare de lucru fixe, siguranță, obiective și sarcini clare	Se comportă cel mai bine în relații în care: slujește ca prieten, i se acordă timpul necesar să se schimbe, i se oferă libertatea de a lucra în ritm propriu, este ajutat
---	---

Grupul 4 — GÂNDITORUL

„Este motivat să realizeze viziunea și planurile impecabil, acordând atenție detaliilor.“

Gânditorii sunt oameni conștiincioși, ordonați, extrem de atenți la detalii. Se poate conta pe ei că vor termina proiectele începute, proiecte care altora li se pot părea prea complexe. Gânditorii se simt provocați de schimbările neașteptate survenite și au tendința de a deveni rigizi când lucrurile sunt ambigue.

Exemplu: Luca (1:1-4)

Dorește situații care îi oferă: specializare, exactitate, planificare, siguranță, stabilitate, risc limitat al eșecului	Se comportă cel mai bine în relații în care: oamenii îi asigură constant suport, creează o atmosferă încurajatoare, sunt precizate metodele și standardele de lucru
---	---

Te descriu rezultatele de mai sus? Poți, dacă dorești, să împărtășești rezultatele obținute cu partenerul tău de căsătorie sau cu cineva pe care îl cunoști bine, să vezi dacă îți confirmă părerea. Reține că stilurile nu corespund perfect oamenilor. S-ar putea să ajungi la concluzia că nu corespunzi exact nici unuia din cele patru stiluri de mai sus. În majoritatea cazurilor, cele două grupuri cu punctaj maxim descriu cel mai bine stilul de lucru al oamenilor respectivi.

Fă-ți timp să împărtășești ceea ce ai învățat despre tine până în acest punct cu ceilalți cursanți. Răspunde la următoarele întrebări în grupuri mici:

- ◆ Care este mediul tău preferat de lucru?
- ◆ Cu ce fel de oameni te împaci cel mai bine?
- ◆ Descrie contextul actual în care lucrezi.
- ◆ În ce mod corespunde el sau nu preferințelor tale?
- ◆ Ți-a venit greu să-i influențezi pe cei al căror stil ți s-a părut diferit de al tău?
- ◆ Ce ai învățat despre tine, ceva ce nu știai până acum?
- ◆ Ce poți face să devii mai eficace în relațiile cu cei din jurul tău? Trebuie să fii mai direct? Trebuie să ascuți mai mult? Să fii mai deschis?

IV. ADAPTEAZĂ-ȚI STILUL DE INTERACȚIUNE ȘI COMPORTAMENTUL

Ce poți face pentru a deveni mai eficace în relațiile cu alții, acum că știi ceva mai multe lucruri despre tine însuți? Așa cum am spus deja, fiecare din aceste stiluri își are punctele lui tari și slabe. Vei dori să folosești la maxim punctele tari pe care le ai și să înveți să compensezi punctele slabe. În continuare vei vedea cum te percep pe tine alții. Chiar fără să vrea, alții pot să aibă o părere negativă despre tine.

Acțiunile sugerate te vor ajuta să înțelegi ce poți face în asemenea situații, astfel încât eficacitatea ta să fie maximă.

Grupul 1 — TIPUL ACTIV

Cei care-ți seamănă te vor percepe ca: hotărât, independent, eficient, practic, unul care știe ce vrea	Cei care sunt altfel decât tine te vor percepe ca: aspru, agresiv, dominator, sever, dur
--	--

CÎTEVA ACȚIUNI POSIBILE

- ◆ Învăță să asculți, fii răbdător.
- ◆ Controlează mai puțin.
- ◆ Dezvoltă-ți o preocupare mai mare pentru oameni.
- ◆ Fii mai flexibil și ajută-i mai mult pe ceilalți.
- ◆ Explică de ce stau așa lucrurile.

Grupul 2 — MOTIVATORUL

Cei care-ți seamănă te vor percepe ca: încurajator, entuziast, expresiv, deschis, plăcut	Cei care sunt altfel decât tine te vor percepe ca: nervos, egoist, unul care reacționează, manipulează, vorbește prea mult
--	--

CÎTEVA ACȚIUNI POSIBILE

- ◆ Fii mai puțin impulsiv—evaluează-ți ideile.
- ◆ Concentrează-te mai mult asupra rezultatelor.
- ◆ Controlează-ți acțiunile și emoțiile.
- ◆ Concentrează-te mai mult asupra detaliilor/realității.
- ◆ Las-o mai moale, ascultă, nu mai vorbi așa de mult.

Grupul 3 — JUCĂTORUL ÎN ECHIPĂ

Cei care-ți seamănă te vor percepe ca: gata să ajute, binevoitor, de încredere, un om pe care se poate conta, plăcut	Cei care sunt altfel decât tine te vor percepe ca: un om conformist, ciudat, dependent de alții, un om încet, reticent
--	--

CÎTEVA ACȚIUNI POSIBILE

- ◆ Fii mai puțin sensibil la părerea altora.
- ◆ Fii mai direct.
- ◆ Concentrează-te mai mult asupra sarcinii la care lucrezi.
- ◆ Acceptă confruntarea și fii mai hotărât.
- ◆ Învăță să spui „nu”.
- ◆ Fă mai mult pentru a iniția tu diverse acțiuni.

Grupul 4 — GÎNDITORUL

Cei care-ți seamănă te vor percepe ca: minuțios, perseverent, ordonat, serios, sărguincios	Cei care sunt altfel decât tine te vor percepe ca: dificil, complicat, critic, nehotărât, moralist
--	--

CÎTEVA ACȚIUNI POSIBILE

- ◆ Concentrează-te asupra lucrurilor pe care trebuie să le faci, și nu doar asupra calității a ceea ce faci.
- ◆ Reacționează mai repede.
- ◆ Începe să ai încredere în intuiția ta și pune mai puțin accent pe datele problemei.
- ◆ Fii gata să-ți asumi mai multe riscuri.
- ◆ Fii mai deschis și mai flexibil.
- ◆ Nu te teme să-ți faci noi relații.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ De ce ne-a creat Dumnezeu atât de diferiți?
- ◆ Descrieți punctele tari și punctele slabe ale fiecăruia dintre cele patru grupuri de oameni din punctul de vedere al procesului plantării de biserici.
 1. Cum abordează sarcina plantării de biserici oamenii de tip activ? Care sunt punctele lor tari și care sunt punctele slabe?
 2. Cum abordează motivatorii sarcina plantării de biserici? Care sunt punctele lor tari și care sunt punctele lor slabe?
 3. Cum abordează jucătorii în echipă sarcina plantării de biserici? Care sunt punctele lor tari și care sunt punctele lor slabe?
 4. Cum abordează gânditorii sarcina plantării de biserici? Care sunt punctele lor tari și care sunt punctele lor slabe?
- ◆ Există conflicte pe care le-ai avut în trecut și care pot fi explicate pe baza a ceea ce ai învățat despre tine?
- ◆ Ai adunat în inima ta amărăciune sau supărare pe cineva, sau s-a întâmplat chiar să-ți manifesti antipatia față de cineva, datorită unui conflict cauzat de stilul tău de comportament? Există vreo asemenea problemă care trebuie rezolvată prin mărturisire și cererea iertării?
- ◆ Ce acțiuni specifice poți întreprinde pentru a contracara punctele slabe din stilul tău?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Pentru a înțelege aceste patru categorii, alege cinci oameni pe care-i cunoști, din cercul tău de prieteni, și observă-i discret în diverse situații, notându-ți acțiunile sau afirmațiile care corespund stilului lor de interacțiune.
- ◆ Meditează la lista de „acțiuni ce pot fi întreprinse” de pe paginile anterioare. Alege două la care să lucrezi în mod conștient până la următoarea întâlnire. Împărtășește-le mentorului tău și cere-i să-ți confirme evoluția.

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Engel, J. F., J. Overstreet and T. Sparks, *Leadership: Making Human Strength Productive*, The Center For Organizațional Excellence, Eastern College. St. Davids, PA, 1996. (Used by Permission.)

Introducere la munca în echipă

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Această lecție discută în primul rând problemele legate de „pregătire” din ciclul plantării de biserici. Ea va accentua rolul pe care-l joacă echipele în înființarea și multiplicarea bisericilor.

☞ Scopul lecției

Adeseori, conducerea este o problemă de muncă în echipă. Dacă liderul unei echipe de plantare de biserici nu știe cum să concluzeze cu membrii echipei, fără îndoială că el nu-și va folosi întregul potențial. Această lecție descrie câteva motive biblice care justifică munca în echipă și oferă câteva sugestii care-l vor ajuta pe coordonator să își conducă echipa.

☞ Rezultate dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...să înțeleagă avantajele lucrului în echipă comparativ cu munca individuală

- ◆ să înțeleagă baza biblică a muncii în echipă
- ◆ să cunoască ce anume caracterizează o echipă eficientă
- ◆ să devină un lider de echipă mai eficient

☞ Schița lecției

- I. Baza biblică a muncii în echipă
- II. Caracteristicile unei echipe eficiente

☞ Anexă

5A Exercițiu pentru munca în echipă

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Această lecție discută conceptul conlucrării în slujirea altora, concentrându-se asupra înființării unei noi biserici. Acest tip de echipă de slujire nu este un grup-celulă, deoarece grupul-celulă conține oameni (de obicei necredincioși) care nu fac parte din echipa de slujire. Echipa de slujire poate înființa unul sau mai multe grupuri-celulă și poate participa la lucrarea în grupuri-celulă, dar își păstrează o identitate distinctă de grupurile-celulă. Este important ca această distincție să fie înțeleasă de către toți participanții.
- ◆ Există însă elemente ale dinamicii de grup care vor fi prezente atât în echipa de slujire, cât și în grupul-celulă. O parte a acestei lecții va discuta timpul petrecut împreună ca echipă de slujire. Cere-le participanților să recapituleze *Lecția 7*, secțiunea Grupuri-celulă, „Dinamica discuțiilor în grupuri-celulă” (*Modulul 2*), ce conține o secțiune intitulată „Probleme care apar în discuții”. Această secțiune se va dovedi extrem de utilă pentru liderul echipei de slujire.
- ◆ În plus, ultima secțiune a acestei lecții discută despre importanța comunicării cinstite și deschise între membrii echipei. Cere-le participanților să recapituleze *Lecția 8*, secțiunea Grupuri-celulă, „Preocuparea pentru membrii unui grup-celulă” (*Modulul 2*), care conține idei și sugestii ce vor ajuta o echipă de slujire să dezvolte în sânul ei relații caracterizate de dragoste.
- ◆ Recomandăm insistent recapitularea acestor două lecții despre grupul-celulă înaintea parcurgerii acestei lecții.

Introducere la munca în echipă

INTRODUCERE

Liderul tipic al unei biserici poate fi de părere că membrii adunării sale acționează fără o direcție clară, chiar dacă el le-a oferit linii călăuzitoare precise. El își poate spune: *„Nu reușesc să conving adunarea să se îndrepte într-o anumită direcție, deși îmi dau toate silințele. Trebuie în permanență să-i împing de la spate pe oameni pentru ca abia să continue lucrurile pe care le-am făcut până acum. Dacă eu n-aș mai face eforturi, biserica noastră ar pluti pur și simplu în derivă“*. Din păcate, aceste cuvinte sunt adevărate în cazul multor biserici. Liniile directoare puternice, provenind de la o conducere puternică, au adormit în decursul anilor biserica. Membrii acesteia mai fac ceva doar dacă sunt împinși de la spate sau fac doar ce li se spune. (Adaptat după Kilinski, p. 159, 160.)

Liderii care „lucrează de unul singur“, de genul celui descris mai sus, cred că singura modalitate de a conduce este folosirea influenței și carismei personale pentru a motiva, determina și convinge masele. Cel care adoptă o asemenea strategie va fi limitat în succesul său de numărul de oameni pe care-i poate influența și de limitele abilității și creativității sale personale.

Bisericile eficace nu sunt zidite de un singur lider. O alternativă la „munca de unul singur“ o reprezintă conceptul efortului în echipă, pe care dorim să-l prezentăm în continuare, și al rolului liderului într-o echipă. Iată câteva caracteristici ale acestei abordări:

- ◆ Viziunea lucrării este determinată de un grup de oameni.
- ◆ Deciziile sunt luate de acest grup de oameni.
- ◆ Problemele apărute sunt problemele tuturor membrilor grupului.
- ◆ Membrii acestui grup dau socoteală în fața celorlalți membri ai grupului.

I. BAZA BIBLICĂ A MUNCII ÎN ECHIPĂ

A. Am fost creați să fim „echipă“

Dumnezeu îi cheamă pe copiii Săi să conlucreze. Vedem acest principiu în Biblie încă de la început, la creație. Dumnezeu l-a creat mai întâi pe Adam, dar la puțină vreme a declarat că „nu este bine ca omul să fie singur“. După care, Dumnezeu a creat-o pe Eva să-i fie „un ajutor potrivit“ și astfel putem vedea prima echipă. Prima echipă a eșuat atunci când a refuzat să-L asculte pe Dumnezeu. Învățăm din această relatare că întreaga echipă este afectată de eșecul unui membru al ei (Gen. 3:6) și că întreaga echipă este responsabilă pentru problemă (Gen. 3:16-17).

Solomon, în marea lui înțelepciune, a înțeles că avem nevoie unul de celălalt.

„Mai bine doi decât unul, căci iau o plată cu atât mai bună pentru munca lor.

Căci, dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul;

dar vai de cine este singur, și cade, fără să aibă pe altul care să-l ridice!

Tot așa, dacă se culcă doi împreună, se încălzesc unul pe altul,

dar cum are să se încălzească dacă e singur?

Și dacă se scoală cineva asupra unuia, doi pot să-i stea împotriva;

și funia împletită în trei nu se rupe ușor“ (Ecles. 4:12).

B. Liderul nu trebuie să lucreze de unul singur

Moise a avut responsabilități enorme ca lider al israeliților aflați în drum spre Țara Promisă. Moise era un lider eficace și credincios și, totuși, dacă-i examinăm defectele, vom remarca faptul că lucra prea mult de unul singur. Deși îi găsim pe Iosua și Aaron alături de el, vedem mai mult un Moise care se consideră pe sine drept singurul individ răspunzător pentru mulțime. Frecvent i s-a întâmplat să i se pară prea grea sarcina pe care o are și Moise s-a simțit victima poporului (Exod 17:4, Num. 11:10-14).

Când Moise s-a reîntâlnit cu socrul său Ietro, în Exod 18, vedem că Ietro a fost puternic impresionat de tot ceea ce Dumnezeu a făcut prin Moise (Exod 18:1-12). Moise s-a dovedit a fi un lider eficace și credincios. Însă când Ietro a observat că Moise era singurul judecător și conducător al întregului popor, i-a spus de îndată lui Moise că ceea ce făcea el „nu este bine”. Se pare că Moise credea că a sluji poporului de unul singur era un lucru bun. Avea nevoie de ajutor, pentru a-i lua o parte din povara de pe umeri. Așa că Ietro i-a prezentat un plan conform căruia Moise putea să-și împartă responsabilitățile cu alții (Exod 18:17-26). Ulterior, într-o situație similară, când Moise era trist din pricina răzvrătirii poporului, Dumnezeu a văzut că Moise are nevoie de ajutor și a numit 70 de bătrâni să îl ajute „să poarte povară” (Num. 11:16-17).

C. Conlucrarea este tiparul normal de lucrare în Noul Testament

Vom vedea din nou echipe la lucru, de mai multe ori în Noul Testament. Isus i-a chemat pe ucenicii Săi și a lucrat împreună cu ei, ca echipă. Când Isus i-a trimis în lucrare, și-a împărțit echipa „doi câte doi”, multiplicând-o (Marcu 6:7, Luca 10:1). Petru a plecat împreună *cu alți credincioși* pentru a face evanghelizare în Cezareea (Fapte 10:23). Duhul Sfânt i-a pus deoparte pe Pavel și Barnaba să formeze prima echipă misionară (Fapte 13:2). După prima echipă misionară, această echipă s-a multiplicat, devenind două echipe (Fapte 15:36-41). Lui Pavel i s-a deschis o ușă pentru slujire, dar nu a intrat pe ea deoarece era singur în acea perioadă (2 Cor. 2:12-13). În timp ce Pavel se afla în Atena (Fapte 17), a ținut acolo o predică excelentă, cu rezultate mediocre. Probabil că au fost mai multe motive pentru acest rezultat slab, dar unul dintre ele îl poate constitui faptul că Pavel era singur. În Biserica Primară, când erau aleși liderii, de regulă era ales un grup de bătrâni care să conducă fiecare biserică (Fapte 14:23).

Motivul pentru care Biblia accentuează munca în echipă este evident: în mulțimea sfinților stă ascunsă înțelepciunea (Prov. 15:22) și nici un om nu deține toate darurile singur (Efes. 4, 1 Cor. 12). Avem nevoie unul de celălalt. Astăzi lucrarea trebuie privită în lumina muncii în echipă. Definiția dată de noi „echipei” într-o lecție anterioară a fost *un grup de oameni care s-au asociat să lucreze pentru atingerea unui obiectiv comun*. În locul liderilor „care lucrează de unul singur”, bisericile și diversele lucrări trebuie să fie conduse de echipe de genul celor prezentate în introducerea acestei lecții. O echipă de conducere a unei biserici poate fi descrisă ca *un grup de 3-5 oameni care asigură direcția bisericii, analizează problemele cu care se confruntă și facilitează slujirea altora*. În efortul de plantare de biserici la care ești angajat caută oameni cu o viziune asemănătoare cu a ta — aceștia vor fi candidați potriviți pentru o echipă de conducere. Cere-le să se roage și să mediteze la propunerea de a fi se alătura în lucrare. Vei dori, probabil, ca aceștia să îți se alătore și să formați împreună o echipă de conducere.

II. CARACTERISTICILE UNEI ECHIPE EFICACE

A. O viziune și înțelegere comună a sarcinii care-ți stă înaintea

Mai mulți de oameni nu se pot deplasa împreună dacă nu merg în aceeași direcție. Echipele mature cunosc obiectivul înspre care se îndreaptă. Unele echipe au afirmații de scop ce explică într-o frază de ce anume acționează împreună. În alte situații, afirmația de scop a bisericii poate reprezenta viziunea comună care ține laolaltă echipa de plantare de biserici sau cea de conducere.

Dacă nu ți-ai făcut până acum timp să formulezi în scris scopul lucrării, fă-o acum, împreună cu echipa ta. Procesul însuși poate fi o experiență extrem de valoroasă. Discutând despre scopul echipei voastre, preocupările personale, dorințele și preferințele fiecărui membru vor

deveni mai clare, probabil. S-ar putea ca altfel să nu aflați dorințele fiecăruia. Pe măsură ce descoperiți preocupările și dorințele unice ale fiecărui membru al echipei, gândiți-vă în ce mod le puteți include în viziunea de ansamblu a echipei. Veți descoperi de multe ori că Dumnezeu a adunat laolaltă „amestecul” tocmai bun de daruri și talente pentru a realiza obiectivele pe care și le-a propus echipa.

În același timp, când oamenii din aceeași echipă au abordări incompatibile sau obiective conflictuale munca împreună nu este posibilă. În asemenea cazuri membrii echipei trebuie fie să renunțe la anumite dorințe ale lor, fie să formeze echipe distincte, cum au făcut Pavel și Barnaba în Fapte 15:36-41.

După ce ați formulat scopul echipei, revizuiți-l regulat, cu întreaga echipă. Nu presupune că toată lumea o înțelege (sau o ține minte!), așa încât să nu mai trebuiască pomenită.

Iată câteva exemple de formulări ale scopului unei echipe:

- ◆ Echipa noastră există pentru a planta o biserică sănătoasă, care să se multiplice, în localitatea _____.
- ◆ Echipa noastră există pentru a lucra în rândurile alcoolicilor din _____ într-un asemenea mod încât aceștia să găsească mântuire din păcatul lor și eliberare din robia lor.
- ◆ Echipa noastră există pentru a facilita nașterea și dezvoltarea unei mișcări de plantare de biserici până la saturație în _____.
- ◆ Echipa noastră există pentru a planifica și conduce întruniri de închinare folositoare, atunci când credincioșii se adună la biserica _____.

B. Timpul petrecut împreună pentru rugăciune și planificare

Contribuția membrilor echipei este mai valoroasă atunci când oamenii știu ce se întâmplă și își pot comunica bine unul celuilalt ideile, nevoile și dorințele pe care le au. Multe echipe mature realizează lucrul acesta având întruniri săptămânale în care fac următoarele lucruri:

1. Se roagă împreună

Nimic nu-i leagă pe oameni mai tare laolaltă, unindu-i, decât rugăciunea. Echipele eficiente de plantare de biserici și conducere a bisericilor sunt echipe dedicate rugăciunii; se roagă împreună pentru nevoile și obiectivele de lucrare personală ale membrilor ei, cât și pentru cei pierduți cu care au venit în contact.

2. Discută lucrările individuale ale membrilor ei

Echipele mature își fac timp să afle ce face fiecare membru în parte. Informarea nemijlocită, făcută de fiecare membru în parte, cu privire la lucrurile pe care se pregătește să le facă, îi ajută să se apropie unii de alții, să aibă un moral ridicat și să-și formeze deprinderile necesare pentru lucrare.

3. Planifică împreună

Planificarea împreună poate fi o experiență deosebit de valoroasă. Unii lideri fac singuri planurile, după care spun membrilor echipei ce au de făcut. Când echipa se află într-un stadiu imatur, probabil că așa trebuie să procedeze. Dar, de cele mai multe ori, este mai bine ca liderul să implice membrii echipei în procesul planificării. Oamenii au un devotament mai mare față de lucrurile în al căror proces de creare au fost ei înșiși implicați. Echipele eficiente își fac timp să-și planifice lucrarea. Această planificare poate însemna: 1) analizarea direcției în care trebuie să se îndrepte echipa; 2) stabilirea lucrurilor de care echipa are nevoie pentru a-și atinge obiectivul; 3) identificarea resurselor necesare pentru lucrare; 4) dezvoltarea strategiilor pentru atingerea obiectivelor.

4. Învăță unul de la celălalt (după cum e nevoie)

În echipele mature este facilitată dezvoltarea deprinderilor pentru lucrare ale fiecărui membru. În timpul unei întâlniri de echipă se poate alocă o parte din timp pentru discutarea creșterii eficacității în predicare, evanghelizare sau îngrijirea celor bolnavi. Evaluarea lucrării făcute recent le oferă celor dispuși ocazia cum să slujească.

Dacă echipa ta nu are întruniri regulate, întreabă-te dacă nu ar fi bine să începeți să le aveți, după tiparul de mai sus.

C. Relații caracterizate de dragoste

Echipele mature sunt caracterizate de dorința membrilor lor de a conlucra bine, în armonie. Membrii echipelor mature sunt gata să fie deschiși.. Aceștia se apropie unul de celălalt acceptându-se reciproc, împărtășindu-și experiențele prin care trec, o dată cu trecerea timpului. De aceea, respectul reciproc, înțelegerea și încurajarea celuilalt, precum și accentuarea slujirii celorlalți constituie elementele-cheie ale unei echipe bune.

Pentru a realiza o asemenea coeziune, relațiile dintre membrii echipei trebuie să se bazeze pe un gen special de dragoste, dragostea lui Dumnezeu. Această dragoste nu iubește din pricina personalității celuilalt, a modului în care arată, a abilităților sau inteligenței pe care o are. Ea este motivată de dragostea infinită și necondiționată a lui Dumnezeu față de noi. Când manifestăm acest gen de dragoste ne încurajăm și ne zidim unul pe celălalt, după cum le-a spus Pavel tesalonicenilor (1 Tes. 5:11). Isus Hristos reprezintă modelul ce trebuie urmat, fiecare membru al echipei învățând „să privească pe altul mai pe sus de el însuși” (Filip. 2:1-8).

Unul din testele dragostei care există în cadrul unei echipe îl reprezintă capacitatea de a rezolva conflictele. Echipele mature acceptă că este normal să apară conflicte. Când există dezacorduri, le recunosc pe față și le discută. Datorită dragostei pe care o au unul pentru celălalt au încrederea necesară discutării chiar și a lucrurilor asupra cărora nu cad de acord. Fiecare membru recunoaște importanța celorlalți și știe că dezacordurile nu vor distruge relațiile dintre ei.

D. Roluri clare și diverse

Mulți creștini angajați în lucrare caută oameni care să le semene, pentru a li se alătura să formeze o echipă de conducere. Este o greșeală mare, prin care se ignoră faptul că noi suntem un trup cu multe mădulare (1 Cor. 12:12-31).

Echipele au nevoie de o mare varietate de oameni pentru a realiza sarcinile complexe la care s-au angajat. De exemplu, o echipă de plantare de biserici ar putea avea nevoie de membrii responsabili pentru următoarele domenii:

- ◆ Evanghelizare
- ◆ Ucenicie
- ◆ Închinare
- ◆ Finanțe — facilități
- ◆ Asimilarea noilor membri
- ◆ Lucrarea cu grupuri-celulă
- ◆ Pregătirea pentru lucrare
- ◆ Îngrijirea celor bolnavi
- ◆ Ospitalitate

Într-o echipă bună, membrii înțeleg responsabilitățile ce revin fiecăruia. Dacă membrii echipei nu știu cine răspunde de un anumit domeniu, frustrările vor crește, iar lucrarea va avea de suferit. Echipa în care nu există un om responsabil cu închinarea va descoperi că timpul alocat închinării trece anevoie și că nimeni nu cunoaște planul slujbei respective. Echipa care nu a însărcinat pe nimeni să se ocupe de domeniul financiar s-ar putea să descopere că membrii ei nu au fondurile necesare pentru cumpărarea literaturii de evanghelizare necesare.

Echipa trebuie să-l ajute pe fiecare membru al ei să-și descopere rolul specific. Fiecare membru al echipei „va fi cel mai eficace dacă i se vor repartiza acele lucruri care-i pun în valoare calitățile. Orice om care lucrează exploatând punctele sale tari va produce un efect multiplicator” (Engel, Secțiunea 9, p. 4).

E. Comunicarea cinstită și deschisă dintre membrii echipei

O barieră majoră în calea bunei comunicări o reprezintă tendința de a evalua și judeca fără a asculta bine. Când un membru al unei echipe mature vorbește, ceilalți îl ascultă cu empatie. Empatia este *încercarea de a-l înțelege pe celălalt înainte de a-i da un sfat sau de a-ți spune părerea*. Acest gen de comunicare demonstrează dragoste și respect pentru celălalt.

Pentru a comunica în acest mod, înainte să oferi o soluție fă-ți timp să înțelegi problema în discuție. O regulă de bază bună este să reformulezi întotdeauna problema sau opinia celui alt, înainte de a reacționa. Reformularea îi oferă celui alt ocazia de a-ți confirma că ai înțeles bine sau de a te corecta. De asemenea, demonstrează înțelegere și respect din partea ta.

Când apar probleme de comunicare în echipa ta, reține:

- ◆ Pune întrebări pentru a clarifica gândurile, simțămintele și opiniile celorlalți;
- ◆ Recunoaște dorințele, planurile și ambițiile personale pe care le ai;
- ◆ Acceptă-l necondiționat pe celălalt, chiar și atunci când nu ești de acord cu el.

În cazul unui conflict interpersonal, nu uita:

- ◆ Stai de vorbă doar cu indivizii care sunt implicați în conflictul respectiv (Matei 18:15).
- ◆ Nu te lăsa târât în bârfe sau vorbire de rău (2 Cor. 12:20).
- ◆ Ai grijă ce spui (Iacov 3:1-12).
- ◆ Binecuvântează, și nu blestema (Rom. 12:14).

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Ce avantaje găsesc plantatorii de biserici în munca în echipă, în raport cu munca independentă? Ce dezavantaje are această abordare?
- ◆ O viziune comună este un factor important pentru o echipă. Enumeră trei lucruri pe care le poți face în calitate de lider al echipei pentru a-i ajuta pe ceilalți membri să formuleze viziunea și să o rețină.
- ◆ Uneori întâlnirile pot fi considerate „plictisitoare” sau „o risipă de timp”. Ce genuri de întâlniri sunt o risipă de timp și ce genuri de întâlniri pot fi benefice pentru o echipă de plantare de biserici?
- ◆ În contextul tău specific, ce roluri trebuie îndeplinite de membrii unei echipe pentru a înființa o biserică nouă (de pildă: evanghelist, formarea noilor ucenici etc)? Sunt necesare toate aceste roluri înaintea începerii bisericii?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Enumeră patru sarcini-cheie pe care trebuie să le realizezi împreună cu echipa ta în vederea plantării de biserici. Repartizează responsabilitatea pentru fiecare din aceste sarcini câte unui membru al echipei, pe baza darurilor și punctelor tari ale fiecăruia. Arată-le apoi în ce mod se pot pregăti mai bine pentru sarcina respectivă și cum anume va fi evaluată realizarea ei.
- ◆ Efectuează împreună cu echipa exercițiul din *Anexa 5A*, „Exercițiu pentru muncă în echipă”.

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Engel, James F., Jane Overstreet, și Terry Sparks. *Leadership: Making Human Strength Productive*. St. David's, PA. The Center For Organizational Excellence, Eastern College, 1996.
- ◆ Kilinski, Kenneth K., și Jerry C. Wafford. *Organization and Leadership in the Local Church*, Grand Rapids, Zondervan, 1973.

- ◆ Robinson, Martin și David Spriggs, *Church Planting: The Training Manual*, Oxford, England, Lynx Communications, 1995, p. 69.

Exercițiu pentru munca în echipă

EVALUAREA ECHIPEI DIN CARE FACI PARTE

Următoarele două exerciții te pot ajuta pe tine și echipa ta să vă evaluați din punctul de vedere al comunicării, relațiilor, rolurilor și responsabilităților pe care le aveți.

DEZVOLTAREA ECHIPEI

Planifică o întrunire a echipei tale în care să discutați întrebările de mai jos. Asigură-te că va exista timp suficient să răspunzi la fiecare întrebare în profunzime și încearcă să-i încurajezi pe toți membrii echipei să participe la discuții. (Păstrează o copie necompletată a acestui formular pentru a-l folosi periodic cu echipa ta actuală și ori de câte ori vei forma o echipă nouă în lucrarea în care ești angajat.)

Cine sunt membrii echipei noastre?

Prin ce ne asemănăm și prin ce ne deosebim?

Care este sarcina pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu ?

În ce mod ne-a pus Dumnezeu împreună ca să formăm o echipă?

Din ce punct de vedere avem probleme, dureri sau frustrări în sarcina la care ne-am angajat?

Cum evaluăm aspectul relațional al echipei noastre și ce am putea face să crească în privința calității?

ELEMENTELE UNEI ECHIPE SĂNĂTOASE

Evaluează-ți echipa folosind diagrama de mai jos. Probabil, vei dori, mai întâi, să dai un exemplar din acest formular fiecărui membru al echipei, pentru a face exercițiul de unul singur, după care să vă întâlniți împreună și să discutați. Remarcă gruparea celor 24 de elemente ale unei echipe sănătoase conform caracteristicilor mai generale „ale unei echipe eficiente”.

Încercuiește un număr de la 1-5 pentru fiecare caracteristică 1 = slab 5 = excelent

Aceeași înțelegere a chemării						
1	Obiective și priorități clare	1	2	3	4	5
2	Valori comune	1	2	3	4	5
3	O înțelegere comună a strategiei	1	2	3	4	5
4	Viziune comună	1	2	3	4	5
Timp petrecut împreună pentru rugăciune și planificare						
5	Capacitatea grupului de a lua decizii	1	2	3	4	5
6	Conducere eficace	1	2	3	4	5
7	Organizare eficace	1	2	3	4	5
8	Tipare eficace de muncă	1	2	3	4	5
9	Resurse pentru lucrare disponibile atunci când sunt necesare	1	2	3	4	5
10	Rugăciune unul pentru celălalt	1	2	3	4	5
11	Răspundere unul în fața celuilalt	1	2	3	4	5
Relații caracterizate de dragoste						
12	Capacitatea de a rezolva conflictele	1	2	3	4	5
13	Accentuarea slujirii reciproce	1	2	3	4	5
14	Încurajare reciprocă	1	2	3	4	5
15	Respect reciproc	1	2	3	4	5
16	Încredere reciprocă	1	2	3	4	5
Roluri clare și diverse						
17	Acceptarea diversității	1	2	3	4	5
18	Participarea adecvată a tuturor membrilor la lucrare	1	2	3	4	5
19	Înțelegerea comună a rolurilor fiecăruia	1	2	3	4	5
20	Calități complementare	1	2	3	4	5
21	Cunoașterea calităților și defectelor fiecăruia	1	2	3	4	5
Comunicare cinstită și deschisă între membrii echipei						
22	Comunicarea deschisă și constructivă	1	2	3	4	5
23	Transparență (deschidere interioară)	1	2	3	4	5
24	Disponibilitatea de a-i asculta pe ceilalți	1	2	3	4	5

RUGĂCIUNEA

LECȚIA 5: RUGĂCIUNEA ȘI POSTUL

- I. Introducere
- II. Natura esențială a rugăciunii
- III. Rolul postului

LECȚIILE 6,7: CONCERTUL RUGĂCIUNII

- I. Un concert al laudei și rugăciunii pe baza modelului din Coloseni 1:3-14

RUGĂCIUNEA

LECTIA **5**

Rugăciunea și postul

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Bazele

☞ Scopul lecției

Să reanalizeze rolurile pe care le joacă rugăciunea și postul în procesul plantării de biserici.

☞ Rezultate dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ să cunoască învățătura biblică despre post și rugăciune;
- ◆ să trăiască în mod constant în dependență de Dumnezeu, în rugăciune și post.
- ◆ să se roage și să postească pentru responsabilitatea plantării de biserici.

☞ Schița lecției

- I. Introducere
- II. Natura esențială a rugăciunii
- III. Rolul postului

Rugăciunea și postul

I. INTRODUCERE

Deoarece plantatorii de biserici sunt implicați în multe activități necesare plantării unei biserici noi, se întâmplă ușor să neglijeze disciplinele spirituale. Munca spirituală poate fi făcută prin eforturile cârnii. Întrucât rezultatele dorite nu se vor arăta, descurajarea poate pune stăpânire pe acești oameni. În acest punct, plantatorul de biserici trebuie să se oprească și să reanalizeze rolul postului și al rugăciunii.

II. NATURA ESENȚIALĂ A RUGĂCIUNII

Dumnezeu S-a revelat pe Sine ca fiind atotștiutor: El cunoaște toate lucrurile. Dumnezeu este de asemenea atotputernic: El poate să facă toate lucrurile. Atunci de ce să ne rugăm? Dacă ceva este voia lui Dumnezeu, nu va face El pur și simplu lucrul respectiv? Sau dacă nu ne rugăm, Îl împiedică lucrul acesta cumva pe Dumnezeul atotputernic să lucreze?

A. Exemple vechi-testamentale — Dumnezeu așteaptă de la poporul Său să se roage

a. *Exod 3:7:*

Israelii erau în robie în Egipt, iar Dumnezeu i s-a arătat lui Moise și i-a zis: „... Am auzit strigătele pe care le scoate ... îi cunosc durerile. [AȘA CĂ] M-am pogorât ca să-l izbăvesc...”

b. *Exod 32:7-14*

Israel se îndepărtase de Dumnezeu și își făcuse un vițel de aur căruia să i se închine. Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Acum lasă-Mă, mânia Mea are să se aprindă împotriva lor: și-i voi mistui; dar pe tine te voi face strămoșul unui neam mare”. Însă Moise s-a rugat Domnului, amintindu-l de promisiunile făcute. „Și Domnul S-a lăsat de răul pe care-l spusese că vrea să-l facă poporului Său”.

c. *2 Cronici 7*

După ce Solomon a zidit Templul, s-a rugat închinându-l lui Dumnezeu. Dumnezeu a răspuns rugăciunii făcute trimițând foc din cer, care să mistuie arderea de tot și jertfa. Și slava Sa a umplut Templul. El i-a spus lui Solomon: „Îți ascult rugăciunea, și aleg locul acesta drept casa unde va trebui să mi se aducă jertfe”. Mai mult, i-a promis că „Dacă poporul Meu peste care este chemat Numele Meu se va smeri, se va ruga, și va căuta Fața Mea, și se abate de la căile lui rele, — îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul și-i voi tămădui țara. Ochii Mei vor fi deschiși de-acum și urechile Mele vor fi cu luare aminte la rugăciunea făcută în locul acesta”.

B. Exemple nou-testamentale — Există o relație între acțiunea întreprinsă în ceruri și rugăciunile noastre de pe pământ

a. *Iacov 5:13-18*

În acest pasaj, apostolul Iacov vorbește despre rugăciunea credinței și mărturisirea păcatului. El afirmă: „Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit” (v. 16), după care Iacov citează exemplul lui Ilie, care s-a rugat ca timp de trei ani și jumătate să nu plouă. Dumnezeu a răspuns rugăciunilor lui Ilie și nu a dat ploaie. Apoi Ilie s-a rugat să plouă și Dumnezeu a trimis ploaia.

b. *Luca 6:12-16*

Cu puțin timp înaintea unei decizii importante (alegerea celor doisprezece ucenici), Isus S-a urcat pe munte să se roage și a stat în rugăciune toată noaptea.

c. *Matei 26:36-44*

Când Isus S-a apropiat de clipa morții Sale, S-a rugat cuprins de o întristare de moarte: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la mine paharul acesta! Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu“. A doua oară Isus a strigat: „Tată, dacă NU se poate să se depărteze de Mine paharul acesta, fără să-l beau, facă-Se voia Ta!“ (s.n.). Isus a strigat a treia oară, rugându-Se cu aceleași cuvinte.

d. *Matei 6:5-18*

Isus i-a învățat pe ucenicii Săi cum să se roage. Deși „Tatăl vostru știe de ce aveți trebuință, mai înainte ca să-i cereți voi“ (v.8), Isus i-a încurajat pe ucenicii Săi să se roage pentru împlinirea nevoilor lor zilnice, pentru a fi feriți de ispită și pentru împlinirea voinței Tatălui pe pământ, precum în ceruri.

e. *Matei 7:7-12*

Vorbindu-le ucenicilor Săi, Isus le-a spus: „cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți, și vi se va deschide“. Isus i-a încurajat pe ucenici să nu se teamă să își aducă nevoile și dorințele în rugăciune înaintea Tatălui.

C. Câteva concluzii referitoare la natura esențială a rugăciunii

Dumnezeu poate face orice dorește, dar a hotărât să aștepte și să își amâne lucrarea până când poporul Său își exprimă acordul în rugăciune. Din exemplele și învățăturile Scripturii, putem deduce că Dumnezeu S-a legat pe Sine de rugăciunile noastre, limitându-Se pe El însuși și împlinirea planului Său la aceste rugăciuni.

Dumnezeu respectă voia omului și dorește ca acesta să își exercite voința în unire cu voia lui Dumnezeu și împotriva voinței lui Satana. Rugăciunea este expresia dorinței noastre ca voia lui Dumnezeu să se îplinească și este una din modalitățile de a conlucra cu Dumnezeu la realizarea planurilor Sale. Rugăciunea nu este o bătălie pentru a-L convinge și obliga pe Dumnezeu să Se răzgândească și să Se conformeze plăcerilor noastre. Dimpotrivă, prin rugăciune noi discernem voia Sa, după care ne plecăm propria noastră voință în fața țelurilor și dorințelor lui Dumnezeu.

III. ROLUL POSTULUI

Postul este abținerea deliberată de la consumul de alimente sau băuturi, pentru un obiectiv spiritual. El poate fi, de asemenea, o perioadă de retragere din activitățile curente și din părtașia prietenilor pentru a petrece mai mult timp în părtașie cu Domnul — a-L căuta pe El și voia Lui. **Postul este o disciplină spirituală, nu o poruncă.** De aceea, dacă un om are probleme de sănătate sau din vreun alt motiv nu poate posti, el nu trebuie să se simtă vinovat, nici să fie acuzat că a păcătuit. În unele culturi și religii postul este un ritual sau parte a tradiției. Funcția postului biblic este concentrarea întregii atenții asupra lui Dumnezeu. El nu trebuie făcut niciodată ca un simplu ritual.

A. Exemplul și învățătura lui Hristos

Isus a arătat că postul era pentru El o parte vitală a vieții Sale de rugăciune. I-a învățat, de asemenea, pe ucenicii Săi despre legătura dintre post și rugăciune. În contextul învățăturii despre rugăciune, Hristos a afirmat de două ori despre post: „Când postiți ... [să nu fiți] ca fățarnicii...“ (Matei 6:16-17). Remarcați că El a spus „când“, nu „dacă“ — de unde deducem că postul era o practică regulată a ucenicilor.

B. Exemplul Bisericii Primare

În cartea Faptelor Apostolilor vedem că rugăciunea, postul și creșterea bisericii merg toate mână-n mână. Biserica se bizuia pe Domnul, iar Evanghelia înainta.

1. *Fapte 13:1-3*

În timp ce liderii bisericii din Antiohia slujeau (se rugau) Domnului și posteau, Duhul Sfânt le-a vorbit. Întinsa lucrare a lui Pavel și răspândirea Evangheliei în Asia Mică și Europa au început cu rugăciune și post.

2. *Fapte 14:23*

Pavel și Barnaba i-au încredințat pe bătrânii noilor biserici în grija Domnului cu post și rugăciune. Prin rugăciune și post Pavel și Barnaba au primit curajul de a-i lăsa pe acești prezbiteri să se ocupe de biserici și să le conducă, știind că sunt în grija Domnului.

C. Natura postului

Hristos ne-a învățat că pentru a primi răspuns din ceruri trebuie să cerem, să căutăm și să batem (Matei 7:7). Fiecare dintre cele trei acțiuni indică o intensitate crescută a căutării. Postul deliberat demonstrează o voință puternică, o povară apăsătoare pe inimă, mai mare decât dorința după mâncare. Există o dublă motivație pentru a posti. Credinciosul trăiește o dorință mai puternică de a-L căuta pe Dumnezeu, urmărind atât întărirea sa spirituală, cât și înaintarea Împărăției lui Dumnezeu.

Așa cum am văzut în învățătura și exemplele lui Hristos, cât și în exemplul Bisericii Primare, postul reprezintă un aspect normal și vital al vieții de rugăciune.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

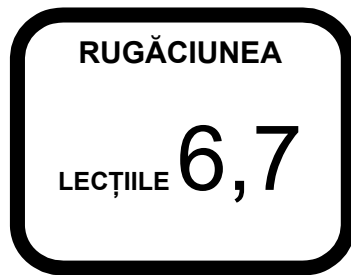
- ◆ Ai petrecut vreodată timp în rugăciune și post? Cum a fost respectiva experiență? Te-ai simțit întărit ca urmare a perioadei respective sau L-ai văzut de Dumnezeu răspunzându-ți la rugăciune în mod special?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Citește Matei 6:16-18
 - ◆ Descrieți modul în care arătau „fățarnicii” când posteau. De ce făceau lucrul acesta?
 - ◆ Descrieți modul în care trebuie să arate un om când postește.
 - ◆ Cum ne putem feri de transformarea postului într-un ritual?
- ◆ Planifică-ți și experimentează disciplina spirituală a postului. Mai jos vei găsi câteva moduri în care creștinii fac lucrul acesta. Dacă dorești, poți folosi una din aceste forme, dar ea este la alegerea ta.
 - ◆ Abstenența de la anumite mâncăruri și băuturi pentru anumite perioade de timp.
 - ◆ Abstenența de la orice mâncăruri, cu excepția sucurilor și a altor lichide, pentru o perioadă limitată de timp.
 - ◆ Abstenența de la anumite mâncăruri, nu de la toate, pentru o anumită perioadă de timp.
 - ◆ O zi pusă deoparte pe săptămână/lună în care să postești.
- ◆ Fă o listă cu lucrurile specifice pentru care te vei ruga când vei posti.
- ◆ Consemnează în jurnalul tău spiritual experiențele petrecute în timpul postului. Cum te-ai simțit? Ce ai învățat despre tine? Despre Dumnezeu ?

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Duesel, Wesley L., *Touching the World Through Prayer*, Coral Gables, FL 33114, WorldTeam, 1986
- ◆ Eastman, Dick, *No Easy Road*, Grand Rapids, MI, 1971
- ◆ Piper, John, *Hunger for God*.

Rugăciunea conjugată

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Faza de multiplicare din ciclul de pregătire a plantatorului de biserici

☞ Scopul lecției

Să le ofere ocazia plantatorilor de biserici să se roage împreună pentru ei înșiși și pentru alți plantatori de biserici din Europa Centrală și de Est și fosta Uniune Sovietică.

☞ Rezultate dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

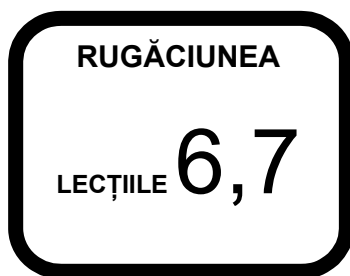
- ◆ să cunoască modul în care poate folosi mai bine rugăciunile biblice ca model pentru rugăciune;
- ◆ să fie întărit prin rugăciunea altora;
- ◆ să se roage nu numai pentru plantatorii de biserici din zona sa, ci și pentru plantatorii de biserici care lucrează în alte țări.

☞ Schița lecției

- ◆ Un concert al laudei și rugăciunii pe baza modelului din Coloseni 1:3-14.

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Parcurgeți împreună cu participanții rugăciunea lui Pavel din Coloseni 1:3-14, petrecând cât mai puțin timp cu discuțiile, pentru a vă ruga cât mai mult. Este de dorit ca participanții să se roage pentru cei care se pregătesc să planteze biserici în alte țări și parcurg același program de pregătire ca și ei. La această oră țările respective sunt Albania, Bulgaria, Republica Cehă, Estonia, Ungaria, România, Rusia, Slovacia, Serbia și Ucraina. Pentru informații la zi contactați biroul Alianței din Budapesta.

Rugăciunea conjugată

I. INTRODUCERE

Una dintre cele mai bune metode de rugăciune este folosirea modelelor biblice. Pentru acest concert al rugăciunii, urmați tiparul rugăciunii apostolului Pavel pentru Coloseni din **Coloseni 1:3-14** pentru a constitui schița laudelor, închinării și rugăciunii voastre.

II. MULȚUMIȚI TATĂLUI — COL. 1:3-5

Citiți împreună versetele 3-5:

„Mulțumim lui Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, căci ne rugăm neîncetat pentru voi, și am auzit despre credința voastră în Hristos Isus, și despre dragostea pe care o aveți față de toți sfinții, din pricina nădejzii care vă așteaptă în ceruri și despre care ați auzit mai înainte în cuvântul adevărului Evangheliei.“

A. Mulțumiți Tatălui pentru sfinții:

1. din acest program de pregătire (precizați-i pe nume, pe fiecare în parte);
2. din biserica voastră;
3. din viața voastră: cei care au avut o influență spirituală asupra vieții voastre.

B. Mulțumiți Tatălui

1. pentru dragostea pe care v-a arătat-o;
2. pentru credința pe care v-a dat-o;
3. pentru nădejdea pe care o aveți în mijlocul unei lumi fără speranță;
4. pentru faptul că Evanghelia a ajuns până la voi.

Notă: Fiți specifici în rugăciunile pe care le faceți. Mulțumiți Tatălui și lăudați-L pentru toate ocaziile în care Dumnezeu v-a arătat dragoste, v-a dat credință și nădejde și ați fost confrunțați cu Evanghelia.

III. RUGAȚI-VĂ CA EVANGHELIA SĂ FIE VESTITĂ ÎN ÎNTREAGA LUME — COL. 1:6-7

Citiți împreună versetele 6 și 7:

„...cuvântul adevărului Evangheliei care a ajuns până la voi și este în toată lumea, unde dă roade și merge crescând, ca și între voi. Și aceasta, din ziua în care ați auzit și ați cunoscut harul lui Dumnezeu, în adevăr, cum ați învățat de la Epafra, preaiubitul nostru tovarăș de slujbă. El este un credincios slujitor al lui Hristos pentru voi, și ne-a vorbit despre dragostea voastră în Duhul.“

- A. Rugați-vă ca Evanghelia să aducă multă roadă în viețile celor cărora le-ați vorbit despre Dumnezeu (fiți specifici în rugăciune).
- B. Rugați-vă ca Evanghelia să aducă multă roadă în locurile în care alții se străduiesc să planteze biserici (coordonatorul va avea o listă a țărilor în care se desfășoară programul de plantare de biserici).
- C. Rugați-vă pentru alți misionari pe care îi cunoașteți; rugați-vă ca lucrarea lor să aducă multă roadă.

- D. Rugați-vă ca Dumnezeu să scoată lucrători mai credincioși, care să ducă Evanghelia până la marginile pământului.

IV. RUGAȚI-VĂ CA DUMNEZEU SĂ VĂ UMPLE DE CUNOAȘTEREA VOII SALE — COL. 1:9-11

Citiți în tăcere versetele 9-11:

„De aceea și noi, din ziua când am auzit aceste lucruri, nu încetăm să ne rugăm pentru voi, și să cerem să vă umpleți de cunoștința voii Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească; pentru ca astfel să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-l fiți plăcuți în orice lucru: aducând roade în tot felul de fapte bune, și crescând în cunoștința lui Dumnezeu: întăriți cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie...”

- A. Enumerați motivele pentru care Pavel se roagă pentru Coloseni ca aceștia să fie umpluți de cunoașterea voii lui Dumnezeu în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească.
1. Pentru ca să trăiască o viață vrednică de Domnul.
 2. Pentru ca să-l fie plăcuți lui Dumnezeu.
 3. _____
 4. _____
 5. _____
 6. _____
- B. Folosind lista de la punctul A, cereți aceste lucruri pentru tovarășii voștri de lucru, care vă sunt colegi în acest program de pregătire.

V. MULȚUMIȚI-I TATĂLUI — COL. 1:12-14

Citiți împreună versetele de la 12-13:

„...mulțumind Tatălui care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților, în lumină. El ne-a izbăvit de sub puterea întunerecului, și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor.”

- A. Lăudați-L pe Tatăl că v-a adus în Împărăția Sa.
- B. Lăudați-L pe Tatăl că nu mai trăiți sub robia lui Satana.
- C. Lăudați-L pe Tatăl că ați fost răscumparați.
- D. Lăudați-L pe Tatăl că v-au fost iertate păcatele.
- E. Lăudați-L pe Tatăl că-l puteți spune „Ava” sau „Tată”.

CARACTERUL DUHOVNICESC

LECȚIILE 9,10: LEGEA ȘI EVANGHELIA

- I. Rolul Legii vechi-testamentale
- II. Limitele Legii
- III. Viața trăită conform Legii
- IV. Duhul ne eliberează de Lege
- V. Viața în Duhul și credința în Evanghelie

LECȚIA 11: POCĂINȚA CA MOD DE VIAȚĂ

- I. Caracteristicile adevăratei pocăințe
- II. Adevărata pocăință ca mod de viață
- III. Binecuvântările adevăratei pocăințe

ANEXE

- 9A Wade, John Long, Jr., „Cum să te schimbi și cum să-i ajuți și pe alții să se schimbe“
- 9B Luther, Martin, „Legea și Litera vizavi de Evanghelie și Duhul — Sfaturi sănătoase pentru predicatorii Evangheliei“
- 11A Voke, Stanley, *Locul păcătosului*

CARACTERUL
DUHOVNICESCLECȚIILE **9,10**

Legea și Evanghelia

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Această lecție se aplică oricărei faze din Ciclul de Plantare de Biserici. Ea va accentua rolul pe care îl joacă caracterul personal duhovnicesc în înființarea de biserici care să se multiplice.

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a evidenția pericolul extrem de obișnuit în vremea noastră: creștini care țin legea, dar care nu cresc în dragostea lor față de Dumnezeu și față de ceilalți. Vom discuta rădăcina acestei probleme: biziurea pe lege pentru a deveni sfinți, fără a crește în credința în Evanghelia lui Isus Hristos. De asemenea, vom învăța modul în care se produce adevărata schimbare în viața noastră și în viețile altora.

☞ Rezultate dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ să înțeleagă că scopul legii lui Dumnezeu este de a demonstra păcătoșenia noastră în contrast cu sfințenia lui Dumnezeu și de a ne face să înțelegem că avem nevoie de Hristos zilnic;
- ◆ să descopere că o credință crescândă în Evanghelie ne conduce de la păzirea legii înspre o dragoste autentică față de Dumnezeu și față de ceilalți;
- ◆ să învețe să-l slujească lui Dumnezeu pe calea nouă a Duhului, nu pe calea veche a codului scris.

☞ Schița lecției

- I. Rolul Legii vechi-testamentale
- II. Limitele Legii
- III. Viața trăită conform Legii
- IV. Duhul ne eliberează de Lege
- V. Viața în Duhul și credința în Evanghelie

☞ Lista figurilor

- 9.1 Viața conform Legii — ca orfani
- 9.2 Viața în Duhul — ca fii

☞ Anexe

- 9A „Cum să te schimbi și să-i ajuți și pe alții să se schimbe“ de John Wade Long, Jr.
- 9B „Legea și litera vizavi de Evanghelie și Duhul — sfaturi sănătoase pentru predicatorii Evangheliei“ de Martin Luther

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Este o lecție care durează două ore. Majoritatea ideilor din această lecție provin din Romani 7:1-13, Galateni 3:1-5 și 3:19-26. Ca pregătire pentru conducerea acestei sesiuni, asigură-te că tu cunoști bine pasajele respective.

CARACTERUL
DUHOVNICESC

LECȚIILE 9,10

Legea și Evanghelia

VIAȚA ÎN DUHUL

INTRODUCERE

Relația dintre Lege și Evanghelie a reprezentat unul dintre cele mai importante subiecte de dezbateră pentru conducătorii Bisericii. De mai multe ori, pe parcursul istoriei Bisericii, această problemă a ocupat un loc central. Prima dezbateră pe această temă o găsim consemnată în Fapte 15 și, ulterior, în epistolele către Romani și Galateni. Problema era: Să pună Biserica sau nu accentul pe respectarea legii ca modalitate primară de slujire a lui Dumnezeu? Răspunsul, formulat simplu, a fost „NU!” (Fapte. 15:19-21). O altă asemenea dezbateră a avut loc în secolul al XVI-lea, când un călugăr german cu numele de Martin Luther, în mijlocul unui sistem religios bazat pe lege, a redescoperit doctrina “îndreptării prin credință”. Luther a început să predice din acel moment mântuirea ca dar, fără plată, fără fapte bune, și astfel a început Reforma protestantă.

În urma acestor două evenimente, s-au produs schimbări puternice, sub călăuzirea lui Dumnezeu. În perioada Faptelor Apostolilor și în cea a Reformei protestante, Împărăția lui Dumnezeu a cunoscut o adevărată explozie, oamenii au venit la Hristos, s-au înființat noi biserici și regiuni întregi au fost transformate. De ce nu-L vedem pe Dumnezeu lucrând în moduri la fel de puternice astăzi? De ce anume avem nevoie pentru a experimenta puterea transformatoare a lui Isus Hristos? Probabil că răspunsul are de-a face, în parte, cu faptul că avem tendința de a folosi greșit *legea*, nereușind să folosim așa cum trebuie *Evanghelia* în lucrarea noastră.

În această lecție vom examina scopul pe care L-a avut Dumnezeu pentru lege. În al doilea rând, va trebui să discutăm limitele legii și incapacitatea ei de a produce sfințenie în noi. Și în al treilea rând, vom vedea că Noul Testament ne prezintă un mod nou de viață. Va trebui să învățăm să trăim prin credință, conform Evangheliei și prin puterea Duhului Sfânt.

I. ROLUL LEGII VECHI TESTAMENTALE

A. Legea ne arată sfințenia lui Dumnezeu

Dumnezeu ne-a dat legea Sa pentru ca perdeaua ce Îi acoperă slava să poată fi trasă la o parte și astfel să vedem ceea ce inima omului nu poate înțelege, copleșitoarea sfințenie a lui Dumnezeu. Acesta este rolul legii Sale. Nu-i trebuie prea mult unui om care citește Biblia să înțeleagă cât de „severă” este legea lui Dumnezeu. Legea este severă deoarece sfințenia lui Dumnezeu este severă. Vedem lucrul acesta în orice aspect al legii, în viața sfântă la care ne cheamă, în lipsa oricărui compromis, în pedepsele aspre pentru eșecuri. Să ne gândim la pedepsele pentru neascultarea legii lui Dumnezeu. Le găsim în Exod 21:15-17; 22:20 și Deuteronom 22:20-22. În cazul adulterului, ambele persoane trebuiau omorâte cu pietre. Dacă un fiu își blestema părinții într-o izbucnire de mânie, trebuia omorât. Este înspăimântător să ne dăm seama că mulți dintre noi am fi morți la această oră, dacă aceste pedepse s-ar aplica.

Să evităm atunci legea lui Dumnezeu pentru a nu fi expuși sfințeniei Sale? Nu, nici vorbă. De fapt, dacă nu vom ajunge să-L cunoaștem cu adevărat pe Dumnezeu, în adevărata Sa sfințenie, vom avea mult de suferit. Oricât ar fi de dificil, cunoașterea lui Dumnezeu în sfințenia Sa este un lucru esențial pentru a înțelege adevărata nevoie după Hristos și răscumpărarea Lui. Fără o creștere permanentă în cunoașterea sfințeniei lui Dumnezeu vom trăi plini de mândrie, nu vom avea milă în relațiile cu alții, vom trăi plini de încredere în noi înșine și în necredință. Deci legea este necesară, mai întâi, necredinciosului, pentru a-i revela copleșitoarea sfințenie a lui Dumnezeu și să-L conducă la Hristos, legea este necesară, totodată, și credinciosului, pentru a-i arăta ce este sfințenia și a-l ajuta să știe unde a greșit și că trebuie să se pocăiască. Am putea spune că legea este expresia tangibilă a caracterului lui Dumnezeu. Pentru a imita caracterul Său, avem nevoie de tablourile concrete ale legii.

B. Legea ne arată păcatul nostru

Un al doilea rol al legii este de a ne arăta păcatul. În Romani 7:7 ni se spune că legea a lucrat în viața apostolului Pavel. Prin porunca „să nu poftești”, Pavel a aflat că a pofti este un păcat, apoi, în versetele 8 și 9 ne spune că, după ce a aflat lucrul acesta, porunca a acționat asemenea unei oglinzi în care omul s-a văzut ori de câte ori a poftit alte lucruri, realizând cât de păcătos este de fapt în inima sa. „Apoi păcatul a luat prilejul, și a făcut să se nască în mine prin poruncă tot felul de poftă”, spune el. În cele din urmă, Pavel văzând cât de „viu” era păcatul în el, a realizat, totodată, că era condamnat înaintea lui Dumnezeu, întrucât prevederile legământului mozaic spuneau: „Blestemat să fie cine nu va împlini cuvintele legii acesteia, și cine nu le va face!” (Deut. 27:26). Prin intermediul legii el a descoperit că era un om blestemat, era un om „mort”.

Principiul pe care trebuie să-l înțelegem este că legea funcționează asemenea unui aparat de diagnosticare. Dacă ai fi suspect de tuberculoză, te-ai duce la spital și ți-ai face o radiografie. Dacă aparatul ar arăta că ai tuberculoză, te-ai întoarce la spital pentru ca mașina respectivă să te trateze și să te vindece? Nu, deoarece, deși aparatul pentru radiografiere este un dispozitiv foarte bun pentru diagnosticarea problemei, este cu totul ineficace în vindecarea acesteia. Așa funcționează și legea. Scopul ei este de a ne arăta păcatul, însă nu are puterea de a produce adevărata sfințenie în noi.

C. Legea ne arată că avem nevoie de Hristos

Dacă Dumnezeu este sfânt, așa cum arată legea, iar noi suntem păcătoși conform legii, atunci ce trebuie să facem? Avem nevoie de un Mântuitor! Un al treilea rol al legii este de a ne arăta că avem nevoie de Hristos.

Legea ne-a fost dată de Dumnezeu pentru a ne fi „un îndrumător spre Hristos” (Gal. 3:24). Înțelegem noi ce înseamnă lucrul acesta? Ajungem să realizăm că avem nevoie de Hristos deoarece vedem sfințenia lui Dumnezeu, cât și incapacitatea noastră de a respecta cerințele legii. După ce-am venit la Hristos, credem oare că legea va înceta să funcționeze în acest mod? Va înceta oare legea să ne îndrume spre Hristos, după ce devenim creștini? Nu, legea este în permanență înaintea noastră pentru a ne arăta că avem nevoie de Hristos, singurul care împlinește cerințele legii și ne face vrednici să fim copii ai lui Dumnezeu.

Meditează la următoarea afirmație făcută de un pastor cu experiență:

Trebuie să recunosc, că timp de mulți ani nu am înțeles cum continuă legea să mă îndrume spre Hristos, o dată ce am devenit creștin. Această atitudine era evidentă în modul în care-mi trăiam viața și îmi desfășuram lucrarea. Credeam că după ce scap de păcatele mele inițiale, respect legea lui Dumnezeu. Vă dați seama că nu prea aveam nevoie de har și de Evanghelie din moment ce consideram că respect legea lui Dumnezeu. Nu înțelegeam de ce alții nu progresaseră la fel de mult ca și mine în împlinirea legii. Și eram frustrat, deoarece oamenii din biserică pe care o păstoream păreau să nu se schimbe cu adevărat. Dar, din nefericire, eram orb și nu vedeam că nici eu nu mă schimbam cu adevărat, fiindcă îmi puseseam încrederea în ceva ce, de fapt, nu avea câtuși de puțin puterea să mă schimbe. În tot acest timp eu crezusem că împlinesc legea, dar fusesem, de fapt, un fariseu! Ținusem legea într-o oarecare măsură, dar în același tip devenisem foarte sever.

Lucrarea ta este caracterizată de o dragoste „severă” sau „legalistă”?

II. LIMITELE LEGII

Așa cum am văzut, legea își are locul ei. Biblia ne arată clar că legea lui Dumnezeu este bună. Romani 7:12 spune: „Așa că, Legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună”. Dar deși legea în ea însăși este bună și neprihănită, reprezintă o bază incompletă pentru a-i fi plăcuți lui Dumnezeu (Rom. 8:3, Gal. 3:21). Așa cum vom vedea, legea nu a fost dată nici o clipă pentru a-i face pe oameni sfinți sau pentru a constitui baza primară a raportării noastre la Dumnezeu (Gal. 3:1-25). Legea are o altă funcție. Ea nu ne poate face sfinți datorită următoarelor limitări ale ei:

A. Legea nu se ocupă de inimă

Sfințenia este în primul rând o problemă ce ține de inima omului (Deut. 4:4,5; Matei 22:37-38). Atunci când inima se schimbă, toate celelalte se schimbă. Sfințenia bazată pe respectarea riguroasă a legii se naște de obicei din înțelegerea greșită a maturității și sfințeniei creștine, ca și cum acestea ar fi probleme de comportament. Aceasta a fost și greșeala fariseilor (Matei 23:23-28). Ei au încercat să ajungă la sfințenie prin respectarea riguroasă a legii. În mod cert, Isus n-a fost impresionat de reușitele lor!

Să luăm exemplul tânărului bogat (Luca 18:18-23). Acesta era un „om bun“, care respectase legea. Însă faptul că n-a vrut să-și vândă averile a arătat cum era inima sa. De aceea, Isus l-a respins. Deși respectase legea, nu era un om duhovnicesc sau sfânt. Un om sfânt l-ar fi ascultat pe Isus în problema respectivă.

Cum credem noi că va crește un creștin? Adeseori ne concentrăm atenția asupra unei liste de lucruri pe care trebuie să le facem, de exemplu citirea Bibliei, facerea de fapte bune, participarea la adunările bisericii, vestirea Evangheliei necredincioșilor și rugăciunea. Desigur, acestea sunt porunci ce trebuie respectate și modalități de creștere în credință. Dar greșim dacă credem că aceste activități vor produce în noi sfințenie. Ne concentrăm atenția asupra responsabilității noastre de a face aceste lucruri, crezând că pur și simplu făcându-le vom deveni sfinți, dar nu ne ocupăm de problemele inimii și de realitatea lucrării lui Hristos în noi, ca bază a trăirii prin credință.

Vedem în multe biserici o respectare a regulilor, dar lipsa unei dorințe de sfințire în restul vieții. Uneori există o respectare rigidă a regulilor, dar fără dragoste față de ceilalți. În exterior, există probabil o creștere înspre o formă de „sfințenie“, dar în interior avem o atitudine critică și nemilostivă. Nu aceasta este „asemănarea cu Hristos“. De multe ori în viața noastră apare „ascultarea“ fără dragoste și „activitatea sfântă“, fără credință.

Concentrându-ne asupra legii ca măsură a sfințeniei noastre, am pierdut din vedere schimbarea radicală a inimii pe care trebuie să o producă în credincios noul legământ. Punctul focal al Noului Testament îl reprezintă schimbarea radicală în interior (Rom. 12:2; 2 Cor. 5:17). Dar, privind biserica din zilele noastre, nu vedem acest gen de transformare. Mulți creștini, din întreaga lume, nu au inimă pentru Dumnezeu. Unul din motivele de bază ale acestei stări este că se bazează pe lege, ca temelie a vieții și lucrării lor, iar ca urmare biserica are aceeași slăbiciune ca Israelul vechi-testamental (Rom. 9:31-32).

B. Legea produce vinovăție

Dacă acceptăm legea ca modalitate primară de raportare la Dumnezeu, ea va deveni atunci un „blestem“. „Blestemul“ constă în faptul că legea este „totul sau nimic“. Dacă vrei să trăiești conform legii, atunci trebuie să respecti TOATĂ LEGEA — TOT TIMPUL (Gal. 3:10). Însă nimeni nu poate respecta legea; deoarece sfințenia lui Dumnezeu este dincolo de puterile noastre, legea Lui ne depășește. De aceea o concentrare permanentă asupra legii va produce un sentiment de vinovăție, fiindcă niciodată nu vom ține suficient de bine legea. În loc să progresăm, vom fi condamnați de lege. Ea ne va fura bucuria, făcându-ne să ne vedem eșecurile și să ne îndoim de lucrarea lui Hristos, de puterea Duhului Sfânt și de adoptarea noastră de către Tatăl Ceresc.

Când liderii bisericii se concentrează asupra cerințelor legii, fără să includă și harul, îi împovărează pe oameni cu cerințe pe care nimeni nu le poate îndeplini. În loc să-i îndrepte pe oameni spre răspunsul care se găsește în Evanghelie, acești lideri, asemenea fariseilor, creează de multe ori legi noi pentru a-i ajuta pe oameni să respecte legea lui Dumnezeu. Făcând lucrul acesta, ei doar măresc povara de pe umerii oamenilor, o povară pe care nimeni nu o poate purta.

În romanul lui Dostoievski *Crimă și pedeapsă*, autorul descrie o scenă în care personajul principal, Raskolnikov, mergea pe un drum de țară. În drumul său, Raskolnikov a întâlnit un alt călător a cărui căruță se împotmolise în noroi. Omul respectiv a început să-și biciuiască calul, încercând să-l oblige să scoată căruța din noroi. Calul nu putea face lucrul acesta, deoarece își epuizase puterile tot încercând. Omul continua să-și bată calul, crezând că biciul îl va convinge să o facă. Omul respectiv a sfârșit prin a-și omorî calul, tot biciuindu-l.

Aceasta este ceea ce facem noi săptămână după săptămână, spunându-le oamenilor care sunt cerințele legii, fără a-i conduce la Evanghelie și a le prezenta modul în care credința în

Evanghelia ne aduce eliberare, bucurie, și ne dă putere să-I slujim lui Dumnezeu. Folosind vina ca factor motivator, producem „ascultare” fără dragoste și „activitate sfântă” fără credință.

C. Legea produce mândrie

Unii reușesc să țină legea mai bine decât alții. Aceștia sunt oamenii care își organizează mai bine viața personală și sunt mai disciplinați. De multe ori acești oameni sunt prezentați drept modele de viață creștină, nu din pricina dragostei din inima lor, ci datorită ascultării exterioare de reguli.

Poate tu ești unul din cei care se descurcă cel mai bine. Te crezi cumva mai duhovnicesc deoarece te-ai străduit puternic să respecti legea? Dacă răspunsul este da, ai grijă. Respectarea legii și faptele bune, în special cele care sunt rezultatul eforturilor și disciplinei personale, produc adeseori rezultate secundare negative: lauda și mândria (Efes. 2:8-9; Filip.3:4 și urm.). Cel care ține legea prin propriile sale eforturi ajunge, de obicei, să fie prins de mândrie din pricina realizărilor sale (Rom. 2:23). Mândria nu se numără printre caracteristicile omului evlavios (Filip. 2:1-11; Rom. 12:3).

Dacă Avraam a fost socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu din pricina faptelor sale, atunci are de ce să se laude (Rom. 4:2). Dar, după cum putem vedea, el a fost socotit neprihănit prin credință, de aceea nu avea nici un motiv să se laude. Dimpotrivă, n-a putut face nimic altceva decât să i se umple inima de recunoștință față de Dumnezeu din pricina bunătații pe care Acesta i-a arătat-o. În același mod, omul duhovnicesc nu se mândrește cu statutul său spiritual, ca și cum ar fi ajuns acolo prin eforturile sale. Dimpotrivă, se laudă cu ceea ce Domnul a făcut pentru el (1 Cor. 1:29-31; Gal 6:14).

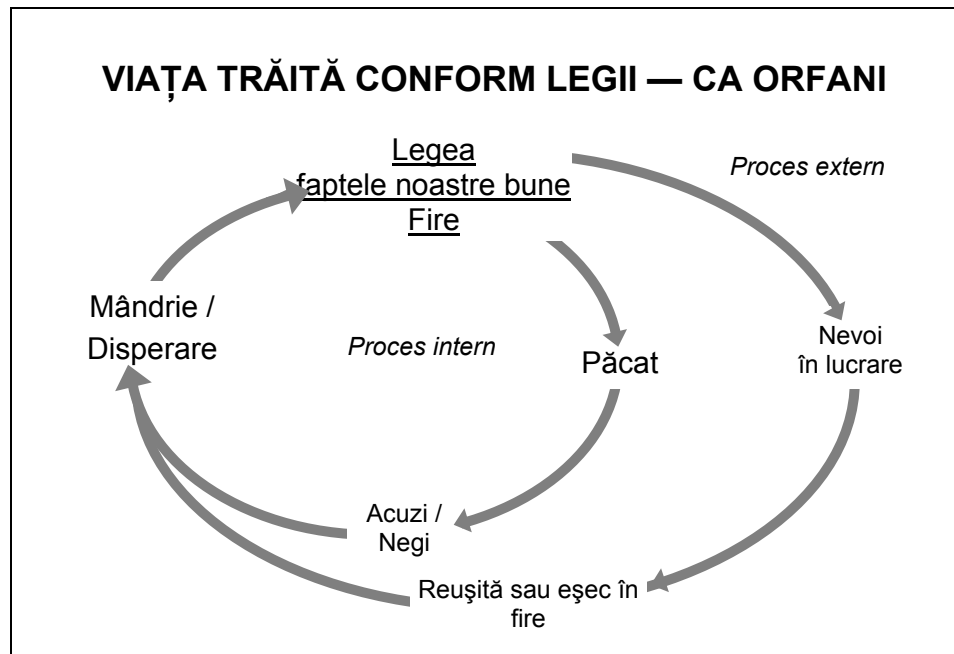
III. VIAȚA TRĂITĂ CONFORM LEGII

Viața trăită conform legii — legalismul — poate fi descris drept a trăi ca și cum omul trebuie să respecte anumite reguli pentru a câștiga bunăvoința lui Dumnezeu și răsplătirile acestuia. Respectarea legii este importantă. În mod cert un om sfânt sau duhovnicesc respectă legea și o cinstește. Dar împlinirea legii într-un mod legalist, pentru a câștiga o răsplată sau bunăvoința lui Dumnezeu este cu totul altceva.

Din păcate, mulți oameni nu înțeleg rolul legii lui Dumnezeu și se raportează într-un spirit legalist la Dumnezeu. Vedem lucrul acesta în bisericile în care în mod constant se pune accentul pe cerința legii, datorită concepției generale conform căreia legea ne face sfinți. Se întocmesc noi reguli pentru a ne ține pe drum. Se pun la punct programe și tehnici pentru a produce o anumită aparență de sfințenie exterioară. Toate acestea se fac cu speranța că prin respectarea acestor legi și reguli vom controla poftele cărnii noastre și vom ajunge la sfințenie.

Viața trăită conform legii poate fi descrisă cu ajutorul diagramei de mai jos (Figura 9.1). Dacă viețile noastre se bazează pe lege, atunci, când devenim conștienți de păcat, devenim în mod frecvent defensivi dând vina pe alții sau pe situația în care ne-am aflat ori negăm păcatul din viața noastră. Lucrul acesta ne va conduce la mândrie sau la depresie, în funcție de modul în care rezolvăm problema păcatului. Dacă învingem păcatul prin propriile noastre eforturi, urmarea firească este mândria. Dacă păcatul ne înfrânge, ajungem la disperare. În ambele cazuri însă va lipsi bucuria (vezi întrebarea pusă de Pavel Galatenilor: „Unde este dar fericirea voastră?”, Gal. 4:15). Ne vom implica în slujirea altora, dar dacă suntem motivați de lege, atunci rezultatele vor avea o importanță primordială pentru noi. Urmarea va fi încă o dată mândria, în cazul reușitei, sau disperarea, în cazul eșecului.

Figura 9.1 Viața trăită conform Legii — ca orfani

IV. DUHUL NE ELIBEREAZĂ DE LEGE

Lucrarea lui Hristos de pe cruce a schimbat totul, în cer și pe pământ. Prin moartea și învierea Sa, El a învins legea și a făcut posibilă locuirea Duhului Sfânt în noi, oferindu-ne o forță mult mai puternică prin care să trăim.

În Matei 5:17, după ce a fost acuzat că nu respectă legea Vechiului Testament, Isus a făcut următoarea remarcă: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc”. Unii oameni folosesc acest verset pentru a arăta că legea Vechiului Testament este în vigoare și astăzi, așa cum a fost în vremea Vechiului Testament. Însă cuvântul grecesc pentru „a strica” este *plerao*, care înseamnă „a împlini”, „a completa”. (Vezi Colin Brown, *The New International Dictionary of New Testament Theology*, Grand Rapids, Zondervan Publishing House, 1971, vol. 1, p. 733 și urm.).

Observați modul în care este folosit cuvântul *plerao* în următoarele pasaje:

- ◆ „După ce a sfârșit (*plerao*) toate aceste cuvântări ...” (Luca 7:1).
- ◆ „După ce s-au petrecut (*plerao*) aceste lucruri ...” (Fapte 19:21).
- ◆ „Doi ani au trecut (*plerao*) astfel ...” (Fapte 24:27).

Cu alte cuvinte, Matei 5:17 poate fi tradus astfel: „Să nu credeți că am venit să stric Legea și Proorocii; nu am venit s-o stric, ci să aduc încheierea ei”. Într-adevăr, Hristos tocmai asta a făcut, a pus capăt legii, după cum arată și alte pasaje din Noul Testament.

- ◆ „Dar acum, am fost izbăviți de Lege și suntem morți față de Legea aceasta care ne ținea robi, pentru ca să slujim lui Dumnezeu într-un duh nou, iar nu după vechea slovă” (Rom. 7:6).
- ◆ „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi ...” (Gal. 3:13a).
- ◆ „Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință. După ce a venit credința, nu mai suntem sub îndrumătorul acesta” (Gal. 3:24-25).

Așa cum arată aceste versete, Hristos a învins legea, eliberându-ne de sub condamnarea ei. A împlinit legea prin ascultarea Sa desăvârșită. Când ne punem credința în Hristos, legea nu ne mai condamnă! Nu mai cădem sub blestemul ei atunci când n-o ascultăm, cum ar trebui să se

întâmplă. Avem iertarea completă a lui Hristos și neprihănirea Lui desăvârșită, iar credința noastră în El împlinește cerințele legii.

V. VIAȚA ÎN DUHUL ȘI CREDINȚA ÎN EVANGHELIE

Dacă nu legea este modalitatea primară de raportare la Dumnezeu, atunci care este aceasta? Acum, că Hristos ne-a izbăvit de sub lege, cum creștem în sfințenie? Dacă legea nu mai are puterea pe care credeam că o deține, ce anume îi va reține pe oameni să nu trăiască asemenea necredincioșilor? Mulți oameni au trăit atâta timp în firea pământească și sub lege, încât le vine greu să înțeleagă vreo altă modalitate de creștere. Există însă un mod nou de viață pentru creștini și trebuie să învățăm să trăim în acest mod nou pentru a cunoaște adevărata putere necesară ascultării de Dumnezeu și slujirii înaintării împărăției Sale.

În locul legalismului, Noul Testament ne învață că Dumnezeu ne tratează pe baza harului Său. Pentru a înțelege cum se întâmplă lucrul acesta trebuie să recapitulăm cunoscuta analogie biblică în care Dumnezeu este Tatăl, iar noi copiii Săi. Orice copil care a avut părinți iubitori poate înțelege conceptul harului. Un copil iubit nu câștigă bunăvoința părinților săi. Este iubit pur și simplu pentru că există. Când nu își ascultă părinții și îi dezamăgește, va fi probabil pedepsit, dar nu va trebui să recâștige bunăvoința părinților săi (vezi fiul risipitor). Indiferent ce face, rămâne un fiu și va fi întotdeauna iubit necondiționat (Horden, p. 7).

În calitate de copii ai lui Dumnezeu ne putem raporta la Tatăl nostru pe baza **puterii eliberatoare a Evangheliei, prin sălășluirea Duhului Sfânt în noi**. Avem parte de aceste lucruri în urma adoptării noastre ca și copii ai Săi (Efes. 1:13; Gal. 4:6; Rom. 8:14). Viața în Duhul și prin credința în Evanghelie trebuie să ne transforme atât trăirea spirituală personală, cât și slujirea altora.

A. Creșterea spirituală personală în Duhul

1. Duhul ne oferă o nouă modalitate de a asculta și a crește în sfințenia personală

Trebuie să ascultăm, dar cum? Această întrebare l-a fost pusă chiar lui Isus odată: „Ce să facem ca să săvârșim lucrările lui Dumnezeu?” Răspunsul lui Isus a fost simplu: „Credeți în Acela, pe care L-a trimis El” (Ioan 6:28-29). Credința noastră este absolut necesară creșterii în sfințenie.

Apostolul Pavel a adus mai multă lumină asupra acestui mod nou de creștere în sfințenie. În Romani 7:1-13 el descrie slujirea „lui Dumnezeu într-un Duh nou, iar nu după vechea slovă” (Rom. 7:6). Care este diferența dintre aceste două moduri de viață? Să vedem deosebirile dintre ele:

<u>Noul mod de viață al Duhului</u> <i>prin credința în Evanghelie</i>	<u>Vechiul mod de viață al codului scris</u> <i>sub lege</i>
Slujesc:	Slujesc:
Din dragoste față de Dumnezeu, datorită a ceea ce a făcut Hristos pentru mine.	Din frică, încercând să-L ascult suficient de bine pentru a fi acceptat.
Conștient de eșecurile mele; îmi pun încrederea în Duhul Sfânt.	Prin încredere în mine însumi, în propriile-mi eforturi.
Din inimă.	Dintr-o obligație de sclav.
Liber de orice osândire și eșecuri.	Dintr-o preocupare profundă pentru reușită, în caz contrar fiind condamnat.
Din recunoștință față de harul lui Dumnezeu.	Dintr-o atitudine superioară, fiindcă „sunt neprihănit” deoarece „păzesc legea”.

În Romani 8:1-4 vedem încă o dată contrastul dintre lege și Duh și ni se spune foarte deschis care sunt limitele legii. „Căci lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere, Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând din pricina păcatului, pe Însuși Fiul Său...” (Rom. 8:3). Legea nu putea produce în noi

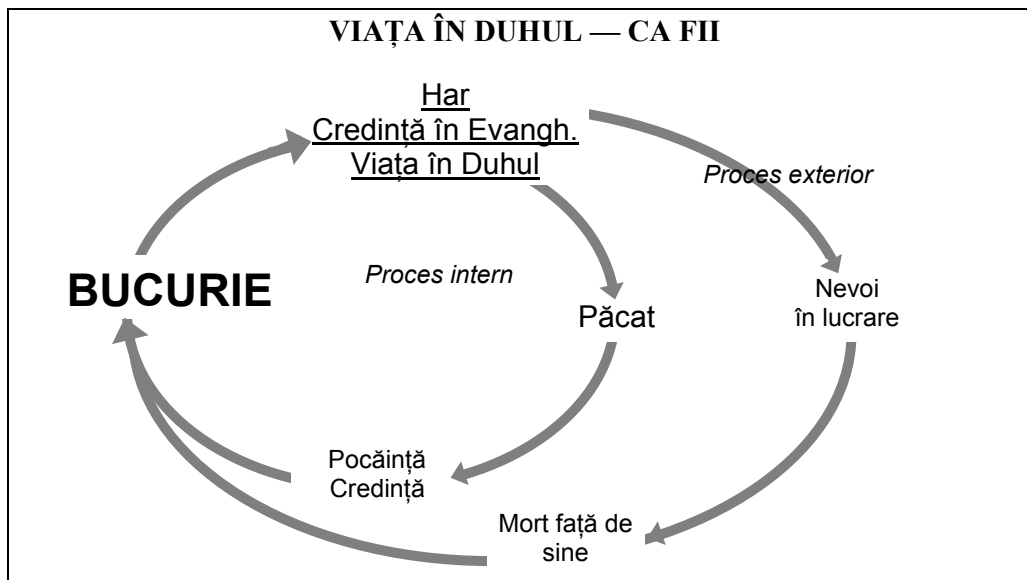
sfințenie, deoarece carnea nu are puterea de a produce această sfințenie. Legea este slabă, deoarece noi suntem slabi.

Trăim o viață de aventură în Duhul. Restul capitolului 8 din Romani ne explică în detaliu lucrul acesta. Deoarece am primit neprihănirea și Duhul Sfânt, nu mai suntem înfricoșați, nici singuri. Nu mai suntem orfani sau robi (v.15-17). Datorită acestei siguranțe, nu mai există nimic letal. Avem încrederea de a privi viața ca pe o aventură, nu ca pe o sarcină nesfârșită a respectării unor reguli. Duhul ne ajută atunci când suntem slabi și ne călăuzește în fiecare zi. Trăim aventură după aventură, Hristos este Împăratul care a învins, iar Duhul ne ajută pe drum. Uneori Duhul ne va călăuzi înspre ușile deschise pentru lucrare, iar alteori ne va arăta păcatul din viața noastră. Dar în acest mod nou de a gândi nu mai este nimic amenințător, așa încât ne putem bizui pe călăuzirea Duhului.

Creșterea în această trăire „într-un Duh nou, iar nu după vechea slovă“ produce o mare diferență în viețile noastre. Prin credința în Evanghelia primim Duhul, care ne dă putere să slujim în acest mod nou. Gândiți-vă la cuvintele adresate de Pavel galatenilor: „*Prin faptele Legii ați primit voi Duhul, ori prin auzirea credinței? Sunteți așa de nechibzuiți? După ce-ați început prin Duhul, vreți acum să sfârșiți prin firea pământească?... Cel ce vă dă Duhul și face minuni printre voi, le face oare prin faptele Legii sau prin auzirea credinței?*“ (Gal. 3:2-3, 5).

Viața în Duhul este ilustrată prin diagrama de mai jos (figura 9.2). Când devenim conștienți de existența unui păcat în viața noastră, suntem motivați de Duhul Sfânt să ne pocăim și credem în iertarea lui Dumnezeu. Desigur, lucrul acesta produce bucurie în viața noastră. În exterior, ne implicăm în lucrare, jertfindu-ne pe noi înșine și, încă o dată, urmarea este bucuria.

Figura 9.2 Viața în Duhul — ca fii

2. Duhul ne arată păcatele

După cum știm, legea ne arată păcatele, dar la fel face și Duhul (Ioan 16:8).

Așa cum vedem în figura de mai sus, dacă răspundem lucrării Duhului în viața noastră ca niște fii, dacă ne pocăim și mergem mai departe, atunci trecem de la întristarea pocăinței la bucuria înnoită a iertării. Semnul adevăratei pocăințe nu-l reprezintă întristarea permanentă, ci bucuria înnoită cauzată de harul lui Dumnezeu și de bunătatea arătată nouă în Hristos, al cărui sânge ne spală păcatele și ne curăță. Lucrarea Duhului este de a ne aduce în permanență înapoi la Evanghelia.

De unde știi dacă trăiești în Duhul? O modalitate de a afla este să vezi cum reacționezi la păcat. Facem reguli noi și depunem eforturi mai mari, bizuindu-ne pe carnea noastră?

Dacă da, trăim sub lege. Dacă, însă, ne pocăim, recunoscându-ne slăbiciunea și puterea lui Dumnezeu de a ne schimba, atunci trăim prin Duhul.

B. Duhul ne călăuzește spre slujire

1. *Duhul ne arată ocaziile de a sluji*

Dacă umblăm prin Duhul, atunci viața este o aventură; este o ocazie de a muri față de noi înșine și de a primi tot ce are Duhul să ne dea. Rezultatul va fi bucuria. Dacă însă, trăim sub lege și în firea pământească, atunci ocaziile de a-L sluji vor fi apăsătoare pentru noi. Vor fi pline de teama eșecului. Așa ni se vor părea întotdeauna. Și când vom folosi aceste ocazii, vom sfârși prin a deveni mândri sau deprimați, în funcție de rezultatele pe care le-am obținut.

2. *Duhul ne dă o nouă abordare a lucrării*

Slujirea din credință ne afectează creșterea personală în sfințenie, cât și modul în care-i slujim pe oameni. Cum căutăm să producem schimbare în viețile altora? Cum să lucrăm așa încât alții să crească în sfințenie? Pastorul Johnny Long, misionar în Kenya, descrie modul în care abordăm, de regulă, lucrurile:

Legea înlocuiește Evanghelia în casele noastre și ne rămâne o singură modalitate de a ne schimba pe noi înșine și pe ceilalți — făcând și impunând reguli! În loc să ne bazuim pe Duhul Sfânt, ne bazuim pe vinovăție, pe sentimentul datoriei și puterea singură a voinței de a produce schimbări. Această biziuire pe noi înșine, de fapt stinge și întristează Duhul Sfânt așa încât situația devine și mai rea, în loc să devină mai bună! În această „lume nouă curajoasă” în care domnește legea, ajung să cred că regulile mele, învățătura mea, eforturile mele de a impune legile lui Dumnezeu vor reforma oamenii extrem de imperfecti cu care sunt obligat să trăiesc. Doresc să-i modelez în așa fel încât să-i pot accepta eu și Dumnezeu (în această ordine).

(Din *Sonship for Africa*, manual, lecția „Legea și Evanghelia acasă și în relațiile de familie”, de John Wade Long, Jr.).

Dorind să schimbăm (în bine) viețile celor cărora le slujim, trebuie să ne punem trei întrebări importante:

a. Care este **OBIECTIVUL** slujirii altora?

În **CE ANUME** nădăjduiesc să-i văd transformându-se? Dacă folosim doar legea pentru a sluji altora, s-ar putea să obținem drept rezultat formarea exterioară, și nu ascultarea din inimă. De exemplu, să luăm cazul băiețelului a cărui mamă a vrut să-l facă să se așeze pe scaun. „Băiatule, stai jos!” i-a poruncit ea. El a continuat să rămână în picioare. „Stai jos!” a insistat ea. El a rămas tot în picioare. „Vladimir, dacă nu stai jos, voi lua nuiaua și te voi pedepsi!” I-a amenințat ea în cele din urmă. Vlad s-a așezat, dar privind-și mama în ochi, a spus: „Poate că pe dinafară stau jos, dar înăuntru sunt în picioare”. Deși acțiunea exterioară era cea corectă, în inima lui domnea încă neascultarea.

b. Ce **STIL DE LUCRARE** voi folosi pentru a atinge obiectivul?

CUM cred că se vor produce aceste schimbări? Dumnezeu nu a conceput legea pentru a schimba inima omului. Mai degrabă, ea este un tutore care, datorită disperării și neputinței sale, trebuie să-l conducă la Isus Hristos — Cel care-l poate schimba dacă trăiește prin Duhul, crezând Evanghelia. Carnea noastră respinge ideea că am fi slabi și că doar Evanghelia îi poate schimba pe oameni, de aceea încercăm să ne schimbăm comportamentul făcând și impunând reguli sau stipulând pedepse. Marele pericol este că practicarea legii poate schimba comportamentul oamenilor dar, din nou, inima arareori se schimbă.

c. Cum pot deveni eu însumi un **MODEL** al schimbării pe care încerc s-o produc?

Ce rol joacă schimbarea **MEA** în motivarea altora să se schimbe? Genul de conducere pe care o practicăm în efortul de plantare de biserici va spune mai multe despre maturitatea noastră spirituală decât tot ceea ce-i învățăm pe alții. Suntem

noi niște slujitori care conduc prin exemplu propriu, așa încât oamenii să zică: „Iată ce doresc să devin și eu“, sau încercăm să-i obligăm pe oameni să se schimbe, conformându-se cerințelor noastre? (1 Petru 5:3).

Modelul nostru pentru slujirea altora trebuie să-l constituie modul în care Dumnezeu Tatăl a lucrat în viața noastră, prin har. Așadar, lucrarea noastră trebuie să fie caracterizată de har. **Dacă lucrarea și slujirea noastră nu trec dincolo de granițele legii pentru a se concentra asupra puterii eliberatoare a Evangheliei prin sălășluirea interioară a Duhului Sfânt, atunci vom deveni niște indicatoare inutile. Poate că le vom arăta oamenilor direcția în care trebuie să meargă, dar nu le vom arăta izvorul de putere absolut necesară pentru călătoria respectivă.**

CONCLUZII

Înțelegi diferența radicală dintre lege și Evanghelie? Înțelegi diferența dintre a sluji „într-un duh nou“, iar nu după vechea slovă“? În mod cert, legea lui Dumnezeu își are locul ei. Ne ajută să înțelegem sfințenia lui Dumnezeu, să ne vedem propria păcătoșenie. Dar legea ne-a fost dată și ca să ne conducă la Hristos. Lucrul acesta nu încetează a mai fi adevărat atunci când devenim creștini, ci reprezintă o funcție permanentă a legii în viața credinciosului. Doar în măsura în care ochii noștri sunt ațintiți spre Hristos, prin credință, vom crește să cunoaștem dragostea care ne va face să trăim o viață nouă prin Duhul.

Dacă dorim să vedem luând naștere mișcări de plantare de biserici, atunci Evanghelia și nu legea trebuie să ocupe locul central în propovăduirea noastră. Și acesta și este locul care i se cuvine. „Căci slova omoară, dar Duhul dă viață.“ Fie ca Dumnezeu să ne dea ochi să vedem adevărata *noastră* nevoie după Evanghelia lui Isus Hristos și inimă să credem că toate nevoile noastre sunt împlinite în El.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ În predicile pe care le ții sau sfaturile pe care le dai altora te concentrezi, de regulă, asupra legii, deoarece crezi că îi va ajuta pe oameni să se schimbe? Care este scopul legii și care este scopul Evangheliei în viața creștinului?
- ◆ De ce nu poate legea să producă sfințenie în noi?
- ◆ Cum ne poate da credința în Evanghelie puterea necesară trăirii unei vieți noi în Duhul?
- ◆ Ce este legalismul?
- ◆ Crezi că este o negare a puterii Evangheliei și o încredere în puterea legii? De ce da sau de ce nu?
- ◆ Ce înseamnă că noi nu suntem „sub lege“ în Galateni 5:18, deși ni se cere în continuare să împlinim poruncile lui Dumnezeu?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Citește „Legea și litera vizavi de Evanghelie și Duhul“ de Martin Luther
- ◆ Citește „Cum să te schimbi și să-i ajuți și pe alții să se schimbe“ de John Wade Long, Jr.
- ◆ Notează-ți reacțiile pe care le ai cu privire la lecturile de mai sus. Ce comentarii, critici sau întrebări s-au născut în mintea ta?

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Horden, William E., *A Layman's Guide to Protestant Theology*, New York, NY, MacMillan Publishing Co., Inc., 1968.
- ◆ Long, John Wade, Jr., *Sonship for Africa*, manual, lecția „Legea și Evanghelia acasă și în relațiile de familie“.

CARACTERUL
DUHOVNICESC

ANEXA 9A

Cum să te schimbi și să-i ajuți și pe alții să se schimbe

DE: JOHN WADE LONG, JR.

„Dar acum, am fost izbăviți de lege, și suntem morți față de legea aceasta, care ne ținea robi, pentru ca să slujim lui Dumnezeu într-un Duh nou, iar nu după vechea slovă“ (Rom. 7:6).

Dacă dorim să creștem în sfințenie și să-i ajutăm și pe alții să crească, ce trebuie să facem? Putem încerca multe lucruri. Cel mai frecvent se sugerează recurgerea riguroasă la „disciplinele spirituale“. În cartea sa, *Disciplinele spirituale*, Richard Foster le împarte în discipline interioare (meditație, rugăciune, post, studiu), exterioare (simplitate, solitudine, supunere, slujire) și comunitare (mărturisire, închinare, călăuzire și celebrare). Există multe lucruri valoroase în cartea lui Foster, dar încercările mele de a folosi metoda sugerată de el pentru „zbor spiritual“ a dus mai degrabă la prăbușiri și explozii, decât la înălțarea în văzduh. Când am participat la o conferință de revigorare spirituală pentru lideri în 1990, am descoperit că avionul meu nu avea motor. Îi lipsea credința.

Acea credință care „lipsea“ nu însemna că nu eram mântuit sau că nu credeam ce spun Scripturile. Problema mea era că viața creștină pe care încercam s-o trăiesc avea sens invers. Încercasem să „practic disciplinele“ pentru a mă apropia de Hristos și a crește în sfințenie. Dar încercarea de a respecta acel set de standarde pentru a te apropia de Dumnezeu, indiferent că este vorba despre ritualurile vechi-testamentale (cum s-a întâmplat în cazul galatenilor), sau despre disciplinele spirituale, ignoră elementul cel mai puternic, aducător de libertate, din Evanghelie și viața în Duhul — și anume faptul că deja avem în Hristos tot ceea ce vom avea vreodată, pur și simplu prin credință, că suntem aproape de El și El de noi, și că tot ce avem de făcut este să privim! Pentru a crește, trebuie doar să credem! Cu alte cuvinte, **credința este motorul avionului vieții creștine!** Înseamnă asta că disciplinele spirituale nu au valoare? Depinde cum le folosim! Atunci când ele izvorăsc din credință, când sunt o modalitate de exprimare a credinței, și nu o încercare de a o obține, au o valoare foarte mare! În caz contrar, sunt o luptă cu pumnul în vânt.

Anul trecut am mers la o casă părăsită a stației de misiune dintr-o zonă îndepărtată a Kenyei pentru a petrece patru zile în singurătate. A fost unul dintre cele mai înviorătoare momente din viața mea de creștin! De ce? Pentru că am mers acolo *împreună cu Hristos*, pentru a petrece timp cu El. N-am mers singur cu speranța că renunțând la prezența vreunui tovarăș uman, cumva, voi merita prezența Lui. Înainte de a învăța această lecție, am făcut una dintre cele mai penibile greșeli din activitatea mea de pastor. În anii '80, în timp ce predicam din Evanghelia după Matei, am ajuns la convingea că biserica mea va crește dacă vor învăța să postească și să se roage! Așa că, am pus la punct un experiment măreț al postului. Acesta a început cu o serie de predici despre binecuvântările care decurg din post, despre modul corect și incorect de a posti etc., inspirându-mă în mare măsură din cartea lui Foster. Ulterior, am întocmit o listă cu 20 de voluntari, care să mi se alăture, formând o grupă de „cobai“. Urma să postim între una până la trei zile în fiecare săptămână, timp de șase săptămâni, să ne consemnăm observațiile (pe formulare detaliate), iar la sfârșit să împărtășim concluziile noastre bisericii. Urmarea? Douăzeci și unu de creștini flămânzi, deziluzionați, care cu tot efortul depus nu deveniseră mai sfinți, nici nu ajunseseră mai aproape de Dumnezeu. Ce am greșit? Privind înapoi, înțeleg că noi am postit atunci pentru „a ne apropia de Hristos“ sau „a primi mai mult din Hristos“. Însă tocmai încercarea noastră s-a interpus între El și noi! Hristos era gata să ne primească, să fie alături de noi fără să postim. Însă insistența noastră de a-l câștiga apropierea a stricat relația cu El. Pe de altă parte, zilele petrecute în singurătate au început cu credință și ascultare, au fost hrănite de acestea și au produs o credință și ascultare și mai mari.

LEGEA ȘI DISCIPLINELE NU AU NICI UN ROL?

Vă rog să nu mă înțelegeți greșit! Nu punem sub semnul întrebării valoarea disciplinelor sau obligația credinciosului de a respecta legea morală. Discutăm aici o altă problemă — eficacitatea acestora sau, cum s-a exprimat Luther: „De ce nu este păzită legea?“. Dacă revenim la modalitățile

vechi-testamentale de sfințire (puterea voinței morale de a respecta legea) nu putem conta pe nimic altceva decât pe carnea noastră. Dar cum tocmai carnea noastră este problema, încercarea de a rezolva o problemă cu o altă problemă nu este o idee prea bună.

Așadar, întrebarea întrebărilor este: „*Ce anume ne poate motiva și ne poate da puterea necesară pentru a ne transforma din creaturi firești, egoiste, în oameni care au slava lui Dumnezeu și binele altora drept preocuparea lor cotidiană principală?*” Sau, altfel spus, *ce anume produce sfințenia?* Am presupus că aceasta rezultă din ascultare — „ascultă pentru a fi sfânt”! Dar lucrurile nu stau așa. În vremea când noi nu aveam puterea de a asculta, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, iar mesajul Evangheliei este „credeți pentru a fi sfinți”! În introducerea sa la Epistola către Romani (1:5) Pavel spune: „Prin care [prin Isus Hristos] am primit harul și apostolia, ca să aducem, pentru Numele Lui, la ascultarea credinței pe toate neamurile”. Înțelegeți? „Ascultarea credinței [ascultarea ce rezultă din credință]” — o credință vie, nu doar o credință *despre* Hristos, ci credința în Hristos, a-ți pune încrederea în Hristos, a privi la Hristos, a te hrăni cu Hristos, a rămâne în Hristos. Sfințenia se naște dintr-o relație de la persoană la persoană, de la inimă la inimă, față în față cu Dumnezeu Tatăl, prin Isus Hristos, prin Duhul Sfânt.

SFINȚENIA PRIN RELAȚIE

Rădăcina sfințeniei o constituie relația noastră cu Hristos. Isus a spus: „*Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de mine, nu puteți face nimic*” (Ioan 15:1 și urm.). Acest pasaj despre „rămânerea în Hristos” este unul din cele mai cunoscute pasaje din Noul Testament, însă de multe ori, după ce îl citim, se pare că ne grăbim să inventăm o modalitate de a sistematiza rămânerea noastră! Problema e că sistemul nostru nu ne poate lega de Hristos — numai credința poate face lucrul acesta. Ți s-a întâmplat să te rogi și să citești din Biblie, dar să nu ai acea legătură de la inimă la inimă cu Isus? Mie da, de multe ori, și asta deoarece citirea Bibliei *în ea însăși* nu are nici o putere. (Diavolul știe Biblia pe de rost.) Puterea se ascunde în credință. De ce? Deoarece credința face legătura dintre niște oameni slabi și un Hristos puternic! Iar atunci când suntem legați de Hristos, Duhul Sfânt ne dă caracterul lui Hristos — sfințenia. **Iar roada, „materia primă” a sfințeniei este și ea o relație — o relație plină de dragoste cu Dumnezeu și cu aproapele nostru.** Pavel le-a spus Galatenilor: „*În Hristos Isus, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n-au vreun preț, ci credința care lucrează prin dragoste*” (Gal. 5:6). Puterea de a iubi pe alții *ca și* Isus o avem doar atunci când mergem direct la El, recunoscându-ne neputința și cerându-I Duhului Sfânt să ne umple de Hristos și de dragostea Lui. Cereți! (Luca 11:13) Nu există alt drum.

Se întâmplă ceva ciudat aici! Noi știm deja toate aceste lucruri! Atunci de ce nu reușim să facem ceea ce trebuie? Această împotrivire față de trăirea în dependență de Dumnezeu, această încercare neconținută de a găsi o modalitate de a ne descurca singuri își are rădăcinile adânc înfipte în firea noastră — în spiritul nostru de independență de Dumnezeu! Cele mai bune programe de ucenicie nu dau rezultate pentru că programele nu dau rezultate. Cele mai bune programe de ucenicie sunt concepute astfel încât să demoleze dependența noastră de programe pentru a înceta să mai căutăm ceva sau pe cineva, în afara lui Hristos, pentru a deveni sfinți. Când înțelegem *acest* lucru bine, Dumnezeu va începe să ne schimbe viața — în profunzime — în permanență! Dacă legea ar fi reușit să facă lucrul acesta, nu am mai fi avut nevoie de Evanghelie.

Pavel a formulat acest gând în următoarele cuvinte: „*Acum dar, nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus care nu trăiesc după îndemnul firi pământești, ci după îndemnul Duhului. În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții. Căci, lucrul cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere, Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnul firi pământești, ci după îndemnul Duhului*” (Rom. 8:1-4).

Este o schimbare radicală! Pavel a înțeles cele două metodologii de sfințire aflate în competiție — Legea și Evanghelia. Vedeți diferența dintre punctul de vedere al lui Pavel și cel la modă în zilele noastre? **În bisericile evanghelice moderne atunci când suntem confrunțați cu problema unui păcat (indiferent că este vorba de adulter sau de lipsa rugăciunii), atacăm respectiva problemă cu legea!** Pavel însă afirmă că ceea ce legea nu a avut putere să facă, Evanghelia reușește să facă! Evanghelia ne dă biruința asupra păcatului, indiferent dacă este vorba despre adulter sau despre lipsă de rugăciune! Atunci de ce tot insistăm ca oamenii să respecte reguli, ca și cum acestea i-ar putea transforma? Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă „am ataca cu Evanghelia” problema păcatului? Cred că într-adevăr ar trebui să încercăm; s-ar putea să avem parte de o surpriză plăcută!

DE CE NU NE POATE TRANSFORMA LEGEA ?

Din două motive: **Mai întâi, Dumnezeu nu a dat legea ca să fie o modalitate de mântuire sau sfințire!** Atât pentru necredincioși, cât și pentru credincioși, legea are rolul de a ne frânge și a ne arăta că avem nevoie de curățirea în sângele lui Hristos. Legea este un baros ce poate frânge inimile împietrite. Noi încercăm s-o folosim ca bisturiul unui chirurg, pentru a face transplant de inimă. Nu e de mirare că „pacienții” noștri nu se fac bine! Da, legea este „sfântă, dreaptă și bună” (Rom. 7:12) — însă numai atunci când este folosită în scopul pentru care a dat-o Dumnezeu. **În al doilea rând, nu suntem în stare să respectăm legea, indiferent cât de tare ne străduim!** Putem rezuma într-o singură propoziție cele două afirmații de mai sus: Dumnezeu a dat legea să fie o oglindă în care să ne vedem păcatul, dar, ca orice oglindă, ea poate doar să ne arate defectele — nu le poate remedia.

UCENICIE EFICACE

Pentru a deveni eficace în formarea altora, trebuie mai întâi să recunoaștem că oricât ne-am ridica în fața adunărilor noastre sau a copiilor noștri să strigăm „NU FACEȚI!” nu vom avea rezultate. Mulți ucenici maturi trebuie să recunoască faptul că, la umbra amvonelor sau în casele lor, viața lor a semănat mai degrabă cu o poposire la poalele Muntelui Sinai, decât cu una la piciorul Crucii. Nu trebuie oare să predicăm legea? Ba da! Dar nu cu speranța de a-i schimba pe oameni. Cum să o predicăm atunci? Să o predicăm în toată plinătatea ei. Să arătăm natura spirituală a legii și cerința de a avea o dragoste desăvârșită față de Dumnezeu și față de aproapele nostru. *Apoi*, să-i ducem pe cei răniți la Crucea lui Hristos, să găsească milă. Să le arătăm legătura inseparabilă dintre Evanghelie, credință și Duhul Sfânt, care ne dă puterea de a iubi. Ca părinți, învățători sau predicatori, nu trebuie să le prezentăm niciodată legea oamenilor, decât dacă imediat după aceea venim și cu promisiunea Evangheliei. Dacă ne oprim la lege, doar vom împietri inimile și vom ațâța mai tare păcatul. Majoritatea păcătoșilor știu deja că ceea ce fac nu este bine. Ei au nevoie de mame și tați și surori și frați și pastori și învățători care să știe cum să *îi ajute cu Evanghelia* să rezolve problema păcatului lor — înainte de convertire, cât și după aceea! Dumnezeu să ne dea harul să ne pocăim de folosirea greșită a legii și de neglijarea Evangheliei. Să ne dăm demisia din funcția lui Moise. Vrei să te pocăiești împreună cu mine?

Păcatul este un leu flămând. El îi mănâncă pe oameni. Așa că, dacă ai plecat „să vânezi leul” care îți devorează turma, înarmează-te cu o armă bună. Dă-mi voie să-ți sugerez cu smerenie că nu e o idee prea bună să stai lângă culcușul lui și să strigi „*TE ROG, NU-L MÂNCA*”. Isus este Cel care înfrânge păcatul. Predică Evanghelia!

Legea și litera vizavi de Evanghelie și Duhul

„SFATURI SĂNĂTOASE PENTRU PREDICATORII EVANGHELIEI“ DE MARTIN LUTHER

„Dar acum, am fost izbăviți de Lege, și suntem morți față de legea aceasta, care ne ținea robi, pentru ca să slujim lui Dumnezeu într-un Duh nou, iar nu după vechea slovă“ (Rom. 7:6)

Prin aceste două cuvinte „slovă“ și „Duh“, Pavel dorește să creeze un contrast între aceste două moduri de a predica și, mai mult, să își înalțe slujba lui și binecuvântările pe care ea le aduce față de toți ceilalți care se laudă că sunt învățatori foarte buni și plini de putere, în Duhul. Vorbește intenționat în felul acesta, fără să le spună pe numele adevărat celor două doctrine (lege și Evanghelie), ci dându-le fiecăreia un nume derivat din genul de efect pe care îl au. Evangheliei îi dă un nume deosebit de slăvit, denumind-o lucrarea Duhului. Pe de altă parte, legii îi dă un nume aproape rușinos, ca și cum n-ar vrea să-i facă cinstea de a o numi „legea și porunca lui Dumnezeu“ — ceea ce de fapt este. Mai târziu, recunoaște că legea i-a fost dată lui Moise și confirmată copiilor lui Israel „cu mare slavă“. De ce vorbește Pavel despre lege în asemenea termeni neologioși? Ne îndeamnă el cumva să o desconsiderăm și să refuzăm să împlinim legea lui Dumnezeu? Nu sunt oare curăția și cinstea lucruri de dorit, frumoase și sfinte? Ba da! De fapt, Dumnezeu a sădit aprecierea acestor virtuți adânc în conștiința omului; ele sunt laudate în toate cărțile scrise de om și pentru a evita instaurarea haosului, lumea trebuie să fie guvernată conform acestora. Obiectivul urmărit aici de sfântul Pavel este să combată lauda predicatorilor mincinoși și să-i ajute să înțeleagă corect puterea Evangheliei predicate de el. Pavel spune, de fapt, următoarele: Dacă iudeii se laudă atât de tare cu legea lui Moise — cu faptul că au primit această lege de la Dumnezeu scrisă pe două table de piatră — și dacă, în mod similar, toți acești predicatori învățați și sfinți ai legii (de astăzi), acești judecători se laudă că au realizat așa de mult, cum se măsoară toate aceste lucruri față de predicarea Evangheliei? Desigur, pot fi predici bune, învățături sănătoase, însă doar atât! Doar cuvinte — cuvinte învățate, cuvinte rostite sau cuvinte scrise, însă dezbateră care urmează are la bază unul din aceste cuvinte: **„Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta“ și, de asemenea, „pe aproapele tău ca pe tine însuși“ (Luca 10:27).**

Nu există nici o scurtătură! În ciuda tuturor discuțiilor despre „păzirea legii“, după multă vreme scursă și după multe eforturi, nu s-a realizat nimic deosebit! Doar hoaspe fără conținut și coji fără miez, fiindcă este imposibilă păzirea legii fără Hristos! Da, un om poate fi obligat să adopte o aparență de evlavie de dragul reputației sale, al câștigului sau al fricii de pedeapsă, însă va rămâne doar o aparență.

Deoarece, dacă harul lui Dumnezeu arătat în Hristos nu este înțeles, inima nu se poate întoarce la Dumnezeu, omul nu își poate pune încrederea în El și nu poate iubi poruncile Lui, nici găsi desfătarea în ele, ci se poate doar împotrivi acestora! Firii omenești nu îi place să fie obligată și nimănui nu-i convine să fie un rob în lanțuri! Dacă un om trebuie să se plece în fața săbiei călăului sau de teama nuielii și-a pedepsei, voința lui va obiecta și respectivul va deveni și mai pornit împotriva legii. Se poate că va asculta, dar dorința inimii lui va fi: *„O, de aș putea să fur, să jefuiesc, să fiu lacom și să-mi urmez poftele după bunul meu plac!“*. Și dacă un om este ținut în frâu cu forța, el va continua să dorească să nu existe nici lege și nici Dumnezeu! Așa că Pavel denumește Evanghelia *„administrația Duhului“* pentru a ne arăta puterea acesteia — în sensul că ea realizează ceva complet diferit în inimile oamenilor decât poate face legea. Evanghelia aduce în noi Duhul Sfânt și transformă inima. Astfel, un om care a fost mânat de frică, prin predicarea Evangheliei, aude această propovăduire și află că ea nu îl apasă cu ceea ce Dumnezeu cere de la el, ci cu ceea ce Dumnezeu a făcut pentru el! Ea subliniază nu propriile sale eforturi, ci lucrarea lui Hristos și îl invită să creadă și să fie sigur că, de dragul Fiului Său, Dumnezeu îi va ierta păcatele și-l va primi drept copilul Său!

Dacă un om crede și primește acest mesaj, el îi va trezi inima la viață și îl va mângâia. Nu va mai trebui să fugă de Dumnezeu, ci să se îndrepte spre El. Și, deoarece descoperă și simte harul și mila lui Dumnezeu, este atras într-un sens pozitiv de El. Începe acum sincer să-l cheme numele, să se

raporteze la El și să-L cinstească, dar ca Dumnezeu preaiubit. Și mai minunat, cu cât credința și mângâierea lui în Hristos sunt întărite, cu atât mai mult dragostea Lui și dorința de a păzi poruncile lui Dumnezeu vor crește! De aceea, Dumnezeu dorește întotdeauna să se predice cuvântul Evangheliei, pentru ca inimile să fie trezite la viață și să afle marea har și marea bunătate ale lui Dumnezeu! Când lucrurile acestea se întâmplă, Duhul Sfânt devine din ce în ce mai puternic în viața celui om! Remarcați că toate aceste lucruri nu sunt rezultatul puterii legii, sau consecința lucrării acesteia, sau rezultatul voinței omului. Sunt rezultatul puterii noi și cerești exercitate de Duhul Sfânt! Duhul Îl așează pe Hristos și lucrarea Lui în inimă și Îl transformă „într-o carte adevărată” — nu o carte cu cerneală și litere, ci viață și activitate reale (2 Cor. 3:2).

Înțelegeți acum diferența dintre cele două feluri de predicare și de ce sfântul Pavel laudă predicarea Evangheliei și o denumește „*administrația Duhului*”, dar numește Legea doar o simplă slovă? Face lucrul acesta pentru a combate laudele falșilor apostoli și predicatori care întemeiau laudele lor pe iudaism sau pe „ascultarea” lor de legea lui Moise. Prin vorbele lor îngâmfate, ei le spuneau oamenilor: „*Prietenii, lăsați-l pe acest Pavel să predice ce vrea. La urma urmelor, el nu va reuși să-l răstoarne pe Moise care pe Muntele Sinai a primit de la Dumnezeu Legea, lege care este în mod cert porunca irevocabilă a lui Dumnezeu și trebuie păzită, dacă vrem să fim mântuiți*”. În același mod papistașii... și sectele strigă împotriva noastră, astăzi: „Ce vreți să spuneți predicând atât de mult despre credință și despre Hristos? Cum devin oamenii astfel mai buni? Trebuie să facem fapte bune!” Trebuie să recunoaștem că o asemenea prezentare a lucrurilor pare corectă — dar dacă o analizăm mai îndeaproape descoperim că sunt doar vorbe goale și vorbiri deșarte. Căci, dacă e să discutăm despre fapte — avem deja Cele Zece Porunci. Și (după cum bine știm) aceste Zece Porunci pe care îi învățăm pe oameni să le păzească îi fac să fie tocmai ceea ce sunt! Mai mult, doar atât ar fi suficient dacă poruncile ar putea fi predicate într-un asemenea mod încât să asigure împlinirea lor imediată! Dar întrebarea dificilă este: Predicile ținute au fost puse în practică — așa încât să nu rămână simple vorbe — sau cum le numește Pavel „slove”? Au fost ele transformate din slove în viață și duh? În ce privește predicarea, cum am spus deja, nimeni nu pune la îndoială faptul că trebuie predicate Cele Zece Porunci — și chiar mai mult — trebuie păzite!

Însă ele nu sunt păzite! Aceasta este nemulțumirea noastră. De aceea, e nevoie de ceva mai mult decât simpla predicare a legii pentru ca omul să poată ști totodată cum poate avea puterea de a o păzi. Altfel la ce bun să predici că Moise și legea spun: „*lată ce trebuie să faci; asta cere Dumnezeu de la tine*”.

Da, dragul meu Moise, aud ce spui; fără îndoială că așa este, este adevărat. Dar, te rog, spune-mi și de unde să găsec puterea de a face ceea ce, din păcate, nu am făcut și nu pot face. Nu este ușor să numeri banii când punga-i goală sau să bei dintr-un pahar gol.

De aceea dacă trebuie să-mi plătesc datoriile și să-mi potolesc setea, te rog sfătuiește-mă, domnule, cum să-mi umplu punga și cum să-mi umplu paharul!

În privința acestor lucruri acești predicatori ai vorbelor goale nu ne pot da nici un fel de informații. Dimpotrivă, ei nu fac decât să continue să îi îndemne și să-i chinuie pe oameni cu legea! Îi conduc înspre pierzarea lor, îi lasă în păcatele lor și își bat joc de ei.

BIBLIOGRAFIE

- ◆ *Ce spune Luther: O antologie practică și accesibilă pentru creștinul activ*, ed. Ewald M. Plass, secțiunile 2285, 2286, Concordia, St. Louis, Missouri, 1959.

Pocăința ca mod de viață

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Această lecție discută în primul rând chestiuni legate de „Faza temelilor“ din ciclul plantării de biserici. Ea va accentua rolul pe care îl joacă dezvoltarea spirituală personală în înființarea de biserici care să se înmulțească.

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a-l ajuta pe cursant să înțeleagă modul în care o viață care se concentrează asupra Evangheliei ne conduce la un stil de viață caracterizat de pocăință și credință. Evanghelia ar trebui să creeze în noi o libertate și mai mare de a fi extrem de cinstiți cu Dumnezeu, pentru a trăi o frângere mai profundă din cauza păcatului nostru (pocăința) și o conștiință mai acută a necesității harului. Această Evanghelie ar trebui totodată să genereze credință în inima noastră pentru a fi cu adevărat izbăviți de păcatul nostru și a trăi bucuria marii îndurări și imensului har ale lui Dumnezeu.

☞ Rezultate dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ să înțeleagă faptul că o viață concentrată asupra harului lui Dumnezeu trebuie să conducă la o rezolvare cinstită a păcatului și la o predare plină de bucurie, permanentă și completă lui Dumnezeu;
- ◆ să crească spre un stil de viață caracterizat de cunoașterea tot mai profundă a lui Dumnezeu, de o pocăință tot mai adâncă și de descoperirea adevăratelor bogății ale harului lui Dumnezeu ascunse în Isus Hristos;
- ◆ să devină unul dintre cei mai pocăiți membri ai adunării sale și un slujitor al harului, experimentând totodată harul măreț al lui Dumnezeu.

☞ Schița lecției

- I. Caracteristicile adevăratei pocăințe
- II. Adevărata pocăință ca mod de viață
- III. Binecuvântările adevăratei pocăințe

☞ Anexă

11A „Locul păcătosului” de Stanley Voke

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Folosiți exemple și întâmplări personale pentru a arăta modul în care pocăința v-a afectat viața spirituală și ați descoperit noi profunzimi, cât și modul în care Dumnezeu lucrează în viața celor care se pocăiesc.

Pocăința ca mod de viață

INTRODUCERE

Am văzut că suntem adoptați de Dumnezeu și lucrul acesta trebuie să ne schimbe modul în care gândim și trăim, adică să devină cel al unor fii, nu cel al unor orfani. Înfierea noastră, care ne-a adus într-o nouă relație cu Dumnezeu, trebuie să ne conducă spre concentrarea asupra Evangheliei, nu doar asupra legii. Din Evanghelie aflăm nu doar ceea ce ni se cere în calitate de creștini, ci găsim totodată motivația și puterea de care avem nevoie pentru a crește într-adevăr înspre sfințenie. Am discutat, de asemenea, despre viața în Duhul și despre modul în care ea produce o sfințenie mult superioară vieții trăite în robia legii, deoarece Duhul ne schimbă și inima, nu doar comportamentul.

Aceste adevăruri se concentrează asupra noii noastre relații cu Dumnezeu pe baza harului Său, o viață caracterizată de libertate și putere. Dar, de obicei, când ne gândim la har, la libertate și la putere suntem neliniștiți de roada pe care această „eliberare” o va produce. Dacă înțelegem însă corect viața concentrată asupra harului lui Dumnezeu asemenea temeri vor dispărea și va rămâne doar încurajarea de a merge mai departe. Dumnezeu ne invită la fântânile adânci ale harului Său, să nu ne temem să ne apropiem cu sinceritate de El, în toată sfințenia Sa. Dumnezeu știe că cinstea și transparența cresc cel mai bine în solul dragostei neschimbate. Și tocmai așa ceva ne oferă El. În mod asemănător, cunoașterea într-o măsură tot mai mare a lui Hristos și a binecuvântărilor mântuirii Sale are drept scop crearea a tot mai multă bucurie în inima noastră și încurajarea să ne predăm pe deplin Domnului, cu toate dorințele inimii noastre. Experiența poporului Israel a demonstrat deja că legea și blestemul ei nu sunt suficiente pentru a-i determina pe oameni să-L asculte pe Dumnezeu. De aceea, Dumnezeu a făcut un legământ nou în care Hristos a împlinit legea pentru ca harul să poată fi dăruit pe deplin și prin care Dumnezeu ne-a creat o inimă nouă, astfel încât să nu mai domnească păcatul, ci el să devină un vechi stăpân disprețuit, iar noi să creștem în dragostea noastră față de Dumnezeu.

Pentru a crea această inimă nouă în noi, Dumnezeu trebuie mai întâi să frângă vechea inimă. Aceasta este pocăința pe care o trăim în momentul mântuirii. Și descoperim că Dumnezeu continuă această lucrare în sfințirea noastră, frângându-ne inima pentru a o înnoi, după cum spune textul din Proverbe 6:23: „Îndemnul și mustrarea sunt calea vieții”. Vedem aici calea lui Dumnezeu spre viață, mustrarea ce corectează o inimă ce s-a rătăcit și căreia trebuie să-i răspundem cu smerenie. Nu numai că acesta este drumul care ne conduce spre viața pe care Dumnezeu ne-o oferă în Hristos, ci el este totodată drumul care în permanență ne conduce înapoi la harul lui care mereu și mereu ne înnoiește inimile.

Acest mod de viață va fi discutat acum. Dacă ar fi să rezumăm ideea centrală a lecției, ea ar suna așa: „Pocăința este drumul vieții”. Pentru a înțelege ce înseamnă adevărata pocăință și ce roade produce ea în viața noastră deschideți la Psalmul 51. Găsim aici una dintre cele mai plastice descrieri ale pocăinței autentice. Este psalmul în care David își mărturisește păcatul, inima lui fiind frântă din pricina acestuia. Descoperim în acest psalm caracteristicile adevăratei pocăințe, motivul pentru care pocăința trebuie să devină un mod de viață și, de asemenea, binecuvântările pe care le aduce această viață de pocăință.

I. CARACTERISTICILE ADEVĂRATEI POCĂINȚE

A. Recunoaște-ți păcatul

Mai întâi ni se spune cum arată adevărata pocăință. Prima caracteristică a adevăratei pocăințe o reprezintă recunoașterea smerită a păcatului nostru.

David mărturisește în versetul 3: „Căci îmi cunosc bine fărădelegile și păcatul meu stă necurmat înaintea mea”. Unul dintre cele mai grave efecte ale păcatului este că orbește inima și o amăgește. David a trăit această amăgire timp de aproape un an, până când prorocul Natan i-a pus în față păcatul, printr-o întâmplare pe care i-a povestit-o. Însă în clipa în care Natan l-a mustrat pe David, acesta a reacționat cu smerenie, recunoscând: „Am păcătuit”.

În Psalmul 32, David povestește despre perioada în care era conștient de păcatul său, dar refuza să-l recunoască (v. 3) și vedem aici diferența esențială dintre a fi conștient de păcat și a te pocăi de păcat. În acea perioadă el refuza să recunoască faptul că ceea ce făcuse era greșit. Uneori, pur și simplu nu ne vedem păcatul, dar de multe ori se întâmplă să știm că am păcătuit, deși inima noastră refuză să recunoască faptul că ceea ce-am făcut este cu adevărat greșit. În mod frecvent venim cu scuze de genul: „A meritat ceea ce i-am făcut”; sau „Nu m-am putut abține, mi-am pierdut controlul”. Prin asemenea scuze încercăm să fugim de confruntarea cinstită a păcatului nostru și de recunoașterea greșelii făcute. Însă inima care se pocăiește vede păcatul și îl recunoaște, își asumă responsabilitatea pentru el și recunoaște că ceea ce a făcut este cu adevărat greșit.

B. Înțelege „păcătoșenia păcatului”

Cea de-a doua caracteristică a unei inimi care se pocăiește este realizarea a ceea ce păcatul e cu adevărat. David mărturisește în versetul 4: „Împotriva Ta, numai împotriva Ta, am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea Ta”. Evident, David păcătuisese împotriva altor oameni, însă o inimă care se pocăiește înțelege că cea mai mare ofensă și cea mai mare vinovăție a noastră au de-a face cu Dumnezeu, deoarece esența oricărui păcat este de a ne ridica mai presus de Dumnezeu. Inima care se pocăiește vede păcatul ca o încercare de a-L trânti pe Dumnezeu la pământ și a ne așeza noi pe tronul Său. O inimă care se pocăiește cu adevărat se întristează din pricina acestei atitudini arogante.

Ilustrație: *Într-o tabără de tineret pentru creștini, un adolescent și o fată au fost biruiți de ispite și au căzut în păcat, iar coordonatorul taberei a aflat. Amândurora le-a fost foarte rușine, iar când fata a fost dusă la biroul taberei pentru a fi trimisă acasă, a început să plângă în neștire. După aproximativ zece minute, timp în care a lăsat-o să plângă, coordonatorul a întrebato: „De ce plângi așa de tare? Pentru că ai fost prinsă și ți-e teamă ce vor zice părinții tăi, sau pentru că înțelegi că ceea ce ai făcut este un păcat împotriva lui Dumnezeu și-ți pare rău că L-ai supărat?” Imediat fata a încetat să mai plângă, deoarece a realizat că nici măcar nu se gândise că a greșit înaintea lui Dumnezeu.*

Pentru inima care se pocăiește cu adevărat înțelegerea a ceea ce este de fapt păcatul produce mari remușcări. Înțelegem păcătoșenia păcatului. L-am necinstit pe Dumnezeu și ne-am înălțat pe noi înșine mai presus de El. Lucrul acesta este o mare rușine pentru cel care știe că Dumnezeu este Creatorul. Este o mare rușine, de asemenea, pentru cel care cunoaște incredibila dragoste a lui Hristos. Deși este Creatorul nostru, El S-a smerit pe Sine Însuși murind pe cruce pentru ca să răscumpere o creatură nevrednică, asemenea nouă. Cunoscând dragostea incredibilă a lui Dumnezeu, omul care se pocăiește se simte zdrobit de înțelegerea a ceea ce a făcut, de faptul că a abuzat de această dragoste uimitoare.

Acest gen de remușcare ne face să mărturisim înaintea lui Dumnezeu, împreună cu David: „Vei fi drept în hotărârea Ta, și fără vină în judecata Ta”. Indiferent care ar fi judecata lui Dumnezeu în privința păcatului meu, El va fi fără vină, iar eu sunt vrednic să fiu judecat. Sentimentul că merităm judecata dreaptă a lui Dumnezeu izvorăște dintr-o inimă care se pocăiește și care știe ce este de fapt păcatul.

Așadar, adevărata pocăință vede păcatul și îl recunoaște. De asemenea, ea înțelege păcătoșenia păcatului și că el este o ofensă la adresa lui Dumnezeu.

C. Regretă din inimă păcatul făcut

În cazul adevăratei pocăințe, inima este frântă și plină de întristare. Există un regret autentic datorat păcatului. Versetul 17 spune: „Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită”. Ni se spune aici că Dumnezeu nu-Și găsește plăcerea în manifestările exterioare, care pot deveni ușor imitații ieftine și care nu reflectă adevăratele atitudini ale inimii. Pe vremea lui Israel se aduceau de multe ori jertfe fără ca inima să se fi pocăit cu adevărat, iar Dumnezeu era dezgustat de acest spectacol superficial (Isaia 1:10-15).

O inimă zdrobită și mâhnită este o inimă care s-a smerit și a fost frântă. Ea nu se înalță spre piscuri, plină de mândrie, ci ocupă locul de jos, locul păcătosului, întristându-se din pricina mândriei fără teme și a răzvrătirii datorită căreia a uzurpat locul Creatorului, care este înălțat

mai presus de toate. Este o inimă supusă și sensibilizată de întristarea produsă de eșecul de a prețui pe Cel care ne iubește cum nu ne-a mai iubit nimeni.

D. Pericolele apatiei și penitenței

Toți știm ce frământări poate ascunde inima noastră. Păcatul ne poate amăgi așa încât să devenim niște prefăcuți, iar manifestările exterioare să nu fie însoțite de trăiri interioare ale inimii pe măsură. Să fim conștienți că în timp ce, pe de-o parte, ne este ușor să nu realizăm adevărata „păcătoșenie“ a păcatului, pe de altă parte este ușor și să transformăm pocăința într-o penitență prin care încercăm să plătim pedeapsa pentru păcat prin propria noastră suferință. Amândouă sunt la fel de condamnabile în ochii lui Dumnezeu deoarece în ambele cazuri avem de-a face cu o inimă plină de mândrie. A fi indiferenți în ceea ce privește păcatul nostru înseamnă a-i micșora gravitatea și a ne vedea pe noi înșine mai presus decât trebuie. Dar a încerca să ne facem vrednici de iertarea lui Dumnezeu prin penitență înseamnă a nu recunoaște plini de smerenie nevoia după harul lui Dumnezeu și mântuirea adusă de Hristos, singurul care a putut plăti îngrozitoarea pedeapsă pentru păcatul nostru și prin care putem primi singura neprihănire acceptată de ochii desăvârșiți ai unui Dumnezeu sfânt.

Marele pericol care îl paște pe omul „religios“ este să disprețuiască doar apatia, nu și penitența, deoarece nu vede aroganța ce se ascunde în spatele acesteia. El crede că își exprimă nevrednicia, însă inima lui înșelată exprimă, de fapt, aroganță în cel mai înalt grad. El crede implicit că suferințele pe care le trăiește din pricina păcatului îl vor face să fie primit de Dumnezeu. Din nou, înțelege prea puțin gravitatea păcatului său, prea puțin sfințenia lui Dumnezeu și prea puțin jertfa lui Hristos pe cruce, în timp ce se înalță pe sine însuși.

Ilustrație: *Cineva ar putea spune: „Bine, eu sunt protestant. Eu nu fac penitență pentru păcatele mele“. Chiar crezi asta? Cât de mult plângi pentru păcatul tău și câtă vreme se frământă inima în tine din pricina unei greșeli făcute? Ore? Zile? Nu simți uneori că Dumnezeu nu te poate ierta cu adevărat, pentru că ai păcătuit atât de groaznic? Nu încerci uneori să faci ceva pentru a compensa păcatul înfăptuit ca să poți crede că Dumnezeu te acceptă acum? Toate acestea sunt forme de penitență, nu de adevărată pocăință, iar dacă pocăința nu produce „roada pocăinței“, lucrul acesta se întâmplă probabil pentru că nu te pocăiești, ci doar faci penitență.*

În cazul adevăratei pocăințe, inima este zdrobită și smerită. Dacă, însă, întristarea noastră ne face să fim preocupați de păcatul nostru și nevrednicia noastră, atunci pocăința se transformă în penitență. Un creștin înțelept obișnuia să-i sfătuiască pe oameni: „Pentru fiecare privire pe care o arunci păcatului, uită-te de zece ori la Hristos“. Acest sfat este valabil și pentru noi, ca pocăința noastră să nu se transforme într-o penitență, ci să ducă la un stil de viață caracterizat de întristare și suferințe autoimpuse pentru păcatul nostru.

Adevărata pocăință este un mod de viață deoarece creează în noi o inimă înnoită pentru Dumnezeu, atunci când ne vedem păcatul și îl recunoaștem. Adevărata pocăință este un mod de viață deoarece inima noastră este frântă și smerită și făcută să-L iubească din nou pe Dumnezeu. Dar adevărata pocăință își are contrafacerea ei, ca orice altceva pe pământ. De aceea trebuie încă o dată să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu să ne învețe, pentru a nu cădea în cursa a ceva ce seamănă cu pocăința, însă nu produce roada adevăratei pocăințe.

II. ADEVĂRATA POCĂINȚĂ CA MOD DE VIAȚĂ

A. O recunoaștere cinstită a adevăratei noastre probleme

Ideea că pocăința reprezintă un mod de viață pare stranie unor creștini, deoarece este ușor să credem că noi nu mai suntem, cum se exprima Luther, păcătoși „adevărați, mari, împietriți“. Remarcați mărturisirea făcută de David, când a venit cu o inimă plină de pocăință: „Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea“ (Ps. 51:5). Desigur, este o afirmație importantă care vorbește despre sămânța păcatului moștenită de la o generație la alta de la primul păcat comis de Adam și Eva. Însă David nu este preocupat aici de formularea unei afirmații teologice despre originea păcatului. Mai degrabă, avem de-a face cu o recunoaștere cinstită a adevăratei lui probleme, așa că am face bine să luăm aminte la mărturisirea lui.

Un stil de viață caracterizat de pocăință reprezintă o parte importantă a trăirii noastre creștine, deoarece problema păcatului este una extrem de reală și profundă. Chiar și după ce apostolul Pavel a devenit creștin și îl cunoscuse pe Domnul de mai bine de douăzeci de ani, a recunoscut că se luptă cu păcatul în Romani 7:15, unde a afirmat: „Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc”. Păcatul nu este doar tipare izolate de comportament caracterizate de facerea a ceea ce este greșit. Mai degrabă, reprezintă o parte a naturii noastre decăzute și parte integrantă a atitudinilor noastre naturale, a credințelor și comportamentului adânc înrădăcinate în alienarea noastră de Dumnezeu.

Lucrul acesta pune degetul pe problema reală pe care o avem cu păcatul și, de aceea, este necesară o pocăință permanentă, adâncă, care să zdrobească inima. Dacă dorim să trăim această înnoire permanentă a vieții spirituale, trebuie totodată să recunoaștem cu seriozitate problema reală a păcatului nostru. Păcatul nu este un accident izolat, este mai degrabă o rețea organică ce pătrunde adânc în ființa noastră. Păcatele sunt atitudinile, convingerile și comportamentul asociate naturii noastre decăzute. De aceea, dintre toți membrii adunării noastre, noi, cei care suntem plantatori de biserici și lideri, trebuie să fim „cei dintâi” care se pocăiesc. Plantatorul de biserici trebuie să fie cel dintâi gata să recunoască lupta pe care o duce cu natura sa păcătoasă. Pocăința, în cazul lui, trebuie să fie un mod de viață.

B. Dumnezeu promite că va lucra în viața noastră

Doar atunci când înțelegem problema reală pe care o reprezintă păcatul nostru vom fi încurajați de versetul următor din Psalmul 51: „Dar Tu ceri ca adevărul să fie în adâncul inimii: fă dar să pătrundă înțelepciunea înlăuntrul meu!” (v. 6).

Dumnezeu a creat în David o inimă care știa din nou adevărul, întrucât inima lui fusese zdrobită din pricina păcatului comis. El spune în Psalmul 32:2: „Ferice de omul ...în duhul căruia nu este viclenie!”. Dumnezeu luase amăgirea păcatului din inima lui David, iar pocăința sa era roada lucrării lui Dumnezeu.

Găsește încurajare în faptul că, în ciuda problemei reale pe care o prezintă păcatul nostru, Dumnezeu se află la lucru în viața noastră, pentru a produce adevăr și înțelepciune în noi. Perioadele noastre de pocăință profundă sunt, de fapt, lucrarea lui Dumnezeu de a da naștere adevărului în adâncul ființei noastre și înțelepciunii în Duhul nostru. De aceea, trebuie să ne deschidem inimile înaintea lui Dumnezeu pentru ca El să poată lucra liber în noi. Avem nevoie de ajutorul Său. Dacă suntem sinceri în ceea ce privește umblarea în adevăr, atunci ne putem ruga asemenea lui David: „Cercetează-mă Dumnezeule și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea vecinicii!” (Ps. 139:23-24). Nu este ușor să ne dorim cu adevărat să ne fie zdrobite inimile, însă prin această zdrobire vom umbla în adevăr și înțelepciune.

III. BINECUVÂNTĂRILE ADEVĂRATEI POCĂINȚE

Psalmistul ne învață totodată care sunt binecuvântările ce decurg dintr-o inimă care se pocăiește. David îi cere lui Dumnezeu să se poarte cu el potrivit cu bunătatea Sa, readucându-l în poziția în care fusese înainte de a păcătui: David anticipează că va avea din nou parte de harul lui Dumnezeu (v. 1), va fi curățit de păcatul său (v.2), va avea parte de bucurie (v. 8, 12), păcatul său va fi șters așa încât Dumnezeu nu-l va mai vedea (v.9), va primi un duh nou (v. 10, 12) și va avea Duhul Sfânt (v. 11).

Putem avea certitudinea că Dumnezeu va face lucrul acesta pentru noi, că acestea sunt binecuvântările pocăinței care ne sunt promise, deoarece în 2 Corinteni 1:20 ni se spune: „În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu oricâte ar fi ele, toate în El sunt ‘Da’”. Toate promisiunile făcute de Dumnezeu sunt „da” pentru noi cei care suntem în Hristos. În toate rugăciunile în care David îi cere lui Dumnezeu să-i răspundă ca urmare a pocăinței sale găsim promisiuni sau principii care ne asigură că, într-adevăr, acesta este modul în care Dumnezeu răspunde la pocăința noastră.

La sfârșit, în versetul 17, David exprimă ultima și cea mai mare dintre aceste binecuvântări atunci când face următoarea afirmație: Dumnezeu „nu disprețuiește o inimă zdrobită și mâhnită”. Poate ne îndoiim uneori de plăcerea pe care Dumnezeu o găsește în noi, însă El nu va întoarce niciodată spatele unei inimi zdrobite din pricina păcatului comis. Întotdeauna acesta este drumul înapoi spre Dumnezeu și vom fi întotdeauna bine primiți atunci când inima ne este zdrobită din pricina

păcatului nostru. Lui îi face plăcere o asemenea inimă, și pe o asemenea inimă o va atrage aproape de El.

Apropierea de Dumnezeu este marea răsplată a unei vieți de pocăință. Isus le-a spus creștinilor din biserica din Laodicea că, dacă cineva se pocăiește, „Voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine“ (Apoc. 3:14-20). Este vorba aici despre intimitatea pe care o vom cunoaște atunci când inimile noastre vor fi în permanență frânte din pricina păcatului nostru și vom crește în profunzimea părtășiei noastre cu Dumnezeu. Lucrul acesta se întâmplă atunci când pocăința devine un mod de viață.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Ce este adevărata pocăință?
- ◆ Care sunt pericolele care ne pot ataca inima după ce ne vedem păcatul?
- ◆ Care este deosebirea dintre pocăință și penitență? Definiți-le pe amândouă.
- ◆ De unde pot ști că pocăința mea s-a transformat în penitență?
- ◆ Enumerați binecuvântările pocăinței, cerute de David în Psalmul 51:1-2, 7-17. Scrieți acele texte din Scriptură care afirmă promisiunea sau principiul datorită căruia aceste binecuvântări sunt certe pentru noi, cei care suntem în Hristos.
- ◆ Simți cumva că Dumnezeu te-a respins atunci când te-ai pocăit de păcatul tău? De ce simți această respingere?
- ◆ Crezi că ar trebui să fii „cel dintâi“ care se pocăiește în biserica ta? De ce da sau de ce nu?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Citește „Locul păcătosului“ de Stanley Voke (Vezi *Anexa 11A*).

Locul păcătosului

DE STANLEY VOKE

*„Cu mâna goală astăzi vin,
Și doar de Cruce eu mă țin“.*

Cel mai greu lucru pe care-l avem de făcut, oricare dintre noi, este să ocupăm locul păcătosului. Ne vine atât de greu, încât mulți nu ocupă niciodată acest loc, în timp ce alții, o dată conduși la el, nu mai vor să revină niciodată, deoarece nici unuia dintre noi, prin firea noastră, nu ne place acest loc al păcătosului.

Și totuși, dacă nu venim la acest punct, nu-l putem cunoaște cu adevărat pe Hristos, nici nu vom putea gusta dulceața harului iertător al lui Dumnezeu. Dacă îl evităm, va fi același lucru cu a spune că nu avem păcat și ne vom amăgi în felul acesta.

LOCUL PĂCĂTOSULUI

A ocupa locul păcătosului înseamnă a accepta fără nici un fel de scuze că suntem păcătoși. Poate vom recunoaște un singur păcat, de pildă gelozia sau mândria, vom fi convinși poate de ceva ce părea mic, dar, făcând astfel, am ajuns din nou în locul păcătosului, chiar dacă suntem creștini de mulți ani. Dumnezeu ne poate descoperi că în spatele aceluia singur păcat, se ascund lucruri mult mai serioase, așa încât până la urmă nu e un singur lucru, ci multe altele sunt recunoscute și suntem gata să recunoaștem răul radical din natura noastră. La un moment dat un om a recunoscut că furase o frânghie. A dus-o înapoi, însă în ziua următoare a venit din nou, de data aceasta aducând cu el o vacă ce se aflase la capătul frânghiei, lucru care până atunci nu fusese dispus să-l recunoască! Atunci când ocupăm locul păcătosului recunoaștem adevărul despre noi înșine — întregul adevăr. Locul păcătosului este locul unde ne asumăm vinovăția. Încetăm să ne mai scuzăm și să zicem: De fapt, n-am fost chiar eu când am făcut asta! Atitudinea corectă este să ne plecăm capul și să zicem: „Da, Doamne, eu am fost, așa sunt eu, de fapt“. Nu mai dăm vina pe nervii noștri, pe circumstanțe sau pe alți oameni. Dacă cineva va încerca să ne arate vreo greșeală pe care am făcut-o sau să ne critice, chiar într-un mod lipsit de amabilitate, nu ne vom mai argumenta poziția, nu ne vom mai justifica, nici nu vom mai încerca să explicăm cum s-au întâmplat lucrurile. Vom recunoaște chiar în fața acestuia că dacă ar ști cum suntem de fapt, ar găsi multe alte motive să ne critice. Economisim mult timp și suntem cruțați de multe eforturi atunci când acceptăm să ocupăm repede locul păcătosului. Într-adevăr, lucrurile ar sta diferit în multe biserici dacă membrii lor s-ar întâlni regulat în acest loc.

Este locul pe care l-a ocupat David atunci când Natan l-a confruntat cu păcatul său, când a plecat capul și a spus: „Am păcătuț“. În acest punct, lov s-a ridicat în picioare și a strigat: „Mi-e scârbă de mine“, iar Isaia a exclamat: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate“. În acest loc vameșul s-a rugat: „Doamne, ai milă de mine păcătosul“; aici Petru a căzut la picioarele lui Isus spunând: „Pleacă de la mine: căci sunt un om păcătos“. În acest loc fiul risipitor a mărturisit: „Tată, am păcătuț, și nu sunt vrednic“. Pavel a îngenunchiat frecvent în locul păcătosului și mulți sfinți l-au udat cu lacrimile lor. Dacă nu am ajuns la acest punct, nu am început umblarea noastră cu Dumnezeu (2 Sam. 12:13; Ps. 51:4; Iov 40:4; Isaia 6:5; Luca 18:13; Luca 5:8; Luca 15:18).

Nu ne place locul păcătosului deoarece este extrem de umilitor pentru mândria noastră. Odată am avut un vis ciudat. Mândria mea fusese rănită dintr-o chestiune minoră, acasă, și m-am culcat amărât. În visul meu se făcea că mă aflam la o mare înălțime deasupra familiei mele și toți membrii acesteia mă rugau să cobor. Nu știam cum pot coborî până când nu am văzut un copac mare ce-și întindea ramurile în sus de parcă m-ar fi invitat să calc pe ele și astfel să ajung pe pământ. Mi-era teamă, însă, că mă voi răni, așa că am rămas la înălțime, singur, mândru, și rece. Când m-am trezit, mi-am dat seama că acel copac era, de fapt, Crucea lui Hristos și, pocăindu-mă, am găsit din nou pacea și părtașia. Mi-era teamă că mă voi răni! Nu vrem să venim în locul păcătosului pentru că ne e teamă că ne va fi rănită

mândria așa că ne luptăm, argumentăm, dăm vina pe alții, ne scuzăm, de fapt, facem orice, numai să nu ocupăm locul păcătosului, acel loc unde Dumnezeu ne așteaptă pentru a ne ierta și a ne elibera.

FUGA DE LOCUL PĂCĂTOSULUI

De multe ori evităm acest loc deoarece nu-i spunem păcatului păcat. Vorbim despre lipsuri, despre eșecuri, neputințe, defecte, incapacități, înclinații despre orice, numai despre păcat nu. Un trandafir, orice nume i-am da, miroase la fel de frumos, iar păcatul, orice nume i-am da, rămâne la fel de rău — în ochii lui Dumnezeu. Problema e că venim cu propriile noastre definiții în loc să le acceptăm pe cele ale lui Dumnezeu. În Scriptură, păcatul înseamnă orice nu se ridică la înălțimea slavei lui Dumnezeu, orice nu este la înălțimea standardului desăvârșirii morale sau încalcă voia lui Dumnezeu, orice mișcă firul cu plumb al neprihănirii divine, indiferent că este vorba de domeniul motivelor, dorințelor, intențiilor, instinctelor, gândurilor, obiceiurilor, privirilor, vorbelor, faptelor, reacțiilor sau relațiilor. Chiar dacă a fost făcut din neatenție sau din ignoranță, rămâne păcat și a-i spune altcumva pentru a nu fi necesară pocăința sau iertarea înseamnă a fugi de locul păcătosului.

Putem refuza să numim păcatul drept păcat. Poate suntem oameni ocupați, care nu avem timp de asemenea nimicuri. Avem anumite poziții pe care trebuie să ni le păstrăm, anumite programe în care trebuie să ne încadrăm. Asemenea lui Naaman suntem ocupați să ne câștigăm laurii, în timp ce ne acoperă lepra. Ținem cuvântări la întruniri, conducem diverse comitete, ne asumăm diverse responsabilități, dăm banii pentru una sau pentru alta, de fapt, facem orice, numai nu acceptăm să mărturisim că suntem leproși spiritual și avem nevoie, asemenea altora, să fim spălați și curățați. Suntem asemenea oamenilor din vremea lui Ieremia care fugeau ca și caii în luptă, însă nu se opreau nici măcar o clipă să se pocăiască sau să zică: „Ce am făcut?”. Suntem atât de ocupați — prea ocupați pentru a ne opri în locul păcătosului (Ier. 8:6).

Fugim de acest loc, poate, adoptând rolul celor ce îi corectează pe alții. Având toate doctrinele bine puse la punct, suntem experți evanghelici cu un acut simț al mirosului doctrinar. Ne place să-i corectăm pe alții, nu să fim corecțați. Asemenea fariseilor din vechime ne ferim de locul păcătosului, așezându-i pe alții pe el. Suntem atât de plini de cunoștință, încât nu mai există loc pentru o inimă zdrobită și măhnită. Dar până și Henry Martyn, oricât de sfânt a fost el, a consemnat în jurnalul său: „Am luat hotărârea să nu mustru niciodată pe cineva decât dacă, în același timp, eu însumi am o inimă deosebit de măhnită!”. Acest om simțea nevoia să trăiască pe locul păcătosului.

Poate fugim poate de acest loc făcând din siguranța noastră în Hristos pretextul nepocăinței. Suntem siguri de mântuirea noastră, dar cumva am pierdut convingerea că suntem păcătoși. Ne asemănăm cu băiețelul care, atunci când a fost trimis de la masă să se spele pe mâini, s-a întors cu un zâmbet mare pe față și cu uluitoarea remarcă: „Ei bine, m-am spălat așa de mult de data asta, încât niciodată n-o să trebuiască să mă mai spăl”.

Siguranța veșnică în Hristos este un adevăr mareț. Prin credință suntem copiii lui Dumnezeu și cetățenii cerului, dar suntem în continuare păcătoși și așa vom rămâne. Avem în continuare nevoie să ne spălăm la în „izvorul pentru păcat și necurăție”. (Zah. 13:1). Harul nu ne va conduce niciodată înspre păcat, dar ne va convinge întotdeauna de existența lui, iar păcatul astfel descoperit ne va conduce întotdeauna înapoi la har.

Mai putem fugi de locul păcătosului înțelegând în mod greșit valoarea sângelui lui Hristos, vorbind despre ea ca despre ceva care „ne acoperă” sau „ne protejează”, în genul sângelui mielului pascal. Dar jertfa lui Hristos pe Calvar a fost o jertfă pentru păcat. A fost o *ispășire*, nu doar un agent *protector*. De aceea, dacă avem nevoie de ea, avem nevoie în calitate de păcătoși care vin să fie curățați, nu în calitate de oameni fără păcat a căror singură nevoie este să fie păziți de răul din afara lor. Atunci când vorbim doar despre sângele care ne apără, fugim de locul păcătosului.

Unul dintre studenții lui Spurgeon a predicat în prezența acestuia despre „întreaga armură a lui Dumnezeu”. Foarte încrezut, tânărul și-a ilustrat cu forță mesajul, îmbrăcând o armură piesă cu piesă, până când la sfârșit, după ce a luat-o toată, învărtind sabia Duhului a strigat triumfător: „Și unde este diavolul acum?” Spurgeon s-a plecat în față și i-a șoptit: „Tinare, este înăuntrul acestei armuri!” Trebuie să veghem să nu-l lăsăm pe Satana înăuntru fugind de locul păcătosului. Inimile noastre sunt mai înșelătoare decât orice alt lucru și, asemenea lui Prometeu din mitologie, vor fi gata să se deghizeze în orice formă pentru a-și ascunde adevărata natură. În spatele frazeologiei spirituale și a reputației de care ne bucurăm în biserică, nu suntem decât niște bieți păcătoși care au nevoie să fie curățați în fiecare zi de sângele lui Isus.

HARUL CARE SE GĂSEȘTE LA LOCUL PĂCĂTOSULUI

Nu e ciudat faptul că locul pe care noi, păcătoșii, îl evităm este tocmai locul pe care Mântuitorul fără păcat l-a ocupat? Sigur, dacă ar fi fost Fiul lui Dumnezeu ar fi coborât de pe Cruce! Miracolele, predicile pline de putere, chiar și învierea sunt lucruri la care ne-am putea aștepta de la o asemenea Ființă, însă nu botezul în Iordan, alături de vameși și femei păcătoase sau execuția în calitate de condamnat alături de criminali și hoți! Dar acesta este locul pe care El l-a ocupat, întrucât fața Lui era îndreptată spre acest loc din veșnicie.

Acolo, la același nivel, în acea zi, L-a întâlnit un păcătos. Spre deosebire de tovarășul său care a murit dând vina pe alții și blestemând pe Dumnezeu, acest hoț muribund și-a recunoscut vinovăția și a găsit iertarea. A primit pacea și intrarea în Rai acceptând să ocupe locul păcătosului, loc unde L-a întâlnit pe Isus. Acesta este paradoxul harului. Cel care insistă asupra faptului că este neprihănit va fi declarat vinovat, în timp ce omul care recunoaște că a greșit va fi declarat neprihănit. Neprihănirea lui Dumnezeu este dată doar celor care stau pe locul păcătosului.

Aici și numai aici este locul adevăratei păci, deoarece aici încetează luptele noastre și aici Îl găsim pe Dumnezeu nostru. Aici inima își găsește odihna și aici se află poarta cerului. Aici renunțăm la măștile noastre și recunoaștem adevărul despre noi înșine. Acesta este locul unde venim la Isus pentru a fi curățați de sângele Său prețios. Aici suntem umpluți de Duhul Sfânt și găsim sfințenia. Aici sunt izvoarele trezirii spirituale. Acesta este locul unde întreaga biserică trebuie să vină mereu și mereu. Este locul adevărului, harului și libertății — locul păcătosului. Când ai fost ultima dată în acest loc? De fapt, te afli acum aici?

RĂZBOIUL SPIRITUAL

LECȚIA 1: ÎNȚELEGEREA FILOSOFIEI DE VIAȚĂ

- I. Definiția filosofiei de viață
- II. Câteva filosofii de viață des întâlnite
- III. O filosofie de viață biblică
- IV. Analizarea filosofiilor de viață

LECȚIA 2: ÎNȚELEGEREA RELAȚIILOR ÎN RĂZBOIUL SPIRITUAL

- I. Domeniul lui Dumnezeu
- II. Domeniul omului
- III. Domeniul ființelor spirituale

LECȚIA 3: BĂTĂLIILE SPIRITUALE

- I. Domeniile atacului satanic
- II. Cum putem ști dacă o problemă are cauze naturale sau reprezintă un atac satanic
- III. Cum să ne apărăm de atacuri satanice
- VI. Idei călăuzitoare în raportarea la oamenii demonizați

ANEXE

- 3A Studiu biblic inductiv — Efeseni 4:17-5:21
- 3B Studiu biblic — Cum S-a raportat Isus la oamenii demonizați?
- 3C Studii de caz din diverse locuri din lume

Înțelegerea filosofiei de viață

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ **Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici**

Fazele: Punerea temelior/Câștigarea sufletelor/ Consolidare/ Pregătire/ Multiplicare

☛ **Scopul lecției**

Să ajute pe plantatorul de biserici să înțeleagă conceptul filosofiei de viață și să îi arate cât de profund filosofia de viață a unui om afectează viața lui creștină și modul în care își desfășoară lucrarea.

☛ **Rezultate dorite**

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ să fie conștient de importanța unei filosofii corecte de viață;
- ◆ să cunoască elementele de bază pe care ni le prezintă Scriptura despre domeniul lui Dumnezeu, al îngerilor, al omului și al naturii;
- ◆ să își poată examina propriile acțiuni la microscopul filosofiei biblice de viață.

☛ **Schița lecției**

- I. Definiția filosofiei de viață
- II. Câteva filosofii de viață mai des întâlnite
- III. O filosofie de viață biblică
- IV. Analiza filosofiilor de viață

☛ **Lista figurilor**

1.1 Întrebări pentru înțelegerea filosofiilor de viață

☛ **Sugestii pentru coordonatori**

- ◆ Dacă această lecție va fi parcursă în toate detaliile, va necesita mult timp. Vă sugerăm să parcurgeți lecția și să accentuați punctele relevante și importante fără a depăși timpul alocat lecției. Exemplele pe care le puteți oferi din experiența proprie în legătură cu diverse filosofii de viață vor ajuta la însușirea conținutului acestei lecții.

RĂZBOIUL
SPIRITUAL

1

LECȚIA

Înțelegerea filosofiei de viață

I. DEFINIȚIA FILOSOFIEI DE VIAȚĂ

Atunci când vorbim despre o filosofie de viață, vorbim despre convingerile și ideile fundamentale pe care un om le are în legătură cu lumea din jurul său. Fiecare om, indiferent dacă este conștient de lucrul acesta sau nu, are anumite convingeri care îi determină acțiunile și comportamentul. Filosofia de viață se formează în om încă din copilărie. Atunci când copiii cresc, ei urmăresc ce se întâmplă în jurul lor, absorb informații și își formează valori, idei și convingeri despre viață. Acest proces are loc automat.

Când vorbim despre o filosofie de viață biblică, vorbim despre ceea ce Scriptura spune despre univers, despre ceva ce este real, adevărat, despre ceva ce „ESTE”. Logic vorbind, poate exista o SINGURĂ realitate, un singur adevăr sau o singură explicație a ceea ce ESTE. Noi credem că Scriptura prezintă această explicație a lumii. În raport cu acest adevăr încercăm să ne măsurăm sau să ne verificăm, concepția despre lume.

Timothy Warner, o personalitate recunoscută pentru competența sa în domeniul filosofiilor de viață și a războiului spiritual, își amintește că prof. univ. Stanley Mooneyham a afirmat: „*Se poate ca oamenii să nu trăiască ceea ce afirmă, dar ei vor trăi întotdeauna ceea ce cred*”. Warner continuă: „*Filosofia de viață este ceea ce credem cu adevărat. Nivelul «profesional» al convingerilor noastre este, de obicei, o afirmație teoretică sau teologică despre dogmele acceptate ale religiei cuiva. Acesta este nivelul la care îi învățăm pe cei ce ne urmează. Cei care ne urmează, însă, practică, de obicei, religia la un nivel cu totul diferit, la un nivel extrem de legat de viață. Acesta este adeseori denumit nivelul «popular» al religiei. Filosofia de viață își găsește expresia ei cea mai clară la nivelul popular al credințelor noastre, nu la nivelul intelectual. Așa că dacă dorim să descoperim ce anume crede cu adevărat un individ — care este de fapt filosofia lui de viață — nu trebuie să-i punem întrebări, ci să-l urmărim ce face, cum se comportă în situații de criză sau când se exercită presiuni asupra lui; ceea ce face în asemenea momente ne prezintă adevăratele lui convingeri despre Dumnezeu și puterile lui spirituale*” (din *Spiritual Warfare* de Timothy Warner, p.25).

Filosofia noastră de viață este compusă din ideile pe care le avem despre religie, guvern, familie, educație, muncă etc. Ceea ce credem despre aceste lucruri determină comportamentul și acțiunile noastre în situațiile reale ale vieții.

II. CÂTEVA FILOSOFII DE VIAȚĂ MAI DES ÎNTÂLNITE

A. Filosofia de viață occidentală

Filosofia de viață a creștinului tipic din Occident cuprinde două domenii funcționale distincte. Unul dintre ele este cel supranatural. În acesta este localizat Dumnezeu și orice altă ființă spirituală. Celălalt este domeniul natural, este cel al lumii create, care funcționează potrivit „legilor naturii” — legi pe care Dumnezeu le-a înființat la creație, dar care astăzi operează fără vreo implicare a unei ființe spirituale. Această lume ne face să punem întrebări de genul: este supranatural sau este natural? Este religios sau este științific? Este spiritual sau este psihologic? Este sacru sau secular? Este de natură demonică sau ține doar de carne? Creștinul occidental presupune adeseori că cele două domenii sunt clar separate unul de celălalt și că dacă există vreo legătură între ele, aceasta nu este semnificativă. Se acceptă premisa că pentru orice fenomen din domeniul natural există o cauză în domeniul natural. Dacă se strică ceva, de pildă o mașină, lucrul acesta se întâmplă pentru că este veche sau n-a fost construită bine. Dacă cineva se îmbolnăvește, atunci ceva germeni sau un țânțar sau altceva a produs infecția organismului. Totul poate fi explicat științific. Ocazional se pot produce miracole, atunci când domeniul spiritual interferează cu cel natural. Dumnezeu este

Creatorul, însă El este sus, așezat pe tronul Său, și a lăsat lumea să funcționeze conform legilor științifice, care în esență nu au componente spirituale.

B. Filosofia de viață animistă

Filosofia de viață animistă este aproape opusă filosofiei de viață occidentale. În această filosofie de viață domeniul spiritual este inseparabil legat de cel natural. Există ființe spirituale care pot trăi în obiecte (în copaci, în pietre, în măști, chiar și în oameni) și acestea au puterea de a controla lucrurile din domeniul natural. Dacă un om este plăcut acestor spirite, el va avea avantaje și va putea cere spiritului să-l protejeze sau să-i vindece pe membrii familiei sale. Dacă un spirit este înfuriat, poate produce mult rău. Dacă se întâmplă ceva rău, dacă se strică ceva, dacă cineva face o pană la mașină sau se îmbolnăvește, cel direct implicat se întreabă ce duh a putut provoca lucrul respectiv. Miracolele, conform acestei filosofii de viață, sunt un lucru obișnuit. Oamenii pot fi în mod frecvent blestemați și toată lumea acceptă aceasta ca ceva normal.

Un alt element constitutiv al acestei filozofii de viață îl reprezintă faptul că în luptă victoria aparține celui al cărui dumnezeu este mai puternic. În lupta dintre două triburi, va învinge tribul al cărui dumnezeu este mai puternic. Propriul tău dumnezeu nu te va trăda niciodată. Înfrângerea este întotdeauna rezultatul înfrângerii suferite de dumnezeul tău în fața altui dumnezeu.

C. Filosofia de viață orientală

Deși pot fi spuse multe lucruri despre diversele credințe din Est, o temă-cheie pare să iasă în evidență. Această temă este cea a sortii. O forță direcționează cursul istoriei, iar noi trebuie să trăim cât putem mai bine în cadrul acestei vieți predestinate. Un autor șintoist a surprins foarte bine această idee în următoarele cuvinte: *Viața este asemenea unei frunze ce plutește pe un râu. Frunza respectivă se poate opri într-un mic vârtej sau poate curge la vale în tihnă, dusă de un curent liniștit, sau poate fi purtată de curenți iuți. Frunza nu poate controla locul înspre care se îndreaptă. La fel oamenii sunt prizonierii sortii lor.*

D. Filosofia de viață musulmană

Filosofia de viață musulmană amestecă fatalismul filosofiei de viață orientale cu un teism puternic. Musulmanii cred că Alah controlează toate lucrurile, atât cele naturale, cât și cele supranaturale. Nu există dualism. Supranaturalul și naturalul sunt una sub Alah. Spre deosebire de animism, nu există alți dumnezei sau alte forțe care să lupte pentru supremație, întrucât musulmanii mărturisesc că nu există alt dumnezeu în afară de Alah. Dar, deoarece are controlul desăvârșit, destinul unui om este predeterminat. Lucrul acesta îi lasă prea puțin libertate de alegere factorului uman, în ce privește destinul său.

III. O FILOSOFIE DE VIAȚĂ BIBLICĂ

A. Domeniul lui Dumnezeu

Cartea Genezei începe cu cuvintele: „La început Dumnezeu...” Aceasta este temelia naturală pentru construirea unei filosofii de viață. Dumnezeu Atotputernic, existând în afara timpului, veșnic și suficient Lui Însuși, Creatorul cerului și al pământului, fără egal sau rival, controlează în suveranitatea Sa ceea ce se întâmplă în istorie. Spre deosebire de filosofia de viață occidentală, Scriptura ne învață că Dumnezeu este implicat în istorie. De pildă:

- ◆ El a condus istoria lui Israel pentru a pregăti venirea lui Mesia;
- ◆ Hristos a venit în lume și a trăit printre oameni într-un anumit moment din istorie;
- ◆ Hristos S-a înălțat la ceruri pentru a-Și trimite Duhul Sfânt peste Biserica Sa.

Până în ziua de astăzi noi credem în lucrarea activă a Duhului Sfânt în viețile credincioșilor și prin aceștia. Duhul Sfânt este la lucru astăzi, El convinge lumea de păcat, neprihănire și judecată (Ioan 16:8-11). Îi dă credinciosului o viață nouă (Rom. 8:11). Mărturisește că suntem copiii lui Dumnezeu (Rom. 8:16). Duhul Sfânt ne ajută să ne rugăm (Rom. 8:26) și ne învață toate lucrurile (Ioan 14:26; 1 Ioan 2:20, 27).

Spre deosebire de filosofia occidentală de viață, Scriptura nu susține dualismul. Dacă, potrivit filosofiei de viață occidentale, Dumnezeu și Satana sunt opuși, cum se întâmplă și cu îngerii și cu demonii, Scriptura ne învață că Dumnezeu Își este suficient Lui Însuși, iar Satana este o ființă creată. Satana nu are o putere egală cu a lui Dumnezeu. Dumnezeu îl controlează pe Satana, după cum vedem în Iov capitoul 1. Înainte ca Satana să-i poată face ceva lui Iov, a trebuit să primească permisiunea lui Dumnezeu. Da, există o luptă între Dumnezeu și Satana, însă Dumnezeu a câștigat deja biruința. Acest element este important pentru filosofia biblică de viață. Trăim noi cu încrederea că Dumnezeu a câștigat deja victoria?

B. Domeniul ființelor spirituale create (Satana și îngerii)

Relatarea creației continuă cu cuvintele: „a făcut [a creat]“. Deși relatarea Genesei nu include relatarea creării îngerilor, citim în Coloseni 1:16 că Dumnezeu (în Hristos) a creat toate lucrurile, din ceruri și de pe pământ, vizibile și **invizibile**. Deși Noul Testament vorbește foarte puțin despre îngeri, reiese clar că ei sunt activi în lumea noastră (Evrei 13:2). Scriptura ne mai învață și că Satana, atunci când a căzut, a dus cu el o treime din îngeri (Apoc. 12:4). Știm totodată că demonii sunt activi în lumea noastră astăzi (Iacov 3:15; 1 Tim. 4:1). Din nou, este un element deosebit față de filosofia de viață occidentală, însă mult mai apropiat de filosofia de viață animistă.

Gândește-te cum înțelegi tu lumea îngerilor și demonilor. În ce măsură interferează ei cu activitățile tale zilnice? Este acțiunea lor limitată la domeniul intelctului și al minții? Se pot implica ei în activități fizice? În lecția viitoare despre războiul spiritual vom discuta acest subiect în detaliu.

Filosofia de viață animistă nu este de acord cu filosofia biblică de viață în toate punctele. În ceea ce privește suferințele și pierderile de care avem parte, Scriptura ne spune că ele sunt rezultatul păcatului omului. Omul este responsabil pentru suferințele sale. Atunci când israeliții au fost înfrânți în luptă, nu DUMNEZEU fusese înfrânt de către un alt dumnezeu sau un alt duh, ci Dumnezeu îi lăsase să fie înfrânți din pricina păcatului lor (vezi istoria lui Acan și a bătăliei de la Ai, din cartea lui Iosua). De fapt, acest principiu trebuie dus un pas mai departe, afirmând că Dumnezeu nu l-a părăsit pe Israel; Israel a fost cel care l-a părăsit pe Dumnezeu. Dumnezeu îi avertizase, astfel că alegerea fusese a Israelului.

C. Domeniul naturii

Relatarea creației ne spune, în continuare, cum a creat Dumnezeu lumea materială. Există aici, de asemenea, multe puncte de vedere sau percepții diferite ale lumii materiale. Unii spun că nu este reală — este doar o aparență (hinduismul), alții se identifică cu pământul ca „natura mamă“ și au un respect deosebit pentru el (animiștii și indienii); alții cred că este ceva ce omul trebuie să cucerească și să stăpânească (occidentalii). Scriptura afirmă că Dumnezeu a conceput creația pentru a arăta slava Sa (Ps. 19). Este interesant să remarcăm faptul că sarcina dată de Dumnezeu lui Adam a fost să cultive și să aibă grijă de grădina (Gen. 2:15). Filosofia noastră de viață ar trebui să reflecte intenția lui Dumnezeu pentru creația Sa — și anume de a-L slăvi pe El. Activitățile noastre din lumea materială îl slăvesc pe Dumnezeu? Trebuie să recunosc că, indiferent unde am călătorit (și am văzut multe dintre „marile“ realizări ale omului), nimic nu este mai impunător, mai impresionant sau mai frumos decât lumea însăși — munții înalți, peșterile, cascadele, câmpurile înverzite, copacii acoperiți de gheață, câmpurile cu flori, răsăritul și apusul soarelui; creația lui Dumnezeu vestește slava Sa! Obiectivul lui Satana este să distrugă creația lui Dumnezeu. De la Babel încoace, omul a încercat să-și facă un nume construind orașe mari. Gândește-te la modul în care luminile colorate și construcțiile pe care le-am înălțat ne sustrag atenția de la creația lui Dumnezeu. De multe ori în orașele mari există prea puțini pomi sau iarbă. Îl vedem pe Dumnezeu în creația Sa și-l vedem pe om în „creațiile“ sale.

D. Domeniul omului

În fine, ajungem cu relatarea creației la crearea omului. Omul a fost creat din materia găsită în natură, adică din țărână, Dumnezeu a suflat peste el suflare de viață și l-a creat astfel, după chipul Său. De aceea omul este o ființă complexă; este o ființă atât materială, cât și spirituală. Aceasta este învățătura Scripturii. Omul nu este doar o ființă fizică — un amestec de substanțe chimice și celule, cum cred unii (materialiștii). Omul nu este doar o ființă spirituală cum susțin unele religii orientale. Omul are un duh și un trup fizic. O parte a tainei

pe care o reprezintă omul este că acesta are voință liberă. Dumnezeu nu îl obligă pe om, nici nu-l programează ca pe un robot. Spre deosebire de filosofia de viață orientală, omul nu este târât de un „râu“ al vieții denumit soartă. Are o voință și ia decizii. Poate alege să-L iubească pe Dumnezeu sau poate alege să-L respingă pe Dumnezeu.

E. Concluzii la filosofia biblică de viață

Scriptura ne arată că Dumnezeu nu se luptă împotriva lui Satana. Satana a fost deja înfrânt (1 Ioan 3:8; Col. 2:15; Evrei 2:14-15). Dumnezeu încearcă să-l împace pe om cu Sine, în timp ce Satana încearcă să-l amăgească pe om (Apoc. 12:9), să-l sfâșie (1 Petru 5:8), să-l ispitească (1 Tes. 3:5) și să-l acuze (Apoc. 12:10).

Locul în care se desfășoară acest război este domeniul omului. Așa cum afirmă apostolul Pavel în 2 Corinteni 10:3-5, această bătălie se duce pentru mințile noastre — filosofia noastră de viață: *„Măcar că trăim în firea pământească, totuși nu ne luptăm călăuziți de firea pământească. Căci armele cu care ne luptăm noi, nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăririle. Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu, și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos“*. Remarcați legătura pe care o face Pavel între distrugerea întăririlor și argumentelor și facerea oricărui gând rob ascultării de Hristos. În final, meditați la textul din Ioan 8:32: *„Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face liberi“*. Cu cât cunoaștem mai mult adevărul și acționăm pe baza lui, cu atât vom avea mai mult parte de biruință.

Este extrem de important ca plantatorii de biserici să înțeleagă lumea așa cum este — adică așa cum o explică Scriptura. Trebuie nu numai s-o înțelegem, ci să avem o asemenea convingere. O vom putea denumi filosofia NOASTRĂ doar atunci când acțiunile noastre o vor reflecta! Până atunci vor rămâne doar vorbe. Nu e de mirare că Iacov vorbește așa de mult despre credința fără fapte care este moartă — deoarece credința noastră (convingerile noastre fundamentale) nu este cu adevărat credință dacă acțiunile noastre nu o reflectă (Iacov 2:14-25). Acest proces al formării unei filosofii biblice de viață va fi un proces de o viață. Aceasta este frumusețea vieții creștine — nu este niciodată plictisitoare, deoarece creștem în permanență, ne corectăm înțelegerea vieții și căutăm să fim mai aproape de Cel care ne iubește atât de mult.

IV. ANALIZAREA FILOSOFIILOR DE VIAȚĂ

Deoarece comportamentul unui om reflectă filosofia lui de viață, observând atent propriul nostru comportament, cât și pe al altora, putem afla destul de multe despre filosofia de viață a unei persoane. Desigur, unii oameni sunt actori pricepuți și comportamentul lor nu reflectă ceea ce cred. Dar chiar și aparentele contradicții ne pot oferi ocazia să înțelegem câte ceva despre filosofia de viață a persoanei respective. De exemplu, de ce un om simte nevoia să joace teatru într-o anumită situație, iar în alta nu?

Figura 1.1 conține o listă de întrebări care ne pot ajuta să observăm și să înțelegem filosofia de viață. Răspunsurile la aceste întrebări ne dau indicii în legătură cu modul în care un om înțelege lumea spirituală. Atunci când vom încerca să-i comunicăm cuiva dragostea lui Dumnezeu, va fi important să ținem cont de modul în care înțelegerea pe care o are un om despre Dumnezeu poate interfera cu înțelegerea a ceea ce încercăm să-i comunicăm. Atunci când cineva își pune credința în Hristos și crește în viața de creștin, filosofia lui de viață va fi înlocuită de una biblică, care îi va influența comportamentul.

Figura 1.1 Întrebări pentru înțelegerea filosofiei de viață

Lista următoare de întrebări te poate ajuta să remarci comportamentul unei persoane în raport cu supranaturalul și să-ți înțelegi filosofia de viață. Această listă nu este exhaustivă.

- 1) Se roagă persoana respectivă? Cât de des? În ce situație? Cui?
- 2) Merge la biserică cea persoană? Cât de des? De ce?
- 3) Ce tradiții practice la căsătorie?
- 4) Ce tradiție practică la înmormântări?
- 5) Ce crede persoana respectivă despre „noroc“?
- 6) Ce obiecte au o putere specială? (Exemple: șaluri, agrafe pentru păr, ceapa, usturoiul, tablourile?)
- 7) Ce superstiții obișnuite îmbrățișează cea persoană? (Exemple: refuză strângerea mâinilor la ușă; nu fluieră; femeile însărcinate nu merg pe stradă de teamă să nu fie deocheată.)
- 8) Ce fetișuri poartă la ea persoana respectivă? (Exemplu: cruci, inele, labă de iepure.)
- 9) Unde merge persoana respectivă când se îmbolnăvește? (Exemplu: la spital, la vrăjitor, la vraci.)
- 10) Poate persoana respectivă să-și controleze viitorul sau destinul ori poate face mai bună viața copiilor săi?
- 11) Ce tipuri de dărnicii sau jertfe face? Când? De ce? Cui? (Exemplu: bani la biserică, aprinderea unei lumânări.)
- 12) Are persoana respectivă obligația de a face prozeliți, face lucrul acesta? De ce da sau de ce nu?

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Parcurgând adevărurile prezentate în această lecție, ai identificat în viața ta vreo practică incompatibilă cu filosofia biblică de viață? Ai identificat asemenea practici la cei cu care vii în contact?
- ◆ În ce mod aceste incompatibilități din viața ta îți afectează relația cu Dumnezeu, cu partenerul tău de căsătorie, cu copiii, cu cei pierduți, comportamentul în războiul spiritual?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Întâlnește-te cu un alt credincios și explică-i ideile principale ale acestei lecții. Împărtășește-i ce anume dorești să se schimbe în comportamentul tău ca urmare a adevărilor pe care le-ai învățat.
- ◆ Deschide o discuție cu diverși necredincioși folosindu-te de întrebările din Figura 1.1 și, într-un mod în care să nu se simtă amenințați, explorează filosofii de viață ale acestor oameni. Prin ce diferă sau se aseamănă ele? Pe baza a ceea ce-ai învățat despre filosofii lor de viață, cum ai începe o discuție de evanghelizare cu fiecare în parte? Fii pregătit să îți împărtășești concluziile cu mentorul tău sau cu ceilalți participanți la curs.

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Warner, Dr. Timothy, *Spiritual Warfare*.
- ◆ Montgomery, John W, ed., *Demon Possession*, Minneapolis, MI, Bethany House, 1976.

RĂZBOIUL
SPIRITUAL

LECTIA **2**

Înțelegerea relațiilor în războiul spiritual

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ **Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici**

Instruire

☞ **Scopul lecției**

Scopul acestei lecții este de a-l ajuta pe plantatorul de biserici să înțeleagă relațiile care există între Dumnezeu, om și ființele spirituale, în cadrul războiului spiritual.

☞ **Rezultate dorite**

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ să știe că plantarea de biserici este un război spiritual;
- ◆ să fie tare în Domnul și în puterea tăriei Lui, cunoscând-și identitatea pe care o are în Hristos;
- ◆ să se poată apăra de atacurile demonice

☞ **Schița lecției**

- I. Domeniul lui Dumnezeu
- II. Domeniul omului
- III. Domeniul ființelor spirituale

☞ **Lista figurilor**

- 2.1 Relații în cadrul războiului spiritual; domeniul lui Dumnezeu, al ființelor spirituale, al omului.
- 2.2 Identitatea unui credincios în Hristos

☞ **Sugestii pentru coordonatori**

- ◆ Această lecție conține doctrine dificile și în ea se găsesc citate multe versete. Vă rugăm s-o studiați cu atenție înainte să coordonați lecția. Selectați principalele idei și versete pe care le veți analiza în timpul studiului. Cursanților, ca parte a planului lor de acțiune, li se va cere să parcurgă lecția în detaliu.
- ◆ Remarcați, de asemenea, că această schiță are punctele II și III inversate, deoarece omul a fost creat cu puțin mai prejos decât îngerii. A fost aleasă această ordine deoarece Omul Nou este așezat împreună cu Hristos în locurile cerești și astfel se află mai presus decât îngerii.
- ◆ În lecție este inclusă o diagramă (Figura 2.1) care arată aceste relații. Ați putea să o copiați pe o folie de retroproiector, pentru a o folosi în timpul întâlnirii.

Înțelegerea relațiilor în războiul spiritual

INTRODUCERE

Dacă dorim să învingem forțele rele din lumea spirituală în lucrarea noastră de plantare de biserici, este esențial să înțelegem domeniul lui Dumnezeu, al spiritelor, al omului și modul în care aceste trei domenii se leagă unul de celălalt. Figura 2.1 de la sfârșitul acestei lecții constituie un ajutor arătând inter-relațiile dintre aceste trei domenii.

I. DOMENIUL LUI DUMNEZEU

Dumnezeu este Marele EU SÎNT, Creatorul etern, suficient Lui Însuși, necreat, care a făcut toate lucrurile și este Domnitorul suprem al Universului. El este atotputernic, atotștiutor, atotprezent și întotdeauna sfânt, neprihănit, milostiv, plin de dragoste, de adevăr și credincios. EL NU ARE EGAL.

Dumnezeu este un Dumnezeu triunitar, o unitate în diversitate. Cei trei membri ai Trinității — Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt — sunt toți caracterizați de atributele morale ale Dumnezeirii. Diferă unul de celălalt doar în ce privește rolul lor, dar până și acesta uneori este greu de distins. De exemplu, se spune că Tatăl este Creatorul tuturor lucrurilor (Deut. 32:6). Însă în Ioan 1:3 ni se spune că toate lucrurile au fost create prin Cuvânt (Fiul).

A. Dumnezeu-Tatăl

Pentru studiul de față, cel mai important **rol al lui Dumnezeu-Tatăl** este cel de Răscumpărător. El a iubit lumea și L-a trimis pe Fiul Său să fie Mântuitorul ei (Ioan 3:16; 1 Ioan 4:10); L-a înviat pe Isus din morți (Col. 2:12). El „ne-a izbăvit de sub puterea întunericii, și ne-a strămutat în împărăția Fiului dragostei Lui” (Col. 1:13) și îi apără pe copiii Săi prin puterea Numelui Său (Ioan 17:11).

B. Dumnezeu-Fiul

Rolul lui Dumnezeu-Fiul, Isus Hristos, este semnificativ în primul rând prin întruparea Sa în timp și spațiu. El a fost una cu Tatăl (Ioan 10:30), caracterizat de aceleași atribute din veșnicie (Ioan 1:1-2). ÎN El „locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii” (Col. 2:9). El a venit în lume pentru a fi „Dumnezeu este cu noi” (Matei 1:23). Dar când a venit în lume, a luat chipul unui slujitor (Filip. 2:6,7) și a înfăptuit întotdeauna voia Tatălui Său (Ioan 6:38). A murit pe cruce ca jertfă pentru păcat adusă pentru noi (Rom. 8:3) și a fost înviat a treia zi (1 Cor. 15:4).

Isus Hristos S-a înălțat la ceruri și este așezat la dreapta lui Dumnezeu Tatăl, unde mijlocește pentru noi (Rom. 8:34). El este dătătorul vieții veșnice (Ioan 17:3).

Acum, în slava Sa (Ioan 17:24), El are toată puterea (autoritatea) în ceruri și pe pământ (Matei 28:18-20). El este „căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii” (Efes. 1:22).

În ce privește lumea spirituală, El este mai mare decât îngerii (Evrei 1:5-2:9). Isus Hristos este capul oricărei puteri și stăpâniri (Col. 2:10). Într-o zi orice genunchi din ceruri, de pe pământ și de sub pământ se va pleca înaintea Lui (Filip. 2:10).

C. Dumnezeu-Duhul Sfânt

Rolul lui Dumnezeu-Duhul Sfânt este menționat în primul rând în raport cu credinciosul. Cel mai frecvent este denumit Duhul Sfânt, dar și Duhul Adevărului (Ioan 16:13), Duhul Vieții (Rom. 8:2) și Duhul Dumnezeului celui viu (2 Cor. 3:3).

El este Cel care îi dă credinciosului o viață nouă (Rom. 8:11), care-l călăuzește pe credincios (Rom. 8:9), care mărturisește că suntem copiii lui Dumnezeu (Rom. 8:16), care ne ajută să ne rugăm (Rom. 8:26,27) și ne convinge că am păcătuit (Ioan 16:8-11). El este Sfătuitorul/Ajutorul nostru (Ioan 14:16) și Învățătorul nostru (Ioan 14:26).

Duhul trăiește în copiii lui Dumnezeu (Rom. 8:9). El mărturisește despre Isus (Ioan 15:27) și Îi aduce slavă. Duhul Sfânt este mai mare decât „lumea“ (1 Ioan 4:4).

II. DOMENIUL OMULUI

Când Dumnezeu l-a creat pe om, l-a făcut parte bărbătească și parte femeiască, după chipul Său: doi indivizi care să fie una, reflectând astfel unitatea în diversitate din Dumnezeire (Gen. 1:26,27). În ce privește ființele spirituale, el a fost făcut „cu puțin mai pe jos decât ființele cerești“, dar a fost „încununat cu slavă și cu cinste“ (Ps. 8:5). A fost așezat să stăpânească peste lucrarea mâinilor lui Dumnezeu și totul a fost pus sub picioarele lui (Ps. 8:6).

Omul a ales, însă, să asculte minciunile diavolului, a păcătuit împotriva lui Dumnezeu și a căzut în păcat. În felul acesta, toți oamenii au devenit păcătoși (Rom. 3:23), morți în păcatele și fărădelegile lor (Efes. 2:1), fără nădejde și fără Dumnezeu în lume (Efes. 2:12) și condamnați la moarte (Ioan 3:17; Rom. 6:23). Dreptul omului de a stăpâni a fost uzurpat de diavol, așa încât el trăiește acum într-o lume condusă de Satana (Ioan 15:19).

Atunci când un om devine credincios, el continuă să trăiască în lume, însă nu mai aparține acesteia (Ioan 15:19). Este izbăvit prin Hristos de sub puterea întunericului și strămutat în împărăția Fiului Său preaiubit (Col. 1:13). Este urât și persecutat de lume (Ioan 16:18-21), cât și de Satana și de demonii Săi (Efes. 6:11). Credinciosul este angajat într-un război spiritual între Dumnezeu, împreună cu forțele Lui, și Satana, împreună cu forțele lui, *„Măcar că trăim în firea pământescă [în lume], totuși nu ne luptăm călăuziți de firea pământescă [cum se luptă lumea]. Căci armele cu care ne luptăm noi, nu sunt supuse firii pământești [nu sunt armele lumii], ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile“* (2Cor. 10:3,4).

Singura armă pe care credinciosul o are împotriva forțelor celui rău este adevărul Cuvântului lui Dumnezeu (Efes. 6:17). Cunoscându-ne adevărata noastră identitate, biruitoare, de credincioși în Hristos, putem rezista atacurilor lui Satana și ale demonilor Săi. În Figura 2.2 găsiți un exercițiu conținând versete din Scriptură despre identitatea credinciosului în Hristos. Când Satana te ispitește sau ești încercat de îndoieli și teamă, roagă-te, parcurgând această listă, care te va ajuta să te apropii de Dumnezeu și să nu cazi în păcat.

III. DOMENIUL FIINȚELOR SPIRITUALE

A. Îngerii/duhurile slujitoare

Deși Biblia vorbește frecvent despre îngeri, nu există o descriere sistematică a acestora. Știm că sunt ființe create (Ps. 148:2,5; Col. 1:16) care Îi sunt inferioare lui Dumnezeu (Evrei 1:4), dar superioare omului (Ps. 8:5). Posedă cunoștințe imense, însă nu sunt atotștiutoare (1 Petru 1:12). Au mare putere, dar nu sunt atotputernice (Fapte 12:7-11). Deși, de regulă, nu sunt văzuți, atunci când au fost văzuți au fost descriși ca niște ființe care „strălucesc“ și sunt „albe ca zăpada“ (Ezec. 1:13, 14; 28:3). Sunt mesagerii lui Dumnezeu (Fapte 7:38) care îndeplinesc întotdeauna voia desăvârșită a Tatălui (Matei 6:10). În raportul cu omul, sunt „duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea“ (Evrei 1:14).

B. Demonii/îngerii căzuți

Deși nu se afirmă niciunde explicit lucrul acesta, evanghelicii cred că demonii sunt îngeri căzuți (2 Petru 2:4). Apocalipsa 12:7-9 vorbește despre Satana și îngerii lui și despre alungarea lor din ceruri pe pământ. Iuda 1:6 vorbește despre îngeri care nu și-au păstrat pozițiile de autoritate pe care le dețineau.

În Evanghelia vedem că una dintre armele lor este să-i chinuie pe oameni cu diverse boli, precum orbirea, surzenia, muțenia, epilepsia.

Satana este domnitorul lor (Matei 12:24). Sunt atât de uniți în scopurile lor rele, încât atunci când ucenicii au povestit că alungaseră demoni, Isus a spus: „Am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer” (Luca 10:17, 18). (Vezi *Anexa 3B* pentru o discuție a modurilor în care Isus S-a raportat la oamenii demonizați.)

C. Satana

Cine este Satana? Este o ființă creată, probabil un înger căzut. Este un păcătos a cărui lucrare a venit Isus să o nimicească (1 Ioan 3:8). Este numit prințul lumii acesteia (Ioan 16:11) și „Dumnezeul lumii acesteia” (2 Cor. 4:4). Alte denumiri date lui sunt: ucigaș și mincinos (Ioan 8:44); un leu care răcnește și caută pe cine să înghită (1 Petru 5:8, 2 Tim. 4:17); cel care înșeală popoarele (Apoc. 12:9, 20:3, 10); pârâșul fraților (Zah. 3:1; Apoc. 12:10); înger de lumină (2 Cor. 11:14); șarpele din vechime, diavolul, balaurul (Apoc. 12:7, 9; 20:2); prințul demonilor, Beelzebul (Matei 12:24; Luca 11:15).

Ce face Satana? Duce întreaga lume în rătăcire (Apoc 12:9). Satana are lumea întreagă sub stăpânirea sa (1 Ioan 5:19). Face semne și minuni mincinoase (1 Tes. 2:9). Răcnește în întreaga lume, căutând o pradă pe care să o înghită (Iov 1:7; 1 Petru 5:8). Duce război împotriva oamenilor lui Dumnezeu (Apoc 12:17). Deține puterea morții (Evrei 2:14).

Care sunt limitele lui Satana? Nu poate face mai mult decât îi permite Dumnezeu (Iov 1:12). Este un inamic înfrânt! (Apoc 12:7-9).

Care este destinul final al lui Satana? Va fi zdrobit de Dumnezeu (Rom. 16:20). Dumnezeu îl va nimici pe Satana (Evrei 32:14) și-l va arunca în iazul cu foc și pucioasă (Apoc. 20:10).

CONCLUZII

Am văzut în această lecție că Dumnezeu este Domnitorul și Creatorul tuturor lucrurilor, inclusiv al oamenilor și al ființelor spirituale (îngeri, Satana și demoni). El este superior întregii Sale creații. Când Dumnezeu L-a înviat pe Hristos din morți „L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El l-a pus totul sub picioare, și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii... El [Dumnezeu] ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus” (Efes. 1:20-22; 2:6).

Ca unii care ne-am pus credința în Hristos, știm că biruința este a noastră. În calitate de plantatori de biserici trebuie să nu uităm că Isus a spus: EU ÎMI VOI ZIDI BISERICA ȘI PORȚILE LOCUINȚEI MORȚILOR NU O VOR BIRUI!

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Fă-ți timp să recapitulezi această lecție și caută toate versetele citate în ea. Notează-ți în jurnalul tău spiritual adevăruri noi pe care le-ai învățat sau ideile pe care le-ai înțeles mai bine.
- ◆ Figura 2.2 (ultima pagină a acestei lecții) conține o listă de versete din Scriptură ce rezumă identitatea credinciosului în Hristos. Citește cu voce tare această listă și mulțumește lui Dumnezeu pentru ceea ce a făcut pentru tine. Memorează versete din Scriptură legate de identitatea ta în Hristos, pentru aspectele care încă îți mai produc îndoieli sau temeri. Memorând aceste versete din Scriptură, Duhul Sfânt va face adevărurile respective reale pentru viața ta.

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Andersen, Neil T. *Victory over the Darkness*, California, Regal Books, 1990 (apărută în limba română sub titlul *Biruință asupra întunericului* la Editura Aquaforte, Cluj).
- ◆ Moreau, A. Scott, *Essentials of Spiritual Warfare*, Wheaton, IL., Harold Shaw Publishers, 1997.

**Figura 2.1: Relații în războiul spiritual —
Domeniul lui Dumnezeu, al ființelor spirituale și al omului**

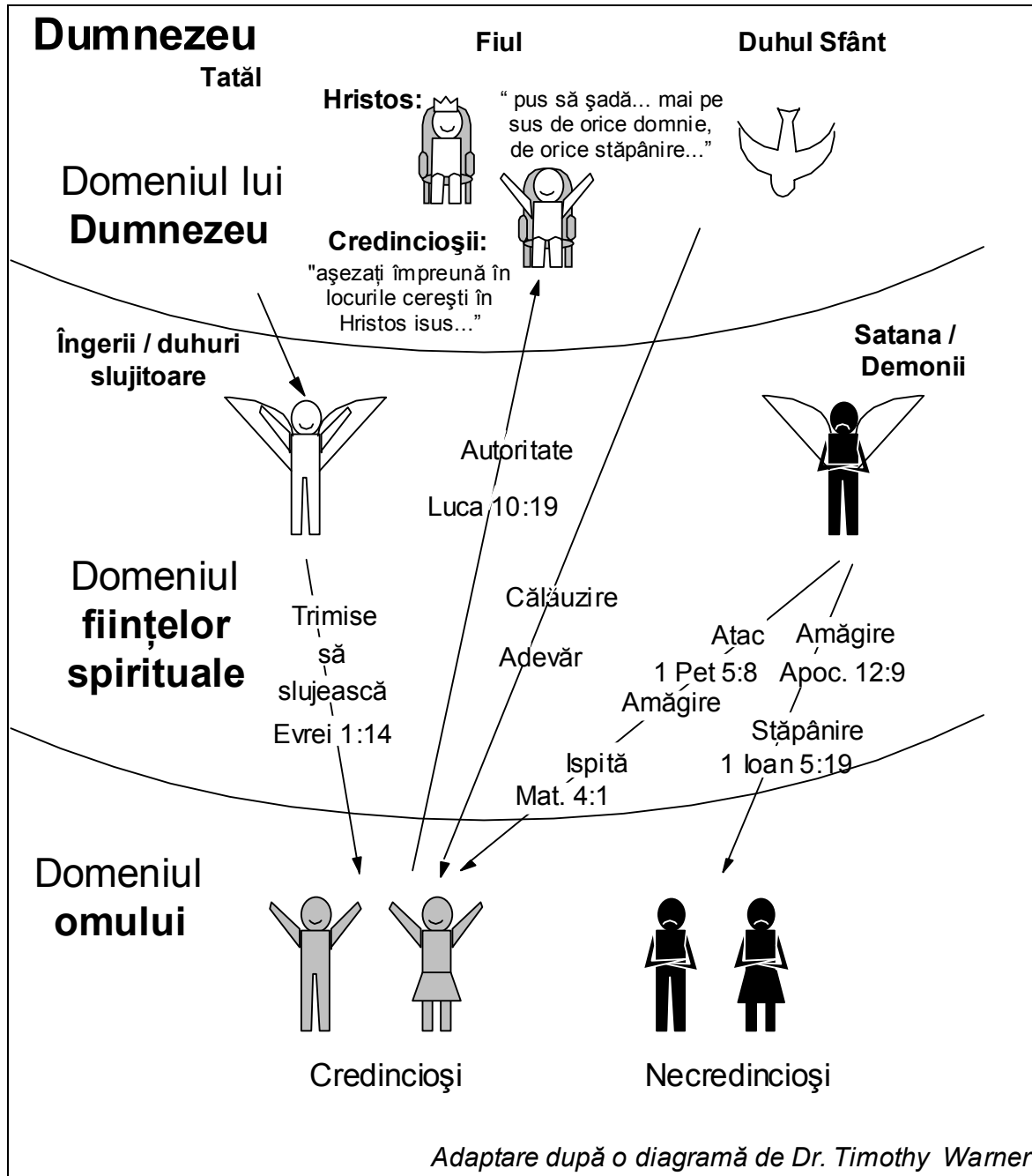

Figura 2.2: Identitatea unui credincios în Hristos***Ca unul care cred în Hristos, eu sunt...***

- 1. nu osândit, ci am trecut de la moarte la viață (Ioan 3:18; Rom. 8:1);**
- 2. eliberat de legea păcatului și a morții (Rom. 8:2);**
- 3. ales de Dumnezeu (Efes. 1:4);**
- 4. înfiat de Dumnezeu. El este Tatăl meu (Efes. 1:5);**
- 5. acceptat de Dumnezeu (Efes. 1:6);**
- 6. răscumpărat și prețios în ochii lui Dumnezeu (Efes. 1:7);**
- 7. moștenitor împreună cu Hristos (Efes. 1:11; Rom. 8:17);**
- 8. pecetluit cu Duhul Sfânt (Efes. 1:13);**
- 9. viu din punct de vedere spiritual (Ef. 2:1-7);**
- 10. unul care a primit harul lui Dumnezeu (Efes. 2:8);**
- 11. lucrarea mâinilor Lui (Efes. 2:10);**
- 12. eliberat prin Hristos de sub puterea întinericului și strămutat în Împărăția Fiului Său (Col. 1:13);**
- 13. templul Dumnezeului celui viu (2 Cor. 6:16);**
- 14. unul care are totul deplin în El (Col. 2:10);**
- 15. sarea și lumina lumii (Matei 5:13, 14);**
- 16. transformat asemenea lui Hristos când va reveni El (1 Ioan 3:1,2).**

RĂZBOIUL
SPIRITUAL

LECTIA **3**

Bătăliile spirituale

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Toate fazele ciclului plantării de biserici

☛ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a-l ajuta pe plantatorul de biserici să discearnă atacurile satanice și să se apere de ele, precum și de a-l echipa să-i poată ajuta pe oamenii demonizați.

☛ Rezultate dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ să știe cum să discearnă când este atacat de Satana;
- ◆ să fie tare în Domnul și în puterea tăriei Lui;
- ◆ să înceapă să învețe cum să se apere de atacurile satanice;
- ◆ să înceapă să facă pași în direcția războiului ofensiv.

☛ Schița lecției

- I. Domeniile atacului satanic
- II. Cum putem ști dacă o problemă are cauze naturale sau reprezintă un atac satanic
- III. Cum să ne apărăm de atacuri satanice
- IV. Idei călăuzitoare în raportarea la oamenii demonizați

☛ Anexe

- 3A Studiu biblic inductiv — Efeseni 4:17-5:21
- 3B Studiu biblic — Cum S-a raportat Isus la oamenii demonizați?
- 3C Studii de caz din diverse locuri din lume

Bătăliile spirituale

PLANTATORII DE BISERICI SUB ATAC

INTRODUCERE

Războiul spiritual este o realitate pentru fiecare om care crede în Hristos. Când cineva își pune credința în Hristos, relațiile sale cu orice lucru din domeniul emoțional, mintal, spiritual sau fizic se schimbă dramatic. Credinciosul este o creație nouă în Hristos (2 Cor. 5:17), un cetățean al cerului (Filip. 3:20) și copilul lui Dumnezeu (Ioan 1:12). Datorită acestei noi relații cu Dumnezeu, credincioșii devin ținta atacurilor vrăjmașilor lui Dumnezeu — a lui Satana și a forțelor lui care se împotrivesc lui Dumnezeu, planurilor și țelurilor Lui.

I. DOMENIILE ATACULUI SATANIC

Satana și hoarda lui de demoni se află în lume, luptând împotriva planurilor și țelurilor lui Dumnezeu. Oamenii pot trăi atacuri satanice în domeniul fizic, material, mintal/emoțional sau spiritual, ori prin persecuție.

A. Atacuri în domeniul fizic

1. Sănătatea fizică

Nu orice boală este rezultatul unui atac satanic. Vedem însă în Evangheliile cazuri în care lucrul acesta a fost adevărat (Matei 9:32-33; Luca 13:16; Marcu 5:1-13). Vezi *Anexa 3B*.

2. Dorințe fizice (de ex. de mâncare, sex)

Dumnezeu i-a creat pe oameni cu nevoi și dorințe fizice. Când acestea sunt satisfăcute în mod corect, sunt bune. Lui Satana îi place, însă, să ia ceea ce este bun și să-l ispitească pe om să-l folosească într-un mod rău. În ispitirea lui Adam și Eva, Satana s-a folosit de ceva care era plăcut de privit (mâncare) pentru a-l face pe om să păcătuiască. Păcatul nu s-a produs deoarece ei doreau mâncarea sau aveau nevoie de ea, ci pentru că au folosit-o greșit — în acest caz, a fost o mâncare interzisă de Dumnezeu (Gen.3:1-6).

După ce Isus a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți, Satana L-a ispitit să transforme pietrele în pâine și să mănânce. Îi era foame, într-adevăr, și pâinea l-ar fi potolit această foame, însă ispita consta în încercarea de a-L face pe Fiul lui Dumnezeu să își folosească puterea supranaturală independent de Tatăl (Matei 4:2-4).

Ioan prezintă ca fiind parte a lumii (stăpânită de Satana) pofta ochilor (1 Ioan 2:15-16). Satana îi ispitește pe oameni să folosească greșit ceea ce Dumnezeu a creat ca lucruri bune.

Notă: Există multe relatări recente despre lideri creștini care au căzut în păcate sexuale. Plantatorii de biserici trebuie să se păzească de aceste ispite.

B. Atacuri în domeniul material

Un alt domeniu în care Satana atacă este cel al stărnirii unor dorințe nesănătoase după lucrurile materiale bune pe care Dumnezeu ni le-a dat. Dacă ne uităm încă o dată la ispitirea lui Isus, vedem că Satana i-a oferit toate împărățiile lumii, în toată splendoarea lor, cu condiția să i se închine (Matei 4:8).

Strâns legată de acesta este dorința după putere. În Genesa 1:28-29, Dumnezeu le-a spus lui Adam și Evei că ei trebuie să stăpânească peste toate ființele vii. Dar una din urmările

păcatului lor a fost faptul că bărbatul urma să stăpânească peste femeie (Gen. 3:15). Așa a început dorința după putere asupra altor oameni.

Plantatorii de biserici trebuie să fie conștienți că o dorință nesănătoasă după bunuri materiale și după putere îi poate face să își ia ochii de la Isus.

C. Atacuri în domeniul mintal/emoțional

Ispita de a fi descurajat sau a cădea în disperare poate reprezenta un atac direct al vrăjmașului (vezi Marcu 5:1-10; Luca 9:37-42).

D. Atacuri în domeniul spiritual

Există astăzi un interes crescut pentru domeniul ocultismului. Mulți oameni merg la cei ce cheamă duhurile, la cititori în palmă, la ghizi sau consilieri spirituali, citesc horoscoape etc. Prin aceste practici oculte Satana poate pune stăpânire pe viețile oamenilor.

Plantatorii de biserici trebuie să aibă grijă să evite asemenea practici oculte.

E. Atacuri prin persecuție

Persecuțiile nu trebuie să fie o surpriză pentru credincioși. În prima sa epistolă Petru vorbește despre suferința din pricina binelui (1Petru 2:20-23; 3:13, 17; 4:4, 12-15). Isus le-a spus că lumea îi va urî pe cei ce-L urmează (Ioan 15:18-19). Plantatorul de biserici nu trebuie să fie surprins dacă Satana îl va ataca prin persecuție.

II. CUM PUTEM ȘTI DACĂ O PROBLEMĂ ARE CAUZE NATURALE SAU REPREZINTĂ UN ATAC SATANIC

Nu este întotdeauna ușor să distingem sursa unei probleme. De exemplu, nu este un lucru neobișnuit să-i auzi pe lucrătorii creștini povestind ceva de genul:

Eram singur în cameră, dormind adânc. Brusc m-am trezit, fără vreun motiv aparent. Întinericul din cameră părea apăsător, iar inima îmi bătea cu putere, suflam greu și tot corpul îmi era acoperit de sudoare. Realizând că am de-a face cu un atac satanic, m-am ridicat, am aprins lumina și cu voce tare am început să-L recunosc pe Isus Hristos ca DOMN și să cer protecția Lui împotriva oricăror atacuri ale unor spirite rele care ar încerca să-mi facă rău. În timp ce mă rugam, sentimentul de apăsare a dispărut, m-am culcat din nou și am dormit liniștit.

Persoana care a relatat întâmplarea de mai sus a crezut că are de-a face cu un atac satanic și a trecut imediat la contra-atac. Dacă crezi că te afli sub un atac satanic, vei găsi în continuare câteva principii biblice la care să meditezi. Ordinea în care sunt enumerate nu are o importanță deosebită:

1. Încearcă duhurile să vezi dacă sunt de la Dumnezeu (1 Ioan 4:1).
2. Cere ajutorul cuiva din Trupul lui Hristos care are darul deosebirii duhurilor (1 Cor. 12:10).
3. Încercarea poate veni de la Dumnezeu, pentru maturizarea și desăvârșirea noastră (Iacov 1:2-4).
4. Ispitele vin de la diavolul; dacă vom lăsa ca dorințele rele să ne facă să cedăm în fața lor, vom păcătui (Iacov 1:13-14).
5. Satana ne atacă pentru a ne face să păcătuim, însă Dumnezeu îngăduie să se întâmple așa ceva pentru a lucra ceva bun în viața noastră (Gen 50:19-20).
6. Satana trimite în viața noastră lucruri pe care Dumnezeu le folosește pentru a-Și arăta puterea în slăbiciunea noastră (2 Cor. 12:7-9)

III. CUM SĂ NE APĂRĂM DE ATACURI SATANICE

A. Fă orice gând rob ascultării de Hristos (2 Cor. 10:3-5)

Memorarea unor versete din Scriptură și meditarea la acestea ne dă posibilitatea să ne evaluăm gândurile și ideile care ne trec prin minte și să le respingem pe cele care contravin

adevărurilor Scripturii. Memorarea Scripturii ne ajută întotdeauna să ne educăm tiparele de gândire, pentru a ne disciplina să gândim și să ne comportăm mai mult asemenea lui Hristos.

B. Înnoiește-ți mintea (Rom. 12:1-2)

Cere-I lui Dumnezeu să-ți cerceteze gândurile și să-ți arate ceea ce este rău sau necurat. Mărturisește lucrurile respective Domnului și îndepărtează-te de ele (Ps. 139:23-24). Gândește-te la ceea ce este adevărat, nobil, neprihănit, curat, vrednic de iubit, vrednic de cinste, vrednic de laudă (Filip. 4:8).

Fii conștient de pericolul minciunilor sexuale și al ispitelor de această natură care-ți pot umple mintea cu gânduri neevlavioase. „*Satana nu are nici o putere asupra ta, decât cea pe care i-o dai nefăcând orice gând rob ascultării de Hristos și lăsându-te astfel amăgit de minciunile lui*” (N. Andersen, *Biruință asupra întunericii*, p. 169 și 170).

C. Îmbracă întreaga armătură a lui Dumnezeu (Efes. 6:10-18)

Recunoaște mântuirea de care ai parte prin credința în Hristos, neprihănirea înaintea lui Dumnezeu prin sângele lui Hristos și pacea de care te bucuri cu Dumnezeu deoarece ești copilul Lui. Fă-ți timp să-L lauzi pe Tatăl tău pentru biruința câștigată asupra celui rău și pentru faptul că prin Hristos și tu ai biruința asupra celui rău.

Singura armă ofensivă pe care o are credinciosul este Cuvântul lui Dumnezeu — „*sabia Duhului*” (Efes. 6:17). Creștinii sunt îndemnați prin Scriptură să stea tari în adevărul Cuvântului lui Dumnezeu (Ioan 8:32; 1 Petru 5:9).

D. Recunoaște că ești acoperit de sângele Mielului (Apoc. 12:11)

Singura bază pentru victoria asupra cărnii, lumii și a lui Satana stă în sângele lui Isus Hristos vărsat pe cruce. Jertfa Lui a frânt puterea lui Satana și i-a permis omului să intre în părtășie cu Dumnezeu. Este important pentru credincioși să realizeze că ei nu-l pot învinge pe Satana prin propria lor putere, ci doar prin sângele lui Isus Hristos.

E. Nu lăsa ca păcatul să stăpânească asupra ta (Rom. 6:12)

Credincioșii sunt îndemnați să se îndepărteze fizic de orice situație care poate conduce la cedarea în fața păcatului (2 Tim. 2:22). De asemenea, credincioșii trebuie să evite „*orice li se pare rău*” (1 Tes. 5:22; Efes. 5:3).

IV. IDEI CĂLĂUZITOARE ÎN RAPORTAREA LA OAMENII DEMONIZAȚI

Pe parcursul Noului Testament și în diverse cazuri din lume (vezi *Anexa 3C*), vedem că există oameni posedați de demoni. Raportarea la posesiunea demonică cere multă înțelepciune spirituală și dependență de Duhul Sfânt. Satana este un vrăjmaș puternic, iar confruntarea cu el și forțele lui nu trebuie tratată superficial. Când avem de-a face cu posesiuni demonice, trebuie ținut cont de următoarele idei călăuzitoare.

A. Asigură-te că viața ta este curată înaintea lui Dumnezeu

B. Cooperează cu alți creștini

Alătură-te unor creștini maturi, care vor posti și se vor ruga împreună cu tine, atunci când aveți de-a face cu un om demonizat. Toate poruncile de a ne împotrivi lui Satana sunt date la persoana a doua plural — adică unei comunități, în strânsă părtășie cu Domnul. Nu încerca să rezolvi singur lucrurile.

C. Fii conștient de poziția pe care o ai în Hristos

Isus are toată puterea în ceruri și pe pământ. Are întreaga autoritate. A promis că va fi întotdeauna cu tine. Tu Îl reprezinți pe El (Matei 28:18-20; Fapte 1:8).

Adoptă această poziție în El. Dumnezeu L-a înviat, L-a așezat la dreapta Sa și a pus toate lucrurile sub picioarele Sale (Efes. 1:22). Tu ești așezat împreună cu El în locurile cerești, mai presus de domnii și stăpâniri (Efes. 2:6). Fă-ți timp să-L lauzi pe Dumnezeu pentru mântuirea Lui și pentru biruința câștigată asupra celui rău, cât și pentru biruința ta în Hristos.

Îmbracă întreaga armătură a lui Dumnezeu pentru ca să te poți împotrivi planurilor diavolului (Efes. 6:11). Fă-ți timp să te rogi parcurgând pasaje din Efeseni 6:10-17 și, în timp ce te rogi, îmbracă fiecare piesă a armurii menționată acolo.

- D. După ce te-ai pregătit din punct de vedere spiritual, în Numele lui Isus și prin puterea sângelui Lui, poruncește demonilor să plece**
- E. Dacă persoana în cauză nu este un credincios, caută să-l conduci la Hristos (Matei 12:43)**

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ În viața sau în lucrarea ta de plantator de biserici ai avut de-a face cu ceva care ar putea fi caracterizat drept un atac direct al celui rău? Dacă da, enumeră modurile precizate în acest studiu care îți arată ce ai de făcut pentru a te împotrivi unor asemenea atacuri. Împărtășește lucrurile respective cu un creștin matur care să se roage împreună cu tine.
- ◆ Fă un studiu biblic inductiv al pasajului din Efeseni 4:17-5:21 (vezi *Anexa 3A*).
- ◆ Completează studiul biblic inductiv din *Anexa 3B*.
- ◆ Citește studiile de caz din *Anexa 3C*.

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Andersen, Neil T., *The Bondage Breaker*, Eugene Oregon, Harvest House Publishers, 1990, 1993.
- ◆ Andersen, Neil T., *Victory over the Darkness*, California, Regal Books, 1990 (apărută în limba română sub titlul *Biruință asupra întunericului* la Editura Aquaforte, Cluj).
- ◆ Arnold, Clinton, *Power and Magic*, Grand Rapids, MI, Baker Books, 1989, 1992.
- ◆ Moreau, A. Scott, *Essentials of Spiritual Warfare*. Wheaton, IL, Harold Shaw Publishers, 1997.
- ◆ Moody Bible Institute, *Demon Experiences in Many Lands*, A Compilation. Chicago, IL, 1960.

Studiu biblic inductiv —

EFESENI 4:17-5:21

Acest studiu biblic inductiv din Efeseni are prima parte deja completată, pentru a-ți veni în ajutor. Studiază cu atenție ce s-a făcut deja, după care completează restul studiului răspunzând la toate întrebările, scriind rezumatele acolo unde îți se cere și completând spațiile goale. Nu uita să scrii la sfârșit aplicația.

I. OBSERVAȚIE

Studiază Efeseni 4:17-24. Notează-ți următoarele observații:

A. Descrie modul în care trăiau neamurile (17-19)

- v. 17 deșertăciunea gândurilor lor
- v. 18 mintea întunecată
- v. 18 străini de viața lui Dumnezeu
- v. 18 în neștiință din pricina împietririi inimii
- v. 19 și-au pierdut orice pic de simțire
- v. 19 s-au dedat la desfrânare
- v. 19 săvârșesc cu lăcomie orice fel de necurăție
- v. 19 continuă să poftescă tot mai mult (necurăție)

Rezumă într-un paragraf scurt, în propriile tale cuvinte, modul în care trăiau neamurile potrivit acestor versete.

B. Descrie modul în care tu (efesean) ai ajuns să-L cunoști pe Hristos (20-23)

- v. 21 ai fost învățat potrivit adevărului care este în Hristos Isus
- v. 22 te-ai dezbrăcat de omul cel vechi
- v. 23 trebuie să te înnoiești în duhul minții tale
- v. 23 trebuie să te îmbraci în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și o sfințenie pe care le dă adevărul

Rezumă cu cuvintele tale, într-un scurt paragraf, modul în care efesenii au ajuns să-L cunoască pe Hristos.

II. INTERPRETARE

Răspunde la următoarele întrebări interpretative:

- 1) În ce mod sunt determinate acțiunile cuiva de gândurile lui (mintea lui)? (v. 17, 22, 23)
- 2) Ce rol a jucat adevărul în schimbarea acțiunilor efesenilor (v.21)?
- 3) Descrie „omul nou“ (v. 22). În ce mod seamănă această creație nouă cu creația inițială? (Compară cu Gen. 1:27.)

III. APLICAȚIE

Efeseni 4:25-5:21 constituie aplicația lui Pavel. Enumeră lucrurile pe care le include el în aplicația sa, apoi scrie o propoziție în care să precizezi modul în care vei aplica tu aceste lucruri în viața ta și în lucrarea ta.

Versetul	Aplicația
4:25	Lăsați-vă de minciună
4:25	
4:26	
4:26	
4:27	În ce fel îi dă mânia prilej diavolului?
4:28	
4:28	
4:29	
4:30	Nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu (Cum Îl întristăm?)
4:31	
4:32	
5:1	
5:2	
5:3	
5:4	
5:5	
5:6	
5:7	
5:8	
5:9	
5:10	
5:11	
5:12	

Nu uita să scrii o aplicație pentru viața ta!

Studiu biblic

CUM S-A RAPORTAT ISUS LA OAMENII DEMONIZAȚI ?

SECȚIUNEA A

Tabelul care urmează enumeră locurile din Evanghelii în care Îl vedem pe Isus raportându-Se la oamenii demonizați. O parte a exercițiului a fost deja completată. Completează restul tabelului. Scrie-ți propria aplicație.

Textul	Contextul și persoana demonizată	Cum a reacționat Isus?	Care au fost rezultatele?	Interpretarea:
Matei 4:24-25	Din „...toată Siria aduceau la El... pe cei îndrăciți“.	I-a vindecat	Mulțimi mari L-au urmat	
Marcu 1:21-28	În Capernaum, de Sabat. Un om din sinagogă: „Ce avem noi a face cu tine, Isuse din Nazaret? Ai venit să ne pierzi? Te știi cine ești: Ești Sfântul lui Dumnezeu!“	I-a poruncit demonului: „Taci, și ieși afară din omul acesta!“	Duhul rău l-a scuturat pe om cu putere și a plecat.	Isus poruncește duhurilor rele și acestea Îl ascultă. Demonii știu că Isus este Dumnezeu și că are puterea de a-i nimici. Când a vorbit, demonii l-au ascultat. Când copiii Săi vorbesc sub autoritatea Lui, demonii îi ascultă.
Marcu 1:32-39 (Luca 4:40-41)	Aceeași zi ca mai sus. Seara, acasă la Simon și Andrei. Oamenii au adus un demonizat la Isus.	A scos mulți draci, dar nu îi lăsa să vorbească deoarece ei știau cine este El.		Isus nu dorea ca oamenii să-L urmeze pe El, ca Mesia, fără să-L accepte mai întâi ca Mântuitor.
Marcu 3:15; 6:7 (Matei 10:2-4) (Luca 6:14-16)		Isus a ales 12 ucenici; le-a dat putere să... scoată demoni.		
Matei 8:16-17		A scos duhurile prin Cuvântul Lui		

<p>(Compară)</p> <p>Matei 8:28-34</p> <p>Marcu 5:1-17</p> <p>Luca 8:26-37</p>	<p>(Matei)</p> <p>Doi oameni posedați de demoni au ieșit din morminte.</p> <p>Erau violenți.</p> <p>Au strigat: „Ce legătură este între noi și tine, Isuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici să ne chinuiești înaintea de vreme?”</p> <p>L-au rugat pe Isus: „Dacă ne scoți afară din ei, dă-ne voie să ne ducem în turma aceea de porci“.</p>	<p>Isus le-a răspuns: „Duceți-vă“.</p>	<p>Dracii au intrat în porci; întreaga cetate a ieșit în întâmpinarea lui Isus; L-au rugat să plece din regiunea lor.</p>	<p>Isus va judeca demonii. Aceștia vor fi aruncați în iad.</p>
	<p>(Marcu)</p> <p>Un om posedat de demoni a rupt lanțurile și obezile de la picioare</p> <p>Nu era nimeni suficient de puternic să-l poată controla</p> <p>Zi și noapte striga și-și făcea tăieturi în carne</p> <p>Demonii L-au rugat pe Isus să nu-i chinuie.</p> <p>„Legiune, pentru că suntem mulți“.</p> <p>L-au rugat să le dea voie să intre în porci.</p> <p>Oamenii L-au rugat pe Isus să plece.</p>	<p>„Duh, necurat, ieși afară din omul acesta!“</p> <p>„Care-ți este numele?“</p> <p>Le-a dat voie să intre în porci.</p> <p>„Du-te acasă la ai tăi, și povestește-le tot ce ți-a făcut Domnul, și cum a avut grijă de tine“.</p>	<p>Porcii s-au aruncat în lac și s-au înecat.</p>	

	(Luca) De multă vreme nu purta haine, nici nu locuia în casă. L-au rugat în repetate rânduri să nu le poruncească să meargă în adânc.		După ce au fost scoși demonii, omul s-a îmbrăcat și era în toate mințile.	Demonii au înțeles că Isus are puterea de a-i trimite în adânc.
Matei 12:22-28	Mut și orb	Isus l-a vindecat, așa încât putea vedea și vorbi.	Oamenii erau uimiți. „Nu cumva este acesta Fiul lui David?” Fariseii: „Omul acesta nu scoate dracii decât cu Beelzebul”. Urmează învățături date de Isus: Matei 12:25-29 Marcu 3:23-30 Luca 11:14-26.	
Matei 15:21-28 Marcu 7:24-30	Isus S-a retras în ținutul Tirului și Sidonului. Femeia canaanită: „Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este muncită rău de un drac”. „Doamne, ajută-mă!”	„Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel”. „Nu este bine să iei pâinea copiilor, și s-o arunci la căței”.		

Aplicație:

Studii de caz din diverse locuri din lume

STUDII DE CAZ

În continuare găsiți câteva studii de caz care arată modul în care s-au raportat misionarii la situațiile în care au fost confrunțați cu oameni demonizați, în lucrarea lor. Cu excepția misionarului prezentat în studiul de caz numărul unu, toate celelalte nume au fost schimbate. Relatările care urmează te vor ajuta să faci față unor situații similare cu care ai putea fi confruntat în lucrarea de înaintare a Bisericii.

I. STUDIUL DE CAZ 1:

Dick Hillis relatează următoarea întâmplare petrecută în China

Un tânăr soldat a venit cu soția lui la mine să scot un drac din ea, spunând: „Soția mea se află în curte și este posedată de demoni. Până acum demonul i-a poruncit să se omoare de două ori, o dată prin spânzurare, iar altă dată sărind în canalul cu apă. În ambele cazuri l-a ascultat, dar am reușit s-o salvez“.

Ne-am rugat și am intrat apoi în clădire să ne rugăm împreună pentru ca femeia să fie izbăvită. Mărturisesc că m-am rugat cu îndoială, întrebându-mă dacă nu cumva am nevoie de un dar special de vindecare. În timp ce ne rugam, femeia îndrăcită lua cuvinte din rugăciunile noastre și făcea cu ele poezii ridicole; desigur, în limba chineză. Țipa și urla și își bătea joc de ce făceam noi. Se părea că rugăciunile noastre nu folosesc la nimic.

Lucrul a continuat în felul acesta timp de trei zile. I-am spus soldatului să distrugă orice idoli ar avea acasă, ceea ce a și făcut. Totuși, demonul nu ieșea. Atunci Dumnezeu i-a arătat soției mele că trebuie să ne recunoaștem poziția pe care o avem în Hristos și să-i poruncim demonului să plece. Când am făcut lucrul acesta, „a fost izbăvită pe loc“.

Concluzia lui a fost: „Am învățat că nu ajunge să te rogi sau să cânti, deși eu cred că Satana urăște atât rugăciunile, cât și cântatul. Trebuie să ne împotrivim diavolului și să-i poruncim să plece“ (din *Demon Experiences in Many Lands*, p. 37-39).

II. STUDIUL DE CAZ 2:

Un cuplu misionar relatează următoarea întâmplare petrecută într-o țară din Europa Centrală/ de Est.

Fatima, mamă a patru copii, provenea dintr-o familie cu multe probleme; majoritatea acestor probleme păreau să-și aibă originea în activitatea demonică. Mama ei era soția mai tânără a unui om care avea două neveste, ambele cu probleme serioase de sănătate mintală. Unul din frații ei se sinucise; altul avea periodic crize misterioase de paralizie a picioarelor, iar nepoatele și nepoții ei trebuiau frecvent internați în spital.

La vârsta de 15 ani s-a căsătorit cu Hysen, un bărbat al cărui tată suferea de boli mintale. După câțiva ani de căsătorie s-a îmbolnăvit psihic și el. Nu putea să-și păstreze calmul fără medicamente. La un moment dat s-a „sufocat“ și era aproape de moarte. Deși era musulman, a cerut să se facă rugăciuni pentru el în Numele lui Isus ca să capete o minte sănătoasă și să fie izbăvit de blestemele pe care familia lui le adusese asupra sa.

Cu opt luni înainte de această întâmplare, Fatima și Hysen se căsătoriseră acasă la ei, conform ritualului Moonie. Pe perete aveau o fotografie de la nuntă împreună cu jurămintele făcute. Când misionarii le-au explicat implicațiile acestei ceremonii, cuplul a rupt fotografia și certificatul de căsătorie, iar Fatima l-a cerut iertare lui Dumnezeu.

Soacra Fatimei o blestemase să „moară înainte de vreme“. Avea 39 de ani, suferea de cancer și era în faza terminală. Misionarul a povestit: „Când am mers s-o vizitez, mi-a spus că avea dureri insuportabile, toată ziua. Când durerile erau foarte, foarte mari, o vedea pe soacra ei, care murise între timp, îmbrăcată ca o vrăjitoare, cu o nuiă în mână. Deși devenise între timp creștină, era îngrozită. Misionarul s-a hotărât să se folosească de autoritatea pe care o avea în Numele lui Isus. A învățat-o și pe Fatima să se roage în mod asemănător. Din punct de vedere spiritual, condiția ei s-a îmbunătățit, însă durerile fizice au continuat.

În ciuda rugăciunilor, Fatima a murit. La înmormântarea ei, fratele lui Hysen a preluat conducerea. Acest frate era implicat în practici oculte (prevestirea viitorului, farmece, vrăji etc.). A chemat la înmormântare un preot musulman care era un fel de vrăjitor, pentru a îndeplini ritualurile cuvenite.

La o săptămână după înmormântare, soția misionarului respectiv s-a dus împreună cu alte femei la mormânt. Mai târziu a fost invitată în casa familiei respective, la cină. Fiica mai mare a Fatimei, creștină și ea, le-a cerut să se roage deoarece văzuse câteva dintre rude punând pământ de pe mormânt în mâncarea familiei. Potrivit tradiției, lucrul acesta făcea ca blestemul ce căzuse peste Fatima să vină și peste familia ei.

Dacă tu ai fi fost misionarul din acest caz, cum ai fi ajutat familia respectivă să treacă prin această criză?

III. STUDIUL DE CAZ 3:

Un cuplu de misionari relatează următoarea întâmplare petrecută în România

Un cuplu, amândoi în vârstă de treizeci și ceva de ani, le-a povestit misionarilor că fusese blestemat. Când s-au căsătorit, sora soțului (practicantă a magiei albe) cususe bucățele mici de hârtie cu blesteme pe ele de hainele lor. Blestemul era ca să nu aibă niciodată copii. Deși distruseseră toate bucățile respective de hârtie, totuși nu puteau avea copii. Se apropiau acum de sfârșitul vârstei la care ar fi putut face copii și doreau să fie ajutați. Povesteau că nu puteau întreține relații normale, deoarece ori de câte ori încercau lucrul acesta auzeau voci batjocoritoare care le spuneau că nu vor fi în stare.

Unul dintre misionari le-a citit versete ce arătau că puteau fi eliberați de acest blestem prin puterea lui Hristos. Revendicând autoritatea lui Hristos, a denunțat puterea și lucrarea lui Satana asupra vieților lor și a cerut izbăvirea lui Dumnezeu. La următoarea întâlnire soții au povestit că, folosind autoritatea Numelui lui Isus, au încetat să mai audă vocile respective. Căsătoria lor devenise mult mai puternică. La un moment dat au crezut că femeia rămăsese însărcinată, dar s-au înșelat.

Dacă ai fi fost tu unul din misionarii din această întâmplare, ce anume ai fi făcut? Ce le-ai fi spus atunci când ți-au povestit că, totuși, nu pot avea copii?

IV. STUDIUL DE CAZ 4:

Un misionar tânăr din Africa a povestit următoarea experiență trăită în timpul războiului spiritual

În 1986 am plecat într-o misiune scurtă în Senegal, în Africa de Vest. Cea de-a doua noapte petrecută în țara respectivă a fost suficientă să mă învețe că sunt, cu adevărat, angajat într-o luptă împotriva puterilor întunericului.

Ceea ce am învățat în noaptea respectivă mi-a rămas pentru totdeauna întipărit în minte. M-a învățat că Satana urmărește nimicirea oamenilor lui Dumnezeu și a lucrării lor pentru El. M-a mai învățat și că mă pot împotrivi diavolului și pot avea parte de biruință atunci când folosesc armele pe care Dumnezeu ni le-a pus la dispoziție.

Iată ce s-a întâmplat: Am ajuns duminică seara târziu și am dormit în acea primă noapte fără vreo problemă. Stăteam la un misionar mai în vârstă care trăia în Ouakam, un sat cunoscut pentru întunericul lui spiritual. După serviciul de dimineață ținut în oraș, ne-am hotărât să ținem în seara respectivă primul serviciu de închinare care urma să aibă loc în Ouakam. A fost o seară binecuvântată. Am rămas să povestim până târziu, în noapte. Restul familiei a urcat în dormitor să se culce, iar eu m-am pregătit de culcare jos, la parter.

M-am tot învățat în pat până la trei dimineața, când, în cele din urmă, am căzut într-un somn adânc. Atmosfera era înăbușătoare, era foarte cald, umiditatea era mare; lângă pat mergea un

ventilator. La puțină vreme mi s-a făcut foarte frig. M-am hotărât să opresc ventilatorul, dar, încercând să mă ridic, am descoperit că nu mă pot mișca. Mentea îmi era trează, dar trupul meu nu mai răspundea la comenzi. Am vrut să strig după ajutor, dar limba îmi era legată, așa încât nu se putea înțelege ce spun. Un membru al familiei, care era treaz, a auzit un strigăt ciudat, însă a crezut că zgomotul vine de afară.

Deoarece toate acestea se întâmplau în timpul postului musulman al Ramadanului, afară era destul de multă gălăgie. În acea perioadă, în Ouakam avea loc o activitate spirituală intensă. Vracii aruncau blesteme, iar șamanii se rugau duhurilor rele. Se știa că în casa în care locuiam noi venise un vrac să o blesteme pentru a-i face pe misionari să plece din sat. Am auzit pașii cuiva care cobora pe scări, însă după colț nu a apărut nimeni, iar pașii au continuat să se audă. Stând acolo paralizat, am văzut o umbră venind spre mine, din colțul îndepărtat al camerei. Părea silueta unui om îmbrăcat cu o manta întunecată. Se mișca încet pe podea spre mine, după care am auzit zgomotul unui animal ce sfâșie carnea cu dinții.

În timp ce frica mă cuprindea, mi-a venit un gând: „Ceea ce mi se întâmplă este lucrarea celui rău, dar Isus este apărarea mea“. Așa că am încercat să chem Numele lui Isus. Am spus o dată, de două ori, iar a treia oară gura mi s-a deschis, umbra a dispărut, zgomotele au încetat și m-am putut ridica în capul oaselor eliberat de puterea invizibilă ce mă ținuse în pat. Am urcat pe scări la etaj să trezesc pe cineva ca să mă ajute să înțeleg ce mi se întâmplase. Deși mi se păruse că trecuse multă vreme, am descoperit că adormisem doar de câteva minute.

L-am trezit pe misionarul mai învârstă și i-am explicat ce mi s-a întâmplat. M-a întrebat dacă am visat. I-am spus că sigur n-a fost un vis. Ne-am rugat vreo treizeci de minute înainte să mă liniștesc.

Am înțeles atunci că mă aflu în mijlocul unui război și că, dacă nu lupt, renunț la victorie. Așa că, noapte de noapte, înainte de-a merge la culcare, îmi spuneam că pornesc spre „câmpul de luptă“. Diferite lucruri s-au întâmplat în diferite nopți. Uneori aveam sentimentul prezenței a ceva rău în cameră. Când muștram duhurile în Numele lui Isus simțeam că pleacă. Simțeam prezența răului în cameră de multe ori, dar când îmbrăcam armătura lui Dumnezeu și le spuneam duhurilor să plece în Numele lui Isus, cu autoritatea Sa, puteam dormi în pace.

Înțeleg acum puterea lui Dumnezeu în mijlocul întunericii. Cred că duhurile au vrut să mă sperie atât de tare încât să nu mă mai întorc niciodată. Rezultatul a fost, însă, contrariul. Știu acum că sunt angajat într-o bătălie spirituală pentru sufletele oamenilor și sunt sigur că Cel care este în noi este mai mare decât orice duh. Isus în noi este nădejdea slavei. Am devenit mai puternic, știind că biruința este a mea în Isus.

Dacă ai fi trăit o asemenea experiență, ai fi știut că ai autoritatea de a muștra duhurile? Ce anume înveți din această întâmplare despre puterea rugăciunii?

VIZIUNEA PBS

LECȚIILE 8,9: CARACTERISTICILE UNEI MIȘCĂRI DE PLANTARE DE BISERICI

- I. Contextul istoric și biblic
- II. Perspectivă asupra orarului lui Dumnezeu
- III. Rolul rugăciunii
- IV. Cooperarea cu trupul existent al lui Hristos, după exemplul lui Pavel
- V. Principii pentru pregătirea, alegerea și creșterea numărului liderilor
- VI. Plantarea de biserici ca rezultat firesc al răspândirii Evangheliei
- VII. Credincioșia față de Scripturi și învățătura sănătoasă — o prioritate
- VIII. Disciplinele dărnicii financiare — un element esențial
- IX. Calitatea relațiilor — o caracteristică
- X. Idei călăuzitoare în rezolvarea problemelor sociale care vor apărea
- XI. Necesitatea lucrării în diverse culturi

ANEXE

- 8A Asia Mică la o generație după puternica răspândire a Evangheliei

Caracteristicile unei mișcări de plantare de biserici

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Faza de multiplicare

☛ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a-i echipa pe plantatorii de biserici pentru a înțelege și a aplica principiile biblice și practice care duc la nașterea unei mișcări de plantare de biserici și la creșterea bisericilor. Plantatorii de biserici trebuie să se vadă pe ei înșiși parte a unei mișcări de plantare de biserici care este mai mare decât conceptul formării unei singure biserici la un moment dat, urmând exemplul din Asia Mică din vremea Noului Testament.

☛ Rezultate dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ Să fie în stare să construiască o strategie de evanghelizare a unei regiuni prin plantarea de biserici;
- ◆ Să cunoască principiile din marea răspândire a Evangheliei în Asia Mică ce pregătesc echipele de plantare de biserici pentru o mișcare de plantare de biserici;
- ◆ Să participe la o mișcare de plantare de biserici a unor biserici care cresc și care se multiplică plantând alte biserici care vor crește și se vor reproduce.

☛ Schița lecției

- I. Contextul istoric și biblic
- II. Perspectivă asupra orarului lui Dumnezeu
- III. Rolul rugăciunii
- IV. Cooperarea cu trupul existent al lui Hristos, după exemplul lui Pavel
- V. Principii pentru pregătirea, alegerea și creșterea numărului liderilor
- VI. Plantarea de biserici ca rezultat firesc al răspândirii Evangheliei
- VII. Credințioșia față de Scripturi și învățătura sănătoasă — o prioritate
- VIII. Disciplinele dărnicii financiare — un element esențial
- IX. Calitatea relațiilor — o caracteristică
- X. Idei călăuzitoare în rezolvarea problemelor sociale care vor apărea
- XI. Necesitatea lucrării în diverse culturi

☛ Anexe

8A Asia Mică la o generație după puternica răspândire a Evangheliei

☛ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Vă rugăm să remarcați că această lecție durează două ore. Dacă e cazul, momentul cel mai potrivit pentru pauză este între punctul V „Principii pentru pregătirea, alegerea și creșterea numărului liderilor” și punctul VI. „Plantarea bisericilor ca rezultat firesc al răspândirii Evangheliei”.

- ◆ Aveți pregătită o hartă a Asiei Mici pentru a indica pe ea regiunea acoperită de lucrarea lui Pavel din Asia Mică.
- ◆ Caracteristicile discutate în această lecție conțin principiile aplicate de apostolul Pavel înainte, în timpul și la puțină vreme după marea răspândire a Evangheliei în Asia Mică. Aplicarea atentă a acestor principii nu garantează același gen de rezultate, de acoperire integrală a unei țări cu Evanghelia, în numai doi ani. Dar, dacă echipele de plantare de biserici vor acorda atenție aplicării acestor principii, vor putea planta mai ușor biserici care să se multiplice, care să producă lideri noi și să rămână sănătoase și credincioase în raport cu caracteristicile biblice pe care le descoperim în Noul Testament.

Caracteristicile unei mișcări de plantare de biserici

RĂSPÂNDIREA EVANGHELIEI ÎN ASIA MICĂ

INTRODUCERE

Scopul plantării de biserici până la saturație este ca fiecare bărbat, femeie sau copil dintr-o anumită zonă să aibă șansa de a auzi și înțelege Evanghelia și de a-L accepta pe Isus ca Mântuitor personal, prin mărturia unei biserici vii.

Când unui misiolog renumit i s-au pus următoarele întrebări: „Ce ar trebui să facă misionarii și creștinii din Europa de Est și Asia Centrală pentru a se ajunge la plantarea de biserici până la saturație?” și „Care este strategia corectă”, răspunsul său a fost simplu. „Scrie în Carte. Este suficient să știm ce scrie în Scriptură. Căutați mai întâi acolo.”

Căutând „în Carte” în mod specific modul în care a avut loc marea răspândire a Evangheliei în Asia Mică, ne punem următoarele două întrebări: „**Este plantarea de biserici până la saturație un termen biblic?**” și „**E necesar să fie plantate biserici pentru a răspândi Evanghelia?**”

I. CONTEXTUL ISTORIC ȘI BIBLIC

Biblia nu folosește niciodată termenul de „plantare de biserici”, însă cartea Faptelor Apostolilor ne arată că, după ce predicau Evanghelia, apostolii și evangheliștii Bisericii Primare înființau biserici noi. În Fapte 19:9-10 găsim câteva versete extraordinare în care ni se spune că Pavel a pregătit un grup de oameni pornind de la doisprezece bărbați: *„Dar fiindcă unii rămâneau împietriți și necredincioși, și vorbeau de rău Calea Domnului înaintea norodului, Pavel a plecat de la ei, a despărțit pe ucenicii de ei, și a învățat în fiecare zi pe norod în școala unuia numit Tiran. Lucrul acesta a ținut doi ani, așa că toți cei ce locuiau în Asia, Iudei și Greci, au auzit Cuvântul Domnului”.*

Asia Mică a cunoscut o mare înaintare a Evangheliei care a transformat-o până acolo încât toți au auzit „Cuvântul Domnului”. Această mare răspândire a Evangheliei a saturat Asia Mică cu Cuvântul lui Dumnezeu! S-au născut biserici pretutindeni, în toată zona, biserici care au crescut. Este cu adevărat o binecuvântare că Dumnezeu ne-a dat mai multe informații în Faptele Apostolilor și în epistolele Noului Testament despre bisericile din Asia Mică decât despre orice altă regiune.

Orice lider creștin știe că orice biserică are probleme. Din epistolele Noului Testament pe care Pavel și Ioan le-au scris bisericilor din Asia Mică și conducătorilor acestora, putem descoperi cum se aplică principiile biblice pentru problemele cu care se confruntă noile biserici atunci când fac parte dintr-o mișcare spirituală mare. Oriunde sunt plantate biserici în lume, aceste mișcări se confruntă cu aceleași probleme ca și bisericile din Asia Mică din primul secol.

Putem găsi foarte multe informații despre această mișcare de înființare de noi biserici din primul secol, fiind parte a mării răspândiri a Evangheliei în Asia Mică. Fapte 19, 20:13-38, Efeseni, Coloseni, 1 și 2 Timotei, Filimon, 1, 2 și 3 Ioan și Apocalipsa — toate aceste scrieri se ocupă de biserici din Asia Mică sau de conducătorii acestora, biserici născute din marea răspândire a Evangheliei în zona respectivă.

Cartea Faptelor Apostolilor descrie răspândirea Evangheliei în întreaga Asia Mică. Capitolele 16-18 descriu răspândirea Evangheliei plecând de la încercarea inițială a lui Pavel de a intra în Asia Mică în capitolul 16, până la lucrarea sa efectivă în Asia Mică descrisă în Fapte 18 și 19 și la întâlnirea cu bătrânii din Efes în Fapte 20.

Formându-ne o privire de ansamblu asupra Faptelor Apostolilor, observăm că din capitolul 13 până la capitolul 20 Biblia urmărește lucrarea de plantare de biserici a apostolului Pavel. Acesta a început cu Barnaba pe insula Cipru, dar punctul culminant al lucrării sale de plantare de biserici l-a

constituit marea răspândire a Evangheliei în Asia Mică. Această mișcare mare a Evangheliei a transformat Efesus în centrul major al creștinătății lumii romane a primului secol.

Studiind aceste pasaje din Scriptură, plantatorii de biserici pot aplica principiile care duc la nașterea unei mișcări de plantare de biserici care se multiplică, în loc să li se adauge doar câte o biserică o dată. În special studiind textele din Faptele Apostolilor, putem extrage principiile de lucrare care duc la răspândirea Evangheliei într-o regiune, până la saturare, principii care au fost aplicate în Asia Mică.

II. O PERSPECTIVĂ ASUPRA ORARULUI LUI DUMNEZEU

A. Întocmirea planurilor

Pavel dorise să ajungă în Asia Mică cu Evanghelia, iar în Fapte 16:6 îl vedem planificând pe unde să meargă. Duhul Sfânt a intervenit și nu i-a dat voie să intre în regiunea respectivă. În Faptele Apostolilor vedem că, de obicei, Pavel urma planurile pe care și le făcea. În acest caz, în timp ce mergea înainte, Dumnezeu i-a dat o direcție nouă.

Dacă vom face tot ce ne stă în puteri pentru a-L sluji pe Dumnezeu prin planurile noastre, El nu va ezita să intervină dacă dorește să ni le schimbe. Se pare că principiul pe care trebuie să-l respectăm este cel de a ne face planuri în prezența lui Dumnezeu și de a merge înainte. Dumnezeu ne va călăuzi și redirecționa dacă vom avea nevoie de o direcție nouă (vezi Prov. 16:9). Se pare că așa ceva i s-a întâmplat și lui Pavel. Cum ți-a schimbat Dumnezeu planurile în trecut?

În Fapte 18:19-28, întrucât Domnul îl oprise prima dată când a încercat să lucreze în Asia Mică, Pavel răspunde unei invitații făcute de iudei cu cuvintele „dacă va voi Domnul”. Nu era sigur că asta dorea Dumnezeu de la el în acel moment. Este interesant să remarcăm modul în care Dumnezeu i-a pregătit drumul pentru sosirea în Efes, trimițându-i acolo, înaintea lui, pe Acuila și Priscila și pe Apolo.

B. Căile unice ale lui Dumnezeu

În Fapte 19:11-12 Dumnezeu Și-a demonstrat puterea în moduri unice și uluitoare. Dumnezeu a ales să lucreze prin câteva exemple unice în această mișcare. Câteva din lucrurile care s-au întâmplat aici (de pildă vindecarea prin batiste) nu le mai găsim relatate în nici o altă parte a Scripturii. De asemenea, Pavel nu a inventat o anumită formulă. Era evident pentru locuitorii Asiei Mici că Dumnezeu lucra printre ei într-un mod neobișnuit. Ideea pe care încercăm să o subliniem este că în Efes Dumnezeul suveran a ales să lucreze într-un mod unic, nemaivăzut altundeva în Scriptură.

Nimeni nu Îl poate obliga pe Dumnezeu să lucreze într-un anumit mod. Tot așa, nimeni nu-L poate opri pe Dumnezeu dacă în suveranitatea Sa El alege să lucreze într-un mod neobișnuit. Să ne analizăm pe noi înșine și teologiile noastre. Încercăm uneori să-L obligăm pe Dumnezeu să facă anumite lucruri? Dacă da, ar fi mai bine să descoperim ce anume dorește Dumnezeu să facă și să ne alăturăm Lui. Atunci ne vom putea bucura, indiferent de modalitatea aleasă de El pentru a se descoperi oamenilor la care ne-a trimis. El Își va demonstra puterea așa cum El singur va decide când va lucra la trezirea națiunii respective.

Trebuie să lucrăm conform orarului lui Dumnezeu, la ceea ce face El. Ce lucruri unice L-ai văzut pe Dumnezeu făcând? Unde lucrează el, cum și ce anume face?

C. Unde lucrează Dumnezeu?

Mișcările spirituale mari depind de orarul lui Dumnezeu. Nimeni nu-L poate obliga pe Dumnezeu să acționeze. Pentru a se ajunge la plantarea de biserici până la saturație, cel mai bun lucru pe care-l putem face este să ne întrebăm: „Unde, ce și cum lucrează Dumnezeu?”. În afară de noi, „pe cine mai folosește El?” Du-te în locul respectiv și implică-te în ceea ce Dumnezeu va face. Dacă nu vezi rezultate concrete în lucrarea în care ești angajat, du-te acolo unde te călăuzește Dumnezeu. Întrucât Isus trăiește în tine și în colegii tăi de echipă, locul unde vei lucra tu va fi locul în care Dumnezeu se va afla la lucru.

Oamenii lui Dumnezeu trebuie, de asemenea, să fie gata să ducă Evanghelia în satele, orașele, zonele și popoarele din care fac parte. Pentru a face lucrul acesta este necesară plantarea de biserici la care toți să aibă acces așa încât nu doar să audă o prezentare verbală a Evangheliei, să citească o carte sau să vadă ceva la televizor, ci să poată deveni parte a Bisericii, a Trupului lui Hristos. Însă lucrul acesta se poate realiza doar atunci când Duhul lui Dumnezeu pregătește inimile celor de pe câmpul de recolte pentru auzirea mesajului Evangheliei și le dă liderilor bisericii viziunea de a le duce Evanghelia.

III. ROLUL RUGĂCIUNII

Într-o mișcare mare de plantare de biserici, rugăciunea, atât cea spontană cât și cea organizată, joacă un rol important. Vedem lucrul acesta atât din Faptele Apostolilor, cât și din epistolele adresate bisericilor din Asia Mică. Rugăciunea este necesară ca parte a efortului de plantare de biserici și ca parte a efortului de păstrare a direcției corecte pentru mișcarea respectivă. Dacă ne gândim la Cincizecime ca la prima plantare a unei biserici, este important să remarcăm faptul că, înainte de a exista o biserică, în Ierusalim a existat o întrunire pentru rugăciune.

În corespondența lui Pavel cu bisericile din Asia Mică vedem că s-a rugat regulat pentru credincioși, ca aceștia să fie tari în credință, dragoste și chemarea la lucrare (Efes. 1:16-19; 3:14-19; Col. 1:9-12; 2:1-5). Nu numai că s-a rugat pentru aceste biserici, dar le-a încurajat și pe ele să se roage pentru el (Col. 4:3; Efes. 6:18-20).

A. Rugăciunea de mijlocire

Rugăciunea de mijlocire este un aspect important al închinării în public (1 Tim. 2:1-3). În acest pasaj Pavel accentuează importanța rugăciunilor pentru anumiți oameni, în mod special pentru liderii politici și religioși, ca o prioritate în rugăciune a credincioșilor. Aceste rugăciuni pentru oamenii aflați în funcții autoritare trebuie aduse pentru ca să existe condițiile necesare răspândirii Evangheliei.

B. Relații bune

Pavel îi încurajează pe credincioși să se roage într-un duh de unitate unul cu celălalt (2 Tim. 2:8). Adeseori rugăciunea este folosită de Dumnezeu pentru a-i uni pe credincioși atunci când apar neînțelegeri.

C. Rugăciunea ca război spiritual

Războiul spiritual intens dus împotriva stăpânitorilor demonici ai puterilor lumii întunecate și ai forțelor spirituale ale răului din locurile cerești necesită o trăire creștină autentică însoțită de rugăciune (Efes. 6:10-20).

IV. COOPERAREA CU TRUPUL EXISTENT AL LUI HRISTOS, DUPĂ EXEMPLUL LUI PAVEL

Cum pot descoperi unde se află Isus într-o națiune? El întotdeauna va fi găsit locuind în oamenii Săi. Primul loc în care trebuie să-L cauți pentru a vedea cum lucrează Dumnezeu este cel în care locuiește! Când Pavel a sosit în Efes, s-a dus mai întâi la ucenicii care existau deja acolo, înainte de a face el evanghelizare și de a planta o biserică (Fapte 19:1-10).

Primul său principiu de lucru în Asia Mică a fost să mobilizeze pe ucenicii existenți, chiar dacă învățătura primită de aceștia nu era corectă și nu își înțelegeau darurile duhovnicești. Pavel a lucrat la început cu doisprezece bărbați (așa cum Isus a lucrat cu cei doisprezece ucenici ai Săi), pentru a porni o mișcare ce avea să cuprindă întreaga Asia Mică (adică o suprafață de dimensiunile României de astăzi), ducându-le tuturor Cuvântul lui Dumnezeu.

V. PRINCIPII PENTRU PREGĂTIREA, ALEGEREA ȘI CREȘTEREA NUMĂRULUI LIDERILOR

A. Baza strategică

Pavel și-a păstrat centrul de lucru în Efes (Fapte 19:9-10). A ales o bază strategică pentru pregătirea unor lideri care să ducă Evanghelia la întreaga zonă (vezi de asemenea Fapte 20:18 și urm.). În urma învățăturilor primite de la Pavel, acești lideri și au dus Cuvântul lui

Dumnezeu în întreaga Asia Mică. Pavel menționează chiar biserici „care nu mi-au văzut fața în trup” (Col. 2:1). Ai descoperit o bază strategică pentru pregătirea de plantatori de biserici care să te ajute să răspândești mișcarea într-un mod cât mai eficient în zona în care ești implicat?

B. Pregătire

Pregătirea pe care o vor primi acești lideri îi va ajuta să-i pregătească pe alții pentru o mișcare care să ducă la multiplicarea bisericii și la răspândirea Evangheliei în toată zona. Remarcă în Fapte 20:15-38 că Pavel le amintește liderilor din Efes modul în care a lucrat printre ei, pregătindu-i pentru conducerea bisericii. În Efes, Pavel a echipat credincioși în stare să conducă o mișcare spirituală care să acopere întreaga regiune.

- ◆ Fapte 20:20, 31 și 35 ne arată că el „a lucrat din greu”, „zi și noapte” și „înaintea norodului și în casă”. Plantarea de biserici și pregătirea de plantatori de biserici este o lucrare ce necesită un efort susținut.
- ◆ Fapte 20:20 și 27 ne arată că i-a învățat în mod constant pe alții. I-a învățat ceea ce le era „de folos” pentru sarcina pe care o aveau, și anume de a conduce această mișcare. De asemenea, i-a învățat „întreaga voie a lui Dumnezeu”. Învățătura constantă este un element de temelie a unei mișcări de plantare de biserici.
- ◆ Fapte 20:33-34 ne arată că a trăit o viață integră. Motivațiile sale nu erau puse sub semnul întrebării. Nimeni nu putea arunca o umbră de îndoială asupra lui în probleme financiare.
- ◆ Fapte 20:35 ne arată că Pavel i-a învățat pe alții dăruirea și slujirea și a trăit el însuși astfel. Nu doar că i-a învățat pe alții, ci a constituit el însuși un model de generozitate și preocupare pentru alții. Pentru ca o mișcare de plantare de biserici să ia amploare, această problemă a dărnicii trebuie explicată altora și demonstrată prin exemplu propriu. Bisericile trebuie să susțină financiar înaintarea Evangheliei și să-i ajute pe cei ce au mai puțin.
- ◆ Fapte 20:31 și 36 ne arată că Pavel și-a făcut cunoscute sentimentele pe care le avea față de acești lideri, au plâns împreună. Lucrarea se naște din relații. În Ioan 13:35, Domnul Însuși a spus că se va ști că suntem ucenicii Săi după dragostea pe care o avem unul pentru celălalt. Prin relații calde și apropiate lucrarea de plantare de biserici devine o mișcare în care oamenii lucrează împreună din dragoste, și nu doar din sentimentul datoriei.

C. Creșterea numărului liderilor

Faptele Apostolilor ne arată cum a descris Pavel pregătirea liderilor și îl vedem spunându-i lui Timotei cum să îi aleagă. 1 Timotei 3:1 ne arată că prima condiție necesară pentru ca cineva să devină un lider (remarcați cuvintele „răvnește” și „dorește”) o reprezintă dorința de a conduce. Condițiile legate de caracter sunt și ele esențiale, însă trebuie să luăm în serios dorința cuiva de a deveni lider. Învățându-i pe alții să conducă trecem adeseori prea ușor peste importanța dorinței de a-i conduce pe alții.

Există câteva elemente-cheie în epistolele adresate bisericilor din Asia Mică, care completează lucrurile necesare unei conduceri a mișcării de plantare de biserici.

- ◆ Caracterul are prioritate, în raportul cu abilitățile (1 Tim. 3:2-10). Căutând lideri, este important să urmărim dorința omului respectiv de a conduce, un caracter bun, cât și darurile și capacitatea de a conduce.
- ◆ În 2 Timotei, Pavel descrie modul în care se multiplică liderii. Relația de ucenicie dintre Pavel și Timotei a fost cea dintre un tată și fiul său (2 Tim. 2:1). În contextul plantării de biserici trebuie să cultivăm o atmosferă de familie în rândul celor de care ne ocupăm pentru a-i învăța și a-i face ucenici.
- ◆ O atmosferă caldă, de familie, creează un mediu propice transmiterii învățăturilor biblice și înțelepciunii evlavioase. Această învățătură a fost transmisă timp de patru generații. A început cu Pavel, învățându-l pe Timotei din inimă (2 Tim. 2:2). Timotei, la rândul său, i-a

învățat pe oamenii de încredere care erau „în stare să învețe pe alții“. Învățătura pe care o dăm altora pentru a-i ajuta să crească în Hristos și pentru a pregăti noi lideri trebuie dată într-un asemenea mod încât să poată fi transmisă mai departe.

- ◆ Acest model de patru generații este o modalitate strategică pentru planificarea materialului de pregătire. Acesta trebuie să fie suficient de simplu pentru a putea fi transmis mai departe fără o educație scumpă, sau un cadru formal. Și mai dificil e faptul că, pe lângă necesitatea de a fi simplu, trebuie să fie totodată suficient de profund și de o calitate atât de bună, încât să conducă la formarea de biserici puternice, sănătoase, care să influențeze viețile oamenilor și comunitățile în care se află. Pregătirea trebuie să conștientizeze în vorbe, cât și în exemplul propriu. Când îi învățăm pe alții și îi pregătim, ceea ce le transmitem noi se poate reproduce pe parcursul a patru niveluri, într-o atmosferă de familie? Este suficient de simplu? Este suficient de profund? Poate fi transmis atât prin exemplul propriu, cât și prin vorbe?

VI. PLANTAREA DE BISERICI CA REZULTAT FIRESC AL RĂSPÂNDIRII EVANGHELIEI

Când Evanghelia s-a răspândit din Efes, urmarea a fost plantarea de biserici în Asia Mică. Scrisorile trimise de Pavel efesenilor, colosenilor, lui Timotei și lui Filimon sunt scrise datorită mișcării de plantare de biserici care a luat ființă, conținând instrucțiuni pentru rezolvarea problemelor apărute în noile biserici.

A. Instrucțiuni pentru biserica din Efes

Epistola adresată efesenilor este adresată bisericii centrale din zona în care Pavel a stat și a lucrat. Afirmările referitoare la scopul bisericii arată clar că Dumnezeu dorește ca neamurile să înțeleagă Evanghelia prin prezența bisericii. Evident, pentru ca această biserică să fie prezentă, cineva trebuie să-o planteze! Există suficiente biserici care să arate plinătatea și prezența lui Dumnezeu în regiunea ta? Există o mișcare de plantare de asemenea biserici?

B. Instrucțiuni pentru biserica din Colose

Epistola adresată bisericii din Colose a fost scrisă de Pavel unei biserici dintr-o cetate din Asia Mică pe care nu el o plantase și pe care n-o vizitase niciodată. Biserica din Colose era parte a mișcării ce s-a născut ca urmare a predicării Evangheliei în întreaga Asie Mică, fiind plantată de Epafra (Col. 1:7), un om pregătit de Pavel, și pe care biserica l-a trimis apoi să-l însoțească pe apostol în lucrarea misionară din alte locuri (Col. 4:11-13; Filim. v. 23). Include viziunea ta pentru o mișcare de plantare de biserici trimiterea de misionari în afara zonei sau țării în care lucrezi?

C. Instrucțiuni pentru Timotei

După marea răspândire a Evangheliei din Efes în întreaga Asie Mică, descrisă în Fapte 19, Timotei a devenit emisarul lui Pavel și liderul bisericii din Efes. Pavel a scris 1 și 2 Timotei „copilului meu în credință“, care se afla în Efes și avea grijă de bisericile din Asia, întrucât Pavel îi spusese să „rămână în Efes“ (1 Tim. 1:3).

În cele două epistole adresate lui Timotei, Pavel l-a învățat ce anume trebuie să facă și ce fel de măsuri să ia pentru a păstra sănătoasă mișcarea de plantare de biserici: practicarea învățării, închinării și rugăciunii în public, numirea unor bărbați în funcții de conducere, existența unui lider al liderilor într-o mișcare de plantare de biserici, avertizarea în legătură cu câștigurile financiare, păstrarea integrității spirituale și sfaturi practice de raportare la oameni și de rezolvare a unor probleme sociale.

D. Instrucțiuni pentru Filimon

Pavel i-a scris o scrisoare plină de sensibilitate lui Filimon, un membru al bisericii din Colose. Trebuia să rezolve o chestiune socială sensibilă, cea a sclaviei, întrucât un rob fugit devenise credincios prin lucrarea sa. Fostul stăpân al robului, Filimon, îl știa bine pe Pavel, deși acesta nu fusese niciodată în Colose. Poate că Pavel se ocupase de Filimon în Efes, în școala lui Tiran.

VII. CREDINCIOȘIA FAȚĂ DE ÎNVĂȚĂTURA SCRIPTURII ȘI ÎNVĂȚĂTURA SĂNĂTOASĂ — O PRIORITATE

Problemele doctrinare sunt o parte a problemelor cu care se va confrunta, de regulă, o mișcare de plantare de biserici (1 Tim. 1:3-5). Se pot planta multe biserici, dar dacă nu sunt puternice în învățătura biblică, vor apărea probleme serioase. Se poate cădea în extreme, de la legalism, până la învățatură bazată pe vedenii, prorocii și experiențe emoționale puternice. Orice asemenea formă de învățatură trebuie controlată prin Scriptură.

A. Un portret al lui Hristos

Un portret este un tablou fidel al cuiva. O caricatură, ca cele pe care le vedem în ziare sau în reviste, deformează imaginea corectă pentru a accentua unul sau două aspecte ale imaginii persoanei respective. Pregătirea liderilor pentru a ține de învățătura bună, sănătoasă, a Bibliei, va ajuta biserica să fie un portret fidel al lui Hristos. De multe ori, datorită legalismului, portretul fidel al imaginii depline a Domnului este deformat și transformat într-o caricatură. Lucrul acesta se întâmplă atunci când o confesiune sau un grup de biserici îi îndeamnă pe membrii ei să urmeze doar anumite pasaje din Scriptură sau să urmărească anumite tipuri de experiențe.

B. Trei elemente esențiale ale unei mișcări de plantare de biserici

1. Experiența trebuie interpretată în lumina Scripturii, și nu invers.
2. Evită extrema legalismului sau misticismului (Col. 2:18-23). Fă din Isus Hristos centrul a toate lucrurile (Col. 1:27-29; 2:2-3, 6-9; 3:4, 15-16).
3. Evită ereziile care pot nimici biserica.

Întreaga Scriptură (atât Vechiul cât și Noul Testament) reprezintă baza oricărei învățături și a pregătirii altora (2 Tim. 3:16-17). Există deja problema extremelor misticismului sau legalismului în mișcarea ta? Contribui tu la rezolvarea problemei sau la perpetuarea acesteia?

C. Adevăratul creștinism presupune atât existența dragostei între creștini, cât și o învățatură sănătoasă

Potrivit tradiției Bisericii, apostolul Ioan a scris 1, 2 și 3 Ioan în timp ce se afla în Efes. Ioan vorbește cu putere împotriva celor care deformează învățătura lui Hristos (1 Ioan 2:22) și ale căror relații nu sunt caracterizate de dragoste creștină (1 Ioan 2:9).

Oamenii care au amestecat creștinismul cu filosofii populare ale vremii au distorsionat învățătura sănătoasă (1 Ioan 4:1-3). Oameni ca Diotref (3 Ioan 9) lider în biserică, au provocat disensiuni și diviziuni, dorind să ocupe locuri în conducerea bisericii, fără a practica dragostea creștină în relațiile lor.

Bătrânul apostol a întărit importanța credinței care-L are pe Hristos în centru și a relațiilor între creștini bazate pe dragoste (1 Ioan 5:1-2).

VIII. DISCIPLINELE DĂRNICIEI FINANCIARE — UN ELEMENT ESENȚIAL

Dărnicia financiară este o disciplină de bază a vieții creștine și ea face posibilă continuarea lucrării de plantare de noi biserici. Vedem învățătura Scripturii despre dărnicie ca fiind o parte a mișcării de plantare de biserici din primul secol... atunci noi de ce nu o practicăm astăzi?

A. A da este o binecuvântare

Fapte 20:35 ne arată că cei care dăruiesc sunt binecuvântați. Le oferi bisericilor nou formate șansa de a fi binecuvântate, oferindu-le învățătura despre dărnicia cu mână largă? Cum stai tu cu disciplina personală a dărnicii? Mulți lideri ai bisericii se tem să-i învețe pe oameni despre aceste lucruri deoarece nu vor să-i audă pe membrii bisericii plângându-se că biserica le cere tot timpul bani. Atunci, însă, când conducătorii unei biserici nu îi învață pe oameni despre acest lucru, le fură o binecuvântare.

B. Trebuie să avem grijă de alții, dar în mod responsabil

Trebuie să le purtăm de grijă, cu responsabilitate, celor aflați în nevoi (1 Tim. 5:3-15).

C. Prezbiterii / bătrânii trebuie susținuți de bisericile pe care le slujesc

Pavel afirmă în 1 Timotei 5:17: „Prezbiterii [bătrânii] care cârmuiesc bine, să fie învredniciți de îndoită cinste, mai ales cei ce se ostenesc cu propovăduirea și cu învățătura, pe care o dau altora“. Acest pasaj (cât și altele, de pildă 1 Cor. 9:3-12) ar trebui să le arate bisericilor că au obligația de a-i susține pe conducătorii lor. Dacă nu-i învățăm pe alții lucrul acesta vom face greșeala de-a ne aștepta ca liderii bisericii să predice și să-i învețe pe alții fără să aibă nevoie de susținere financiară din partea noastră.

D. Trebuie evitată lăcomia

Atunci când lăcomia se amestecă cu creștinismul produce certuri și fricțiuni permanente (1 Tim 6:3-10). Dorința de a se îmbogăți îi face pe oameni să cadă în ispită. Oamenii bogați au un rol important în mișcarea de plantare de biserici. Ei trebuie să înțeleagă că 1 Tim. 6:17-19 include șase instrucțiuni pentru oamenii bogați care vin la Hristos: să nu fie mândri, să nu-și pună nădejdea în bogății, să nădăjduiască numai în Dumnezeu, să fie buni, să fie bogați în fapte bune și să fie generoși și gata să împartă cu alții ceea ce au. Ai stat de vorbă cu oamenii mai bogați din biserica ta despre cele șase porunci adresate lor?

IX. CALITATEA RELAȚIILOR — O CARACTERISTICĂ**A. Modelul îl reprezintă familia**

Din închisoarea sa, trăindu-și ultimele zile pe pământ, Pavel a scris cea de-a doua epistolă către Timotei. Majoritatea îndemnelor sunt cu caracter personal, asemenea celor date de un tată fiului său pe care-l iubește mult (2 Tim. 1:2; 2:1). Din nou, vedem că modelul pentru relațiile dintre lideri în contextul plantării de biserici până la saturație îl constituie familia.

Pavel i-a spus lui Timotei să devină un exemplu în ceea ce privește modul de comportare față de alți credincioși care fac parte din biserică (1 Tim. 5:1-2). De fapt, a spus să-i trateze ca pe niște membri ai familiei! Femeile sunt surorile sau mamele, iar bărbații sunt tații sau frații. O atmosferă de familie garantează acceptarea și iubirea tuturor. Toți simt că fac parte din colectivitatea respectivă.

B. Obiectivul îl constituie dragostea

Pavel, când a scris prima epistolă către Timotei, și-a afirmat obiectivul (1 Tim. 1:5). Acesta nu era de a da instrucțiuni în privința unor lucruri, ci în privința relațiilor. Învățătura pe care a dat-o el urmărea să dea naștere la o dragoste dintr-o inimă curată. Văd oamenii din afara bisericii dragoste în viața bisericii pe care o plantăm?

X. IDEI CĂLĂUZITOARE ÎN REZOLVAREA PROBLEMELOR SOCIALE CARE VOR APĂREA

Filimon era un membru al bisericii din Colose, iar Pavel i-a scris despre sclavul său fugit, Onisim. Pavel l-a încurajat pe Filimon să-și accepte sclavul ca pe un frate în Hristos, în dragoste creștină.

Când s-a ocupat de această problemă, Pavel a menționat că avea autoritatea de a-i spune lui Filimon ce să facă, dar, în loc să încerce să-l oblige, Pavel a dorit să-l convingă să adopte această atitudine nouă față de robul său. Când Pavel predă în școala lui Tiran, Scriptura spune că „A vorbit cu ei [a argumentat]“ sau „căuta să înduplece pe cei ce-l ascultau“ (Fapte 19:8). Deși va fi, probabil, mai dificil, este mai eficace să încercăm să-i ajutăm pe oameni să-și schimbe convingerile prin intermediul relațiilor, în loc să ne mărginim la a le spune ce să facă. O mișcare întotdeauna va ajunge mai departe atunci când oamenii duc Evanghelia datorită convingerilor pe care le au, și nu ascultării oarbe de anumite porunci.

Pe baza relației de prieteni și frați în Hristos pe care o aveau, și nu de pe o poziție autoritară, Pavel l-a putut încuraja pe Filimon să-și schimbe convingerile și să-l elibereze pe Onisim.

Aceleași principii pot fi folosite pentru rezolvarea problemelor sociale sensibile în biserică astăzi. Care sunt câteva probleme cu care se confruntă biserica ta și ce linii călăuzitoare poți desprinde din acest exemplu pentru a le aplica în cazul tău și a rezolva lucrurile?

XI. NECESITATEA LUCRĂRII ÎN DIVERSE CULTURI

Trezirea spirituală din Asia Mică a depășit barierele culturale dintre „iudei și greci” (Fapte 19:10). Efeseni 3:6 afirmă că această depășire a granițelor culturale de către Evanghelie reprezintă taina împlinită în biserică. Oamenii lui Dumnezeu nu mai provin toți dintr-un singur grup etnic, ci din diversele națiuni ale pământului (Apoc. 7:9-10). Plantarea de biserici în diverse culturi este una din activitățile care împlinesc această taină.

CONCLUZIE

Robert Mackey în lucrarea sa *Burdufuri noi pentru vin nou* spune: „Am văzut că plantarea de biserici este o misiune biblică, că ea reprezintă inima marii însărcinări și că a constituit principala preocupare a apostolilor. Vorbind practic, plantarea de biserici este în esență o lucrare de evanghelizare. Fiind cea mai bună metodă pentru înaintarea permanentă a Evangheliei în cadrul unui popor, ea repurtează victorii spirituale, duce mai departe Împărăția lui Dumnezeu și revitalizează confesiunile confruntate cu probleme cum nici o altă metodă nu o poate face”.

Impresionantul film sovietic *Pocăința* realizat în 1984 se încheie cu imaginea unei femei bătrâne oprindu-se pentru a o întreba pe eroina principală dacă un anumit drum duce la biserică. Eroina îi răspunde: „Nu”. Filmul se încheie cu replica amară și profundă a bătrânei: „La ce bun un drum care nu duce la o biserică?”.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Ești pregătit pentru lucrarea lui Dumnezeu, ca El să te folosească și să Se manifeste prin tine, oricum ar dori să o facă? Unii oameni insistă că Dumnezeu trebuie să facă anumite tipuri de semne. Alții au hotărât că Dumnezeu nu face așa ceva. Suntem cumva blocați la vreuna dintre extreme?
- ◆ Ce lucruri unice L-ai văzut pe Dumnezeu făcând?
- ◆ Cum cooperăm cu trupul existent al lui Hristos înainte de plantarea unei biserici?
- ◆ Cât de strânse sunt relațiile noastre cu colegii de lucrare?... Cu oamenii la care încercăm să ducem Evanghelia?
- ◆ Ai un plan regional de plantare de biserici în orașele învecinate (cum a avut Epafra pentru Hierapolis, Laodicea și Colose)?
- ◆ Există o mișcare de rugăciune ca parte constitutivă a planului tău de plantare de biserici?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Urmărește înaintarea Evangheliei în Asia Mică și enumeră lucrurile pe care trebuie să le faci pentru a vedea Evanghelia înaintând în zona ta. Alege unul sau două din aceste lucruri și gândește-te ce poți să faci pentru ca ele să aibă loc. Discută rezultatul eforturilor tale cu coordonatorul sau mentorul tău.
- ◆ În Apocalipsa, capitolele 2 și 3, apostolul Ioan le scrie celor șapte biserici din Asia Mică. Ele sunt cea de-a doua generație din mișcarea de plantare de biserici până la saturație care a făcut ca întreaga Asia Mică să audă cuvântul Domnului. Citește *Anexa 8A*, „Asia Mică la o generație după puternica răspândire a Evangheliei” și meditează la situația acestor biserici. Există vreun avertisment sau vreo încurajare care se aplică și situației în care te afli tu în lucrare?

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Mackey, Robert, *New Wineskins for New Wine*, Moscova, Rusia, 1997.
- ◆ Smith, Dwight, *Principles și Practices of Saturation Church Planting*, Union Mills, NC, The Alliance For Saturation Church Planting, 1993.

Asia Mică la o generație după puternica răspândire a Evangheliei

Ioan a primit Apocalipsa pentru bisericile din Asia în perioada în care era exilat în insula Patmos. Cele șapte biserici din Asia Mică reprezintă cea de-a doua generație de după mișcarea în urma căreia întreaga Asia Mică a auzit Cuvântul Domnului.

În cazul plantării de biserici până la saturație apar probleme chiar și la cea de-a doua generație. Domnul Isus Însuși S-a adresat bisericilor pentru a le spune ce anume este cu adevărat important în ochii Lui. Analizând cu atenție evaluarea făcută de Isus acestei mișcări de plantare de biserici vom putea să ne străduim să plantăm biserici care să-l fie plăcute Lui. Pentru o eclesiologie biblică, capitolele 2 și 3 din Apocalipsa sunt esențiale. În aceste capitole vedem cum Domnul Bisericii, Isus Hristos, Își vede Biserica și ce anume cere de la ea. Calitățile pe care le laudă Isus sunt cele pe care plantatorul de biserici trebuie să urmărească să le încurajeze într-o asemenea mișcare. Plantatorii de biserici trebuie să învețe adunările în mijlocul cărora lucrează să se ferească de lucrurile pe care Isus le condamnă la aceste biserici.

1. În Efes, eforturile lor și învățătura sănătoasă erau plăcute Domnului, însă pentru El era mai importantă dragostea dinții. Iubim noi lucrarea mai mult decât pe Domnul? Îi învățăm pe plantatorii de biserici și pe liderii bisericilor să-L iubească pe Isus mai presus de orice altceva (2:1-7)?
2. Biserica din Smirna, era săracă și persecutată, dar în 2:10 vedem că Isus dorea ceva de la ei. Ce anume?
3. Isus era bucuros că biserica din Pergam nu s-a lepădat de Numele Său, însă exista ceva ce nu putea tolera. Ce anume (2:14)?
4. Isus era mulțumit de dragostea, credința, slujirea, perseverența și creșterea bisericii din Tiatira, însă ura un anumit lucru. Ce anume (2:20-21)?
5. Isus este nemulțumit de biserica din Sardes, cu excepția celor câtorva credincioși care nu și-au murdărit hainele. Ce anume vedem din 3:1-2 că era greșit la această biserică?
6. Domnul nu reproșează nimic creștinilor din Filadelfia, întrucât aceștia păziseră porunca Lui de a fi statornici și de a răbda (3:10). Ce alte lucruri aprecia El (3:8)? Ce dorea ca ei să facă în continuare (3:11)?
7. În biserica din Laodicea, Isus Hristos nu găsește nimic despre care să poată spune că este bun. Ce anume Îl supăra mai tare din toate problemele cu care se confrunta biserica (3:15-16)?

Analizând mișcarea de plantare de biserici din perspectiva Domnului, vedem câteva adevăruri evidente:

1. Isus este implicat în toate bisericile, chiar și în cele mai slabe.
2. El dorește să umple pământul cu biserici în întregime devotate Lui.
3. El răsplătește și pedepsește bisericile.

